

ရွှေဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

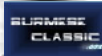
မမေ့နိုင်တဲ့... မိုးရာသီ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၅၊ အောက်တိုဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအေ့စ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၅၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

အလင်းသစ်

မမေ့နိုင်တဲ့ မိုးရာသီ

၈၉၅ • ၈၃

အလင်းသစ်
မမေ့နိုင်တဲ့ မိုးရာသီ / အလင်းသစ် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၆၄ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မမေ့နိုင်တဲ့ မိုးရာသီ

အနုပညာပုံနှိပ်ခြင်း အကြမ်းနည်းပုံသုံးသုံး ငါ့ဘဝနိဂုံးချုပ်မှာ
 ဝသန်နဲ့ ဇာတ်ပေါင်းခြင်းဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ငါ
 ကတိပေးပါတယ်။ မင်းသာ ဝသန်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ။
 တမ်းတ

၆

ရှေးအခါက အလှူအတန်းများကို အလှူအတန်းများ
 ကို အလှူအတန်းများကို အလှူအတန်းများ
 အလှူအတန်းများကို အလှူအတန်းများ
 အလှူအတန်းများကို အလှူအတန်းများ

အချစ်ကို တားဆီးလိုကြောင့်ဆိုရင် မင်းနန္ဒာကိုယ်တော်လေး
 ဟာ ငမိုးရိပ်ပါးစပ်ထဲကို ရောက်စရာအကြောင်းမရှိ။ ရှင်မွေး
 နွန်းလည်း ရင်ကွဲနာမကျဘူး၊ ဝယ်နဲ့။ အချစ်ကို တားဆီး
 နိုင်အောင် နင် အရင်ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပေါ့။

ယုံကြည်ချက်

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရဲ့ မေတ္တာမျှတမှုကို နှင် ခုတ်မလုပ်နဲ့ ယုံကြည်
ချက်။ နှင်သိပါတယ် ဒဿရဲ့ဘဝ တယ်လိုတတ်သိမ်း
သွားတယ်ဆိုတာ။

ထန်ဖိုး

အခန်း (၁)

မေမေတဲ့။

သူများတွေနှုတ်ဖျားက အဲဒီလိုခေါ်သံကြားရင် ရင်ထဲမှာ
အာတာတာကြီးနဲ့။

ဝမ်းနည်းတာလား။

ကြေကွဲတာလား။

မနာလိုတာ။

ဝန်တိုတာ။

မကျေနပ်တာ။

အရာတွေထဲက တစ်ခုမကဖြစ်နေနိုင်တာတော့ သိနေ
ဆည်း ဘယ်အရာဆိုတာကိုတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပါဘူး။
သူများတွေက ...

“မေမေ” လို့ အကျယ်ကြီးခေါ်လိုက်ချိန်မှာ ...

သူ

“မေမေ” လို့

အသံတိတ်ခေါ်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်လည်ရတဲ့အဖြစ်ပါ။

မေမေရယ် ...

မေမေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုဝင်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို လုံးသလား
ပြားသလားတောင် မရှုစမ်းမိတဲ့ လူ့ကွဆိုတာကို အရောင်ပျော့ပျော့
လေးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။

လောကကို ငြီးငွေ့လို့

အပြီးမေ့သွားတဲ့

မေမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ပြမှု၊ အသက်ရှူသံမှိုင်းမှိုင်းထောင့်
မကြည့်ရက် မမြင်ရက်ပေမယ့် ငိုလိုက်ဖို့ မျက်ရည်စက်တွေက ဘယ်
အညာနေမှာ ခမ်းခြောက်ပျောက်ဆုံးနေလဲ မသိဘူးနော်။

တမ်းတနေပေမယ့် လမ်းပြကြယ်တစ်ပွင့် ကြွဆင်

ဆီတီသုဉ်းသွားတဲ့နေ့ကစပြီး သားရဲ့ဘဝ၊ သားရဲ့အနာဂတ်မှာ ဒုက္ခ
တွေ ပြာနောက်နောက်နဲ့ သောကသန်းခေါင်ကိုရောက်ခဲ့တယ် မေမေ
ရယ်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် မေမေ့မေတ္တာတန်ခိုးနဲ့ စမ်းရေကို သား
ချီးခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေ့မေတ္တာလက်နက်ကလည်း သားဘဝအတွက်
အစွမ်းထက်ခဲ့တယ်လေ။

ခုတော့ ...

ဖေဖေ လက်နက်ချသွားပြီ မေမေ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဖေဖေ သားကို မုန်းနေတယ်။

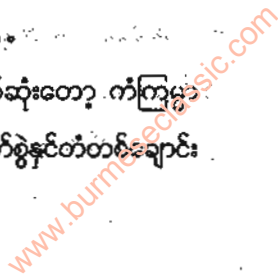
သူ့ရင်ထဲမှာ သားကိုချစ်တဲ့စွမ်းအားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ

အပေး။

သိရဲ့လား။

သိမ်ငယ်ညှိုးရော်နေတဲ့ သားဘဝကို တလွန်ရဲ့ကမ်းစပ်
တစ်နေရာကနေ မေမေသာ မြင်နိုင်ခွင့်ရှိရင် ...

မေမေ ရင်ကွဲနာကျမှာပဲနော်။ နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာ
ဆိုတာ အဖန်ဖန် အခါခါ ရိုက်နှက်တတ်တဲ့ လက်စွဲနှင်တံတစ်ချောင်း

လိုပါပဲ မေမေရယ်။

“တမ်းတ”

“.....”

“ဟဲ့...တမ်းတ”

“ဗျာ”

ကုန်းအော်လိုက်သော အသံစူးစူးနစ်နစ်ကြီးကြောင့် တွေးလက်စအတွေးစတိုက်က ကသောကပျော့နှင့် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ခေါ်လျှင် ထူးသံအရင် လူရောက်အောင်လာရမည်ဟု ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းကြောင့် တမ်းတဆိုတဲ့ကောင်လေး သုတ်ခနဲ ထပြေးသွားလေသည်။

“ဒီလောက်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြား...ကြားပါတယ်”

လူနဲ့ရသည်နှင့် စားဖို့ ဝါးဖို့ မာန်ဖိုကြိမ်းမောင်းနေသော ဘီလူးမကြီးလို ခေါ်ကျင်ယုံတစ်ယောက် ခါးကြီးထောက်၍ ကြည့်နေပုံမှာ မသိသူ သူစိမ်းများအဖို့ဆိုလျှင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားနိုင်သည်လေ။

“ကြားရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမထူးတာလဲ”

“ဟို...ဟို”

“ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့။ သန်ဘက်ခါ လယ်စိုက်မှာ။ အဲဒါ ဒီနေ့ရော မနက်ဖြန်ရော ပျိုးနုတ်သွားခေါ်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ နင်ပဲ ပျိုးသွားနုတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါ တမ်းတရဲ့ဘဝစာမျက်နှာ ဒုတိယအရွယ်ပါပဲ။

ဟင့်အင်းလို့ မငြင်းခဲ။ မသွားချင်ဘူးလို့ စောဒကတက်လို့ မရ။ ဖက်ဆစ်ရဲ့ခေတ်စနစ်တုန်းကလို ငါ့ခိုင်းတာလုပ်မှာလား။ လုပ်ရင် စားရမယ်၊ မလုပ်ရင် ပါးချခံရမည်သာ။ သည်တော့လည်း ကိုယ့်အသား ဘယ်သူက အနာခံနိုင်ပါ့မလဲလေ။

“တမ်းတ”

“ဗျာ”

တမ်းတဆိုတဲ့နာမည်ကို ဒီတစ်အိမ်သားလုံးက တမ်းတမ်းအတတ ခေါ်ကြသည်။ ချိုသာခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တမ်းတနားထဲမှာ အပြိုင်တမ်း ခါးသက်နေသည့်အသံတွေ နှင့်သာ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

“လယ်ထဲကိုပါ”

“မသွားနဲ့ဦး”

“ဗျာ”

“ငါ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ကွာ။ အဲဒါ ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့် နေ့ဆိုတော့ အလှူရှိတယ်။ ငါ့ကို နည်းနည်းသွားတောင်းပေးစမ်းကွာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနော်”

ပြောပြောဆိုဆို သုံးဆင့်စတီးချိုင့်တစ်လုံးကို ထိုးပေးလာ သဖြင့် တမ်းတမျက်နှာ ညိုသွားလေ၏။ ကိုယ်က လူမျိုးလေးဆိုတော့ ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် မသွားရဲဘူး ကိုစိုး”

“ဘာကွ”

အမယ်လေ။

မိုးကြိုးပစ်တာကမှတော်သေ။ တမ်းတကိုယ်မှာ ဆတ်ခါး တွန့်သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“သိရင် မြန်မြန်သွား”

တမ်းတ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဆန္ဒမပါသော်လည်းခံရမှာ တော့ ကြောက်နေမိသည်လေ။ မသွားလျှင် အနည်းငယ် လက်သီး နှစ်ချက်လောက်တော့ အထိုးခံရမှာ ရာနှုန်းပြည့်ပင်။ လယ်ထဲဆင်းရန် ဆောင်းထားသော မြက်ခမောက်ကိုနေရာမှာ ပြန်ချိတ်၍ ဘုန်းကြီး ဆရာတောင်းသို့ ခြေထောက်ကို ဦးတည်ခဲ့ရတော့၏။

ဒီအိမ်မှာ

သူက တစ်မင်း

ငါက တစ်ခိုလ်နှင့်

ငိုရမှာကို တမ်းတ ကြောက်နေပါပြီ။ ယောက်ျားမျက်ရည် နှလုံး မာန်တင်းထားပေမယ့် မျက်ဝန်းတံခါးပေါက်ကနေ မျက်ရည် သွေး ယိုစီးမကျပေမယ့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မျက်ရည်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေ တာကို ဘယ်သူကများ စာနာတတ်ခဲ့သလဲ။

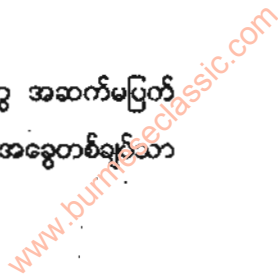
ဒါတွေအားလုံး

ဖေဖေ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ရခဲ့တဲ့ ဆုလဒ်တွေပါ ဖေဖေ။

ဟိုတုန်းက ...

တမ်းတအပေါ်မှာ ဖေဖေ မေတ္တာမိုးတွေ အဆက်မပြတ်

ရွှန်းပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေကို ပီဒီယိုအခွေတစ်ချပ်သာ

ဆိုရင် ရီမှတ်နဲ့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်ချင်တာ။

မေမေ ဆုံးပါးသွားပြီး ရှစ်လသာကြာတယ်။ အခြေအနေ တွေအားလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။ ဒေါ်ကျင်ယုံကို ဖေဖေ လက် ထပ်လိုက်တယ်။ တစ်နေရာအစားထိုးခြင်းနဲ့ စေတနာကွက်ကြားနဲ့ ရွာသွားလိုက်တာ တမ်းတဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ တစ်နေ့တခြား ခြောက်သွေ့တဲ့ဘဝကြီးကို ပိုင်မှန်းမသိ ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ရတယ်လေး။ ရင်မောရတယ် တမ်းတရယ်။

ဒီနာမည်ကို ထူးထူးခြားခြား မေမေ ဘာဖြစ်လို့ မှည့်ခဲ့တာ လဲ။ နှလုံးသားတွေ ဆစ်ခနဲ နာကျင်တိုင်း “မေမေ” လို့ တမ်းတမ်း တတ ခေါ်ပြီး ငိုစေချင်လို့လား မေမေရယ်။

မေမေက ဖူးဖူးမှတ်ထားတဲ့သား။ သူများခြေဖဝါးအောက်မှာ နင်းပြားဖြစ်နေတာသာသိရင် မေမေ ငိုနေမလားဘဲ။

သား ကျေနပ်ပါတယ် မေမေ။

မေတ္တာတစ်နွယ်သင်လို့ ကွယ်ဝင်သွားတဲ့ နေရဲ့အလင်း ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်ဆွဲလို့ မရနိုင်လေတော့ ကြယ်စင်ရဲ့အလင်း အောက်မှာ ရသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီး ဖေဖေမေတ္တာ လွန်တစ်ကြိုးအဖြစ်နဲ့ သားရအောင် ဆွဲပျံ့မယ် မေမေ။

သားရဲ့အင်အား

သားရဲ့ခွန်အား

အားလုံးဟာ ဖေဖေအတွက် အစွမ်းထက်တဲ့ ဓားသွားတစ် လက် ဖြစ်စေရမယ်။

ဒါ သားရဲ့ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ မေမေ။

“တမ်းတ”

“ဟင်”

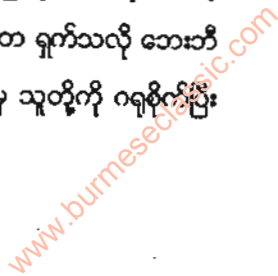
ရှုတ်တရက် ပခုံးကို လာပုတ်လိုက်တာကြောင့် လှည့်ကြည့် မိတော့ ...

“ဖိုးအော်”

“စတီးချိုင့်ကြီးကိုင်လို့ပါလား။ ဘာလဲ ... မှန်တောင်းမလို့ လား”

“ဟာ ... မင်းကလည်း တိုးတိုးပြောပါကွ”

စကားပြောရင် အော်ပြီး ပြောတတ်၍ ဖိုးအော်လို့ ခေါ်တဲ့ အတိုင်း ဖိုးအော်အသံပြုကြီးနှင့် ဆိုသဖြင့် တမ်းတ ရှက်သလို ဘေးဘီ တို့ ကြည့်လိုက်၏။ တော်ပါသေးရဲ့ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မနေလို့။

“ဘယ်သူမှ မကြားပါဘူးကွာ”

“ဖိုးအော်”

“ဟောကွာ”

“ငါ့ကို မုန့်နည်းနည်းလောက် တောင်းပေးပါလား”

“ဘာလဲ ... ဒေါ်ကျင်ယုံ တောင်းခိုင်းတာလား”

မေးပြီး ဖိုးအော် မသိမသာ သက်ပြင်းချမိ၏။ ဖိုးအော်၏

ဘဝသည်လည်း လစိုက်ညဖြစ်နေပေမယ့် ကြယ်ပွင့်တွေရဲ့ ကူညီပေးမှုမလေးတော့ ရှိသေးသည်။

တမ်းတ၏ဘဝကသာ

လမင်းက မခင်တွယ်

ကြယ်စင်က အမုန်းနှင့်ငြိုး

အမှောင်တွေ အုပ်စိုး၍သာ။

“မင်းမှာလည်း ဒီဝဋ်ကြွေးက မလွတ်နိုင်ပါလား တမ်းတ

ရယ်”

“မုန်းဆပြီး လမ်းပြကြယ်ကို မတွေ့မြင်နိုင်သေးသရွေ့တော့

ဝဋ်ရှိသမျှပေါ့ ဖိုးအော်ရာ”

ဒီနေ့ ...

မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ အတွင်းအမြတ်ထားရာ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်သည့် ဝါဆိုလပြည့်အခါတော်ချေးကြီးမှာ အားလုံး အလုပ်နား၍ ဥပုသ်စောင့်သူ စောင့်၊ အလှူမှာ ဝိုင်းဝန်းသူတွေ ဝိုင်းဝန်းကာ အများသူငါတွေ ပျော်ရွှင်နေကြပေမယ့် တမ်းတ တစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သို့ဘယ်ငှာ ပျော်ရွှင်ရှာမည်တဲ့လဲလေ။

* * *

စိတ်တွေက အသိုက်မဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို လေလွင့်သွားလေသည်။
ဥဠာရှစ်ခွင်တိုင်း အံ့မှိုင်း၍ ငိုတော့မည်ဆင် မိုးရိပ်အသွင်က မျက်ရည်
ကို လက်ဆင့်ကမ်းကာ မနေ့က တစ်နေ့လုံး အံ့ကြိုတ်၍ မျိုသိပ်ထား
သမျှ ဖွင့်ဟ၍ မြှောက်ကွဲတော့မည် ထင်၏။ ဖြောက်ဆိုသောအသံသည်
သွပ်သံကြောင့် ကျယ်လောင်သွားပြီးနောက် ...

ခြေလှမ်းတွေစိတ်ကာ ဖြောက် ဖြောက် ဖြောက် ဖြောက်
မြစ်လာလေ၏။

“တမ်းတရေ ... ချိုင့်အပြည့်ပဲဟေ့။ မင်းစားဖိုပါ ဝိုထည့်
ထားတာ”

“မြန်မြန်လာပါ ဖိုးအော်ရာ ... မိုးရွာတော့မယ်၊ ငါ့မှာ
ဆောင်းစရာမပါဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင် ... စက်မဟုတ်ဘူး။ လက်နဲ့လုပ်နေရတာ
ကြာတာပေါ့ ... ရော့ ရော့”

ဖိုးအော် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပေးသောချိုင့်ကို လျင်မြန်စွာ
ချ၍ တမ်းတ ဘုန်းကြီးကျောင်းလှေကားဆီသို့ အလျင်စလို ပြေးဆင်း
လေသည်။ လှေကားအဆုံးလေးတွင်ကား ...

“အင့်”

ဆန်း (၂)

“ဖြောက်”

“ဖြောက် ... ဖြောက်”

တမ်းတ ခေါင်းကလေးမတ်၍ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်

သို့ ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက် ... ဖြောက် ...

ဖြောက်”

မုန့်သွားထည့်နေသော ဖိုးအော်က ပြန်မလာသေးပေ။ လည်

ဆန့်၍ မျှော်ရင်း ကောင်းကင်သို့ တစ်ချက်ပြန်မော့ကြည့်တော့

“အမယ်လေး”

“ဟာ”

“အို”

အာမေဇိုတ်သံတွေက စုံလင်စွာ။

“ဝှမ်း... ချလွမ်း”

တမ်းတလက်ထဲမှ စတီးချိုင့်က အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားသည်မှာ ဖရိုဖရဲကြီးလေ။ ပထမတော့ တမ်းတ ကြောင်နေမိသည်။ နောက် သတိရတော့ တကွဲတပြားဆီ ဖြစ်နေသော စတီးချိုင့်အံလေးများကို လိုက်ကောက်ပြီး ကစဉ့်ကလျားနှင့် မျက်နှာငယ်သွားသော မုန့်ဟင်းခါးလေးတွေကို နှမြောတသကြာညှိနေမိသည်။ တမ်းတဘာလုပ်ရမလဲ မုန့်မပါဘဲ အိမ်ပြန်သွားရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေပြီးဖြစ်သော တမ်းတ ဝိုင်တွေသွားလေ၏။ နောက်ထပ် မုန့်သွားတောင်းလို့လည်း မဖြစ်တော့ပြီ။

“အားနာလိုက်တာ တမ်းတရယ်”

“ရပါတယ်”

ဝင်တိုက်မိသူက တစ်ယောက်၊ တောင်းပန်နေသူက တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ တောင်းပန်သူက တမ်းတတို့ရွာထဲက သူ့ဇွေ

သမီးလေး “မြတ်ပန်းနွယ်”။

“ဟို... ချိုင့်ပေးနော် တမ်းတ၊ ငါ မုန့်အစားပြန်ထည့်ပေးပါမယ်”

“နေပါစေတော့ မြတ်ပန်းရယ်”

“မဟုတ်တာ တမ်းတရဲ့။ ဒီမုန့်တွေမပါရင် နင် အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်”

တမ်းတ အားနာသော်လည်း လက်ကမ်းလာသော မြတ်ပန်းနွယ်၏လက်ထဲသို့ ချိုင့်လေးကိုထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီး ခေါင်းခါနေရင် အိမ်ပြန်အရောက် ခေါင်းနောက်အောင် အဆူအရိုက်ခံရမှာပင်။ မြတ်ပန်းနွယ် ကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေတော့ ...

“နာမည်က တမ်းတနော်”

ခုမှ သတိထားမိကာ အသံရှင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မိဒီယိုတွေထဲက မင်းသမီးလို ဝတ်စားထားသော ကောင်မလှလှလေး။ တမ်းတ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတဲ့ ရင်တွေ ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟိတ် ... မေးနေတယ်လေ”

“ညော် ... အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“တို့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဗျာ”

“စောစောက သူနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာ တို့လေ”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့တိုက်မိမှန်း မသိ

လိုက်ဘူး ... ခင်ဗျာ”

“ခု သိသွားပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းမချောလေးက ပြုံးရယ်ကာ ...

“တို့ သူ့ကို ခင်လို့ရမလား”

တမ်းတ လိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ တော့မသိ။ ခုခေတ် ဝတ်နေကြတဲ့ ဒူးကျဘောင်းဘီလေးကို ဝတ်၍ ရင်ခံနှင့်စာအင်္ကျီနှစ်ထပ်ပုံစံလေး ဝတ်ထားပြီး ပြူနေသော သူမပုံစံ လေးက အလွန်ချစ်စရာကောင်းနေသဖြင့် တမ်းတလည်း သူမလေးကို ခင်ချင်သွားမိသည် ထင်ပါရဲ့။

“ဘာလဲ ... မခင်နိုင်ဘူးလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ပါ ခင်လို့ရပါတယ်။ ခင်မင်မှု ဆိုတာ တွန့်တိုစရာမှ မဟုတ်တာ”

“တမ်းတက အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ခင်ဗျားလည်း ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဟာ ... အဲလိုကြီးမပြောနဲ့လေ”

“ဘာလို့လဲဗျ”

တမ်းတ မအူမလည်ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ တမ်းတ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဟိုငုံကြည့် ဒီငုံကြည့် ကြည့်နေမိ တော့ ...

“ရိုးလိုက်တာ တမ်းတရယ်”

“.....”

“တမ်းတ ... အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သူမ အမေးကြောင့်ထင်ပါ၏။ တမ်းတ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထာ သူမရှေ့တွင် ဝဲကျလာကာ ...

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... အိမ်ထောင်စုစာရင်းကောက် ဆိုလားဟင်”

“မေးတာပဲဖြေပါ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၀) ရက်နေ့မှ ဖြည့်မှား ကဲ ... သိပြီလား”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို တို့ထက်ကြီးတာပေါ့။ တို့က ဒီနေ့ဆို ဆယ်ခွန်ပြည့် ပြီလေ။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ မွေးတာ။ ဒါကြောင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တိုင်း ဒီကျောင်းမှာ လာလာပြီးအလှူလုပ်တာ။ ဒီကျောင်းကဆရာတော်က တို့ဘကြီးပေါ့။ မေမေရဲ့အစ်ကို အကြီးဆုံး”

“ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ။ နှစ်တိုင်း ပါ၊ပါလာတာ အလှူရှင် ရဲ့သမီးဆိုတာ ဟို... ဂါဝန်ဖားဖားလေးဝတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က စကားဝါပွင့်တွေကို ခူးနေတာတွေ့တာ ခင်ဗျားလား”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားနဲ့ မပြောပါနဲ့။ စောစောက ရယ်တာ အဲဒီခင်ဗျားဆိုတာကြီးကို”

“ဗျာ”

“ဗျာမနေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နင်နဲ့ငါပဲ ပြော။ တမ်းတက ဝသန် ထက် ကြီးတာကို”

“ဝသန်”

“ဟုတ်တယ်လေ... တို့နာမည်က ဝသန်မိုးပဲဟာ”

တမ်းတ ဒီနာမည်လေးကို သဘောကျသွားသလိုရှိပြီး...

“ဟုတ်ပြီလေ... ကျုပ်က ခင်ဗျားနာမည်ကို စောစောက

မသိလို့”

“လာပြန်ပြီလား ဒီခင်ဗျားကြီး”

“ဘွားတေး... ဘွားတေး”

“တမ်းတရေ ရပြီဟေ့”

မြတ်ပန်းနွယ် ပြန်ရောက်လာတော့ သူမလက်ထဲက ချိုင့်ကို ထက်ပြောင်းယူလိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြတ်ပန်းရယ်”

“ဝသန်ကိုရော ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား။ အလှူရှင်က ဝသန် ဆယ်”

“တင်ပါတယ်ဗျာ... နှစ်ယောက်စလုံးပါပဲ”

“နှစ်စားပြီးပြီလား တမ်းတ၊ မုန့်စားသွားဦးလေ”

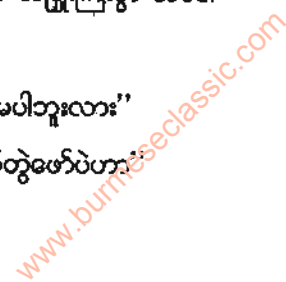
“မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ ငါ လယ်ထဲဆင်းရဦးမှာဟာ၊ သွားဆယ်နေရ်။ ဝသန်... ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

တမ်းတသွားတော့မယ်ဆိုကာမှ မိုးက အကြီးကြီးစွာ တပေါ့သွန်ချလေတော့သည်။

“ဟဲ့... တမ်းတ... ဆောင်းစရာမပါဘူးလား”

“ရပါတယ်... မိုးက ငါ့ဘဝရဲ့လက်တွဲဖော်ပဲဟာ”

“အံမယ်”

တမ်းတ ဝိုင်းရေလဲသို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ မိုးက ငိုကြာဝ
ရဲ့ လက်တွဲဖော်တဲ့။ တမ်းတက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ဆောင်ကြဉ်းသွား
သော်လည်း ဝသန်က အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို နှလုံးသွင်း၍ နှလုံးသားလေး
လိုက်ခုန်ပူဇွန်သွားခဲ့ရသည်ပေါ့။

တမ်းတ ...

သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်လေး။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက
နီထွေးနေပြီး နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးမွေးကောင်းကောင်းနဲ့၊ မျက်လုံး
လေးတွေက ရှုန်းလဲ့တောက်ပနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရီဝေဝေပုံစံမျိုးလေး
တစ်မျိုးဆွဲဆောင်အားကောင်းနေသည်လေ။ နံ့ချာနေတဲ့ အဝတ်အစား
တွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး မြို့ကောင်လေးတွေဝတ်တဲ့စတိုင်လ်နဲ့ အစားထိုး
မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်တော့ တမ်းတက အလွန်ချောမောသော ကောင်
လေး ဖြစ်လာသည်။ အဟင်း ကိုရီးယားမင်းသားတွေချောတာ ဘာ
ဟုတ်သေးလဲ။ တို့မြန်မာတွေမှာလည်း ကိုရီးယားမင်းသားတွေထက်
ချောတဲ့ တမ်းတလိုရုပ်မျိုးတွေ ရှိနေတာပဲ။

“ဝသန်”

“ဟင်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ငါက နင် အသက်မှရှိုသေးရဲ့လားလို့”
မြတ်ပန်းပြောတော့ ဝသန်က ရယ်လေသည်။ မြတ်ပန်းနှင့်
ဝသန်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဝသန်တို့က တောကိုလာလိုက်၊
မြတ်ပန်းတို့က ရန်ကုန်ကိုသွားလည်လိုက်နှင့် အလွန်ခင်မင်သော
သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာပြီး ပြောမနာ ဆိုမနာတွေလေ။

“တမ်းတက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်နော်”

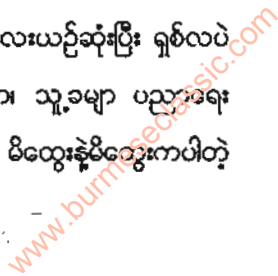
“အံမယ် ... ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောပါ”

“ဟ ... တည့်တည့်ကြီးပါလား”

“တမ်းတက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ ဝသန်ရဲ့။ သူ့အမေ
ဖို့တုန်းကဆို ကျောင်းပဲတက်ရတာ။ ဒေါ်လေးယဉ်က သူ့သားကို
ညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်လို့ ဘာအလုပ်မှမခိုင်းဘူး။ စာကိုပဲ ကြိုးစား
ခိုင်းတာ။ ခုတော့ဟာ”

“ခု ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် မြတ်ပန်း”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဝသန်ရယ်။ ဒေါ်လေးယဉ်ဆုံးပြီး ရှစ်လပဲ
ကြာတယ် သူ့အဖေက နောက်မိန်းမယူတာ။ သူ့ခမျာ ပညာရေး
အောင်းရဲ့သားနဲ့ ကျောင်းဆက်မတက်ရဘူး။ မိထွေးနဲ့မိထွေးကပါတဲ့

သားတွေ ခိုင်းသမျှ ရာသီမရှောင်တမ်း လုပ်နေရတာ။ ဒီကြားထဲ
မလုပ်ရင် အရိုက်အနှက်ခံရသေးတယ်။ ခုတောင် ကြည့်ပါလား။
တစ်ယောက်ယောက် ခိုင်းလိုက်လို့ ကျောင်းမှာ မုန့်လာတောင်းရတာ
ပေါ့။ မဟုတ်ရင် ... လူပျိုလေးတန်မဲ့ သူ ဒီလို ဘယ်လုပ်မလဲ၊
ရှက်မှာပေါ့”

ကြားရသည့်စကား နားဝမှာ မချမ်းသာလိုက်တာ။ အမိမို့
သား ရေနည်းငါးတဲ့။ သူ့ဘဝက ရေတစ်ပေါက်မျှမရှိအောင် ခြောက်
သွေနေသတဲ့လား။

ဪ... တမ်းတရယ်။

အခန်း (၃)

ဝသန် ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးမောကြည့်ရင်း စိတ်က
ဘာကိုမှ အာရုံမကျဘဲ သတိရမိသွားတာသည် တမ်းတကိုပါ။ ဒီ
အရွယ်က သစ်ရွက်ကြော့ရင်တောင် ရင်ခုန်တဲ့အရွယ်တဲ့။ လှလှပပ
မြင်ရင် လိုချင်တစ်မက်ကြသည်စိတ်အတိုင်း။

သတိရလိုက်တာ တမ်းတရယ်။

နင့်ရဲ့ ရီဝေဝေ မျက်လုံးလေးတွေကို မေ့လို့မရ။ နင့်ဘဝ
အကြောင်းတွေ မြတ်ပန်းပြောပြလို့ သိလိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်း
ထိုက်တာ။ နင့်ကိုငါ သနားမိတယ် တမ်းတ။ စတွေ့တဲ့နေ့က ကိုယ်က

ဝင်တိုက်မိတာနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ် အားနာလို့ စကားတွေပြောရင်း စိတ်ထဲမှာ ခင်မင်မိသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူနဲ့ထပ်မံတွေ့ဖို့အကြောင်းက ဖန်လာ တယ်နော်။

တမ်းတက မြတ်ပန်းတို့အိမ်မှာ ခွားလာငှားရင်း ဝသန်နဲ့ စကားတွေထပ်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပြန်တယ်။ တမ်းတဆိုတဲ့ကောင်ချောလေး နဲ့ စကားပြောရင်း ဝသန် ရင်တွေခုန်တတ်ခဲ့သည်လေ။ နင်နဲ့စတွေ့တဲ့ ဝါဆိုလပြည့် မိုးတွေရွာနေတာကို ငါမေ့လို့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး တမ်းတ။

ရင်ထဲမှာ

အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ ရှိနေမှာပါ။

“ဝသန်”

“.....”

“ဝသန်”

“ဟင် ... ဪ ... မြတ်ပန်း”

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပြုံးနေတာလဲဟ”

ဝသန် မလုံမလဲပြီးရင်း မျက်လုံးတွေက စောစောတ သူ

ကြည့်နေသောနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားလေ၏။ မိုးတိတ်ပြီးစမှ သစ် ရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ မိုးရေစက်တွေက ခိုတွဲနေခဲ့ပါ။ အချို့က အောက်သို့ လျှောခနဲ ပြုတ်ကျပြီး အချို့ကတော့ သစ်ရွက်ကလေး တွေပေါ်မှာ တင်ကျန်နေခဲ့ပါ။

“ဟောဟိုက သစ်ရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိုးရေစက်ကလေးတွေလို ငါသာ နင်တို့ရွာမှာ ခိုတွယ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ သိလား ... မြတ်ပန်း”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား”

“ငါ တကယ်ပြောတာ မြတ်ပန်းရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ နင်တို့ရွာကနေ မပြန်ချင်တော့ဘူးဟာ”

“နင်တို့ရွာမှာနေရတာ ဖျော်သွားပြီလား ဝသန်”

ဝသန် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ သူမက ဟန်တွေ ပန်တွေ ထုပ်ပြီး ညာမှမညာတတ်ပဲလေ။

“ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ မြတ်ပန်း”

“အရင်နှစ်တွေကဆို နင် ဒီလိုမှမဟုတ်တာ။ အလှူပြီးတာနဲ့

ပြန်ပေး တက်ကန်လေ။ ကျောင်းတက်ရဦးမှာ ဘာညာနဲ့ တစ်ရက် တလေးတောင် တားလို့မရဘဲနဲ့”

“ဒါလား”

“အင်း”

ဝသန်ဆင်ခြေပေးဖို့ အပြေးအလွှားစဉ်းစားပြီးနောက် ...

“အဲဒီတုန်းက တကယ်ပြန်တာနဲ့ ကျောင်းတက်ရမှာဖို့လို့ပဲ ဟ။ အခုက နေလို့ရပါသေးတယ်။ အေးဆေးပဲလေ။ ငါက အကောင် ပြောတာကို”

“လာရှီမနေနဲ့ ... နင့်စိတ်ကို ငါမသိရင်ခက်မယ် ဝသန်

ငါ သိတာပေါ့။ နင် တမ်းတနဲ့တွေ့ကတည်းက အချိုးပြောင်းနေတာ

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

မျက်စောင်းထိုးရင်း မြတ်ပန်းက ဝသန်ဘေးတွင် ဝင်ထိုး လေ၏။ ပြီး ဝသန်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ပါးစပ်က လိမ်လို့ရပေမယ့် မျက်လုံးတွေက အမှန်တရား ဖော်ညွှန်းနေတယ် ဝသန်ရဲ့။ သူတို့က ပြောတယ်။ နင့်စကားတွေ မယုံနဲ့ ညာနေတာတဲ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်၊ မျက်လုံးကဲ့သို့ စကားပြောရတယ်လို့”
မြတ်ပန်းက သရော်သလို ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ဝသန်”

“ဟင်”

“မျက်ဝန်းဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ တံခါးပေါက်တဲ့။ နင် တစ် သောက်တည်း ဒီမှာလာထိုင်နေကတည်းက ဘာဆိုတာ သိပြီးသားပဲ”

“ပြောပါဦး”

“ကြားချင်တယ်ပေါ့”

“နင်ကလည်းဟာ အိမ်ထဲမှာနေရတာပျင်းလို့ နင်တို့ တော သဘာဝ တောအလှကို ခံစားကြည့်နေတာ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးစမ်းပါ”

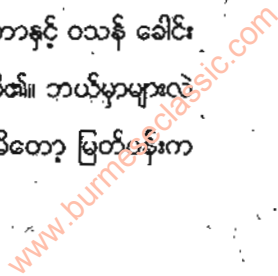
“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

“ဟော ... ဟိုမှာ တမ်းတပါလား”

“ဟင်”

တမ်းတဆိုသောနာမည်ကို ကြားလိုက်တာနှင့် ဝသန် ခေါင်း သား လည်ကာ လမ်းမဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဘယ်မှာမှားလဲ ဟဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ပြေးလွှားရှာဖွေကြည့်မိတော့ မြတ်ပန်းက

လက်ခုတ်လေးတစ်ဖွဲ့ ခစ်ခနဲ ရယ်လေလျှင် ...

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာရယ်ရမှာလဲ ... နင့်ကိုသဘောကျလို့လေ။ အဲဒါပဲ
ဝသန်ရဲ့ တမ်းတဆိုတာနဲ့ နင် အမှုအရာပျက်ပြီး ခေါင်းက ချာခနဲဖြစ်
သွားတာလေ။ ငါ တရားခံဖမ်းတာ မခိုက်ဘူးလား၊ ပြော ... ဘာ
ဆက်ညာဦးမလဲ”

ဝသန် မျက်နှာလေး ရှက်ရဲ့ ရဲသွားပြီး ...

“မြတ်ပန်းစုတ်”

“ဟဲ ... ဟဲ”

“ကဲ ဟာ ... ကဲဟာ”

ဝသန်က မြတ်ပန်းပန်းကို ထုလေသည်။ မြတ်ပန်းက လက်
ကာရင်း ထပြေးလေတော့ ပြေးရင်းလွှားရင်း မြတ်ပန်း သရက်ပင်
အောက်သို့ရောက်တော့ ဝသန်ကို လှည့်ကြည့်လေလျှင် ဝသန်က
မောနေဟန်နှင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ဖိ၍ မျက်စိမှိတ်ထားလေ
တော့ ...

“ဟင်း ... မြို့သူတွေများနော် ဒီလောက်ကလေး ပြေးလိုက်

ရတာကို မောနေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တောသူတွေများ စပါးတစ်တင်းနဲ့

နှစ်တင်းကိုရွက်ပြီး တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ကို ပတ်လို့ရတယ် ... သိ
ထား”

“အံ့မယ် ... မြို့သူတွေလည်း အထင်မသေးပါနဲ့နော်။ အား
နည်းက ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာကြတာပဲဟာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“စမ်းကြည့်လေ”

“ဒါဆို ... တမ်းတ ရှိနေနိုင်တဲ့နေရာကို လိုက်ပို့မယ်။

နောက်က လိုက်ခဲ့”

ဝသန်မျက်နှာလေးသည် လေပြေလေညင်းတို့ သယ်ဆောင်
သွားသည့် ပန်းဝတ်မှုန်လေးနယ်။

မြူးကြွသွက်လက်စွာ မြတ်ပန်းဆီသို့ ပြေးသွားလျက် ...

“တကယ်နော်”

“အင်း”

ဝသန်က လက်ကလေး ကမ်းပေး မြတ်ပန်းက ဝသန်လက်
ဆုပ်ကိုင်၊ ခိုင်မြဲသောလက်တွဲခြင်းနှင့် ခြံဝန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ကြ
တော့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

“ဟဲ့ နွား ... ခြောက် ... ဒီနွားနယ်”

မိုးဖွဲတွေ တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသည်။ နွားနှစ်ကောင်ကို တဟဲ့ဟဲ့မောင်းရင်း ထွန်သွားတွင်ကပ်ငြိနေသော ထွန်ချေး (သို့) မြက်ပင်များကို ထွန်ကိုမ၍ ခြေထောက်နှင့် ကန်ချနေသော တမ်းတ။

တောသဘာဝ တောင်သူ၏အလှဆိုတာထက် လေးနက် သိပ်သည်းသော ဘဝအကျိုးပေးကံကို တွန်းလှန်ဖို့ လက်နက်မပြည့်စုံ စွာ သူတို့ထားရာနေ စေရာသွားနေရသည့် နံ့ချာလွန်းသည်က တမ်းတ ၏ဘဝပင်။

“ဒီနွား သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပေကပ်ကပ်နဲ့”

“တောက်”

“ဖြန်း”

မယားနှင့်နွား မသနားနှင့်ဆိုသည်ဆိုရိုးကို တေးမှတ်ထား အာမဟုတ်ပေမယ့် ပေကပ်ကပ်နှင့် တွန်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေသော နွားညိုကို ကြိမ်လုံးနှင့် ကျောပြင်ကိုရိုက်၍ သတိလှုပ်ပေးရခြင်းပါ။

“တမ်းတ”

“.....”

“တမ်းတရေ”

“.....”

အပေါ်မှ မိုးသံအောက်က ရေသံ ဒီနှစ်သံကြားမှာ ခေါ်သံ ဆေးတွေက မထိုးဖောက်နိုင်။

“တမ်းတ”

“တမ်းတ”

“.....”

“တမ်းတရေ”

“တမ်းတ”

အသံလေးတွေက ဆက်ကယ် ဆက်ကယ် ပိုပို၍ ကျယ်လာ သဖြင့် လေပြေက မနေသာနိုင်တော့စွာ အသံကို သယ်ဆောင်၍ တမ်းတနားစည်သို့ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်အလားပင်။

“တမ်းတ”

ချိုမြိန်သောအသံလေးကြောင့် နွားနှစ်ကောင်၏ ဇက်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်းလေးဆွဲ၍ ရပ်စေပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

“ဟင် ... ဝသန်”

အပြုံးကလေးနှင့် လက်ပြနေသော ဝသန်က တမ်းတရှိရာ လယ်ကွက်ထဲသို့ ပြေးဆင်းလာသည်မို့ ...

“ဟာ ... ဝသန် ဆင်းမလာနဲ့လေ၊ ရွံ့တွေပေကုန်မှာပေါ့”

“ပေစေပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝသန်က တမ်းတကို ထီးကလေးမိုးပေးလာ သည်။

“မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေတာ မချမ်းဘူးလား”

“မိုးပါးမှ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် တောသားတွေ ထမင်းတစ် မှာပေါ့ ... ဝသန်ရဲ့”

“ဟုတ်လား ဟင်”

“အင်း ... တို့ ရောဂတ်တိုင်းကို မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဆန်အိုးကြီး ထို့ တင်စားထားကြတယ်လေ”

နှစ်ဦးသား မျက်ဝန်းလေးတွေ ဆုံစည်းသွားခိုက် ရင်ထဲမှာ ထိုက်ခနဲ ပူနွေးသွားကြလေသည်။ အချစ်ဆိုတာ လေအထိမိုးအထိကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သတဲ့လား။

မိုးတွေရွာပိုလို ချမ်းနေသည့် တမ်းတ ထီးကလေးရဲ့အောက်မှာ မျှော့တွေပူတွေနှင့် ရှိန်းမြနေသည်လေ။

“ဝသန်”

“ဟင်”

“ဒီလောက် စိမ့်နေတဲ့သူကို ဘာလို့ ထီးမိုးပေးထားတာလဲ”

“တမ်းတ ချမ်းမှာစိုးလို့လေ”

“ဝသန်ပဲ လုံအောင်ဆောင်းပါ”

တမ်းတ ထီးရွက်ကလေးကို ဝသန်ဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက် သည်။

“ဟေ့ ဝသန် ... ပြန်တက်ခဲ့တော့၊ မျှော့တွယ်နေမယ်”

“ဟင်”

မြတ်ပန်းလှမ်းအော်မှ သတိရကာဝသန် သူမ၏ခြေလောက်

ကလေးတွေကို ရေထဲမှ မြှောက်ကြည့်လိုက်၏။

“အမယ်လေး... မျှော့ကြီး”

“ဟာ”

ညာဘက် ခြေသလုံးတွင် တွယ်ကပ်နေသော မည်းမည်း အကောင်ကို တွေ့သည်နှင့် ဝသန် ကြောက်လန့်၍ တမ်းတအား ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိ၏။

ထီးကိုလည်း လွှတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား လေသည်။

ကြောက်တာကလွဲ၍ ဝသန် ဘာကိုမှ သတိမထားမိတော့

...

“ဝသန်”

“ဟင်”

“မျှော့မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မြတ်ပန်း ဖယ်လိုက်တာလေ”

သည်တော့မှ မျက်နှာနှစ်ခု နီးကပ်နေသည့်အဖြစ် ရင်ခွင် နှစ်ခု ပူးကပ်နေသည့် အနေအထားကို သတိရကာ ဝသန် လက်

ကလေးတွေ တမ်းတ ခါးပေါ်မှ လျှော့ကျ၍ မျက်နှာကလေးကလည်း နီမြန်းသွားလေသည်။

ဒါကို မြတ်ပန်းက မျက်စောင်းခဲလျက် ...

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ မျှော့ပဲနော်”

“ဟင်... မျှော့က လိမ္မာတယ်”

“အင်း... လိမ္မာတာပေါ့။ အဲဒီမျှော့ကို နောက်တော့ နှင် ကျေးဇူးတင်မှာပါ”

“ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့မျှော့ကို ကျေးဇူးတင် ရမှာလား”

“ဝသန်”

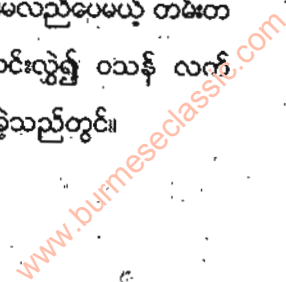
“အင်”

“ကန်သင်းပေါ်တက်ရအောင်နော်”

“အင်း”

မြတ်ပန်းရဲ့စကားတွေကို ဝသန် နားမလည်ပေမယ့် တမ်းတ က ဘာသာပြန်ပြီးသားမို့ စကားလမ်းကြောင်းလွဲ၍ ဝသန် လက် ကလေးကိုဆွဲကာ ကန်သင်းရိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်တွင်။

“အရမ်းကြောက်သွားလား ဟင်”

“ကြောက်တာပေါ့။ ရင်တုန်တောင် မပျောက်သေးဘူး”

“တို့ တောသူတောင်သားတွေရဲ့ဘဝက ဒီလိုပဲ ဝသန်
မျှောက်ကြောက်နေရင် ထမင်းမစားရဘူး။ ဝသန် ဒီဘဝမျိုးကို လက်ခံ
နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟင်”

“ရှင်းပါတယ် ဝသန်ရာ။ ဥပမာ ... နင် တောသားတစ်
ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားသွားပြီဆိုပါစို့”

ဝသန်ညှိုးနောက်ထဲသို့ လေးနက်သောအတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခဲ
ဝင်လာပြီး မြတ်ပန်းမျက်နှာကို စူးစူးလေးကြည့်၍ ဆက်နားထောင်
သည်ပေါ့။

“တောသားတွေရဲ့ ရုန်းကန်ရတဲ့ဘဝကို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား
အပင်ပန်းခံနိုင်ပါ့မလား။ တမ်းတ မေးတာ ဒါပဲ”

ဝသန် ...

အပြုံးလေးတစ်ပွင့်ကို လှလှပပ ပန်ဆင်လိုက်ရင်း ...

“သူ့ကို ဒီဘဝထဲကလွတ်အောင် ဆွဲခေါ်လို့ရတာပဲဟာ”

“စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ဝသန်၊ နင်ထင်သလောက် လက်တွေ့မှာ
မလွယ်နိုင်ဘူး။ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ ဧကရာဇ်တွေရင်တွေကသာ တောသူ

ချောချောလှလှလေးတွေကို မိဖုရားမြှောက်ကြတာ။ ဘုရင့်သမီးတွေ
အညတြနဲ့ကြိုက်ရင် ပြည်နင်ဒဏ်ပေးတာတို့၊ သေဒဏ်ပေးတာတို့ပဲ
ငါ ကြားဖူးတယ်။ ဒန်းစီးမောင်နှမဇာတ်လမ်းထဲမှာဆိုရင် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားလေး ဖိုးသီ တစ်ဝဂ္ဂထဲမှာကျတော့ စောင်းသမားလေး
သူတို့တွေဆိုရင် အသက်ပေးသွားကြရတာလေ”

“အဲဒီခေတ်က ကုန်ခဲ့ပါပြီဟာ”

“ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာကို ငါက ပြောပြတာ”

“ထားပါတော့လေ ... ဒီခေတ်မှာ သတ်ပစ်လို့ရလောက်
အောင် တရားဥပဒေက လျစ်လျူရှုမထားပါဘူး။ ငါ့မိဘတွေကလည်း
ဧကရာဇ်တုရင်တွေမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဆွဲခေါ်လို့မရဘူး
ဆိုရင် ကိုယ်က သူ့ဘဝထဲကို တိုးဝင်မယ်လေ”

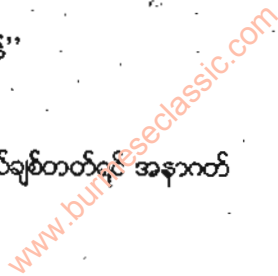
“သတ္တိရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အစွမ်းထက်ဆုံး လက်နက်က
မေတ္တာလို့ ငါယူဆတယ်”

“နင် တကယ်ပြောတာလား ဝသန်”

ခုတစ်ခါ မေးသူက တမ်းတပါ။

“တကယ်ပေါ့ တမ်းတရယ်၊ တကယ်ချစ်တတ်ရင် အနာဂတ်

၄၈ **အလင်းသစ်**

တိုင်းဟာ ပန်းပွင့်တွေလို မွှေးပျံ့နေမှာပါ။ ငါ တောရဲ့သဘာဝဒဏ်ကို ကြံကြံခံနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“ဝသန်ရယ်”

တမ်းတရင်မှ လှိုက်လှဲသောအသံနှင့် ဒီနာမည်ကို အမြဲတမ်း တမ်းတစွာခေါ်နေမိတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၅)

၂၇ ဝါဆိုဝသန်မီးသည်ချိန် xxx အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်
xxx မိဝသန်ရေ မင်းပြောခဲ့တယ်လေ xxx အတွေးမှာလေ ပြန်လည်
ကြားယောင် မီးသည်ရင်ဖြင့် လွမ်းတိုင်း မျက်ရည်ဝေ xxx စိမ်းကားသူ
ဒီဝသန်ကြီးရေ xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်လျက်ပါပဲလေ xxx
ဝဠာရှစ်ခွင် တိမ်ညိုအုံ့ပိုင်း xxx မီးဝသန်ရောက်ချိန်တွေအား
ဆက်ကောင်းကင်ပြိုတဲ့မိုးလို ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲ အလွမ်းမီးသွန်းရွာနေ xxx
ဒီဝသန်ရေ မင်းတော့ မသိနိုင် xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်ပါပဲလေ xxx
မိုးသက် မုန်တိုင်းတို့ထန် xxx ဝါဆို ဝသန်မိုးများသည်နေ

www.burmeseclassic.com

ချိန် သတိရနေဆဲ မိဝသန် xxx ဒါဆို မိုးရယ် ပြောပြလိုက်ပါလေ
xxx မညာမတာ စိမ်းသူကြီးရေ ဝါဆိုးမိုးနဲ့ စောင့်လျက်ပါပဲလေ ။

ဩရှုရှုနှင့် အသံလေးက တေးတစ်ပုဒ်နှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေသယောင်။ လေပြေ၏ အနမ်းနုလေး
ကြောင့် နဖူးစပ်ဆီမှ ဆံစတွေက လှုပ်လီလှုပ်ယဲ့။

သီချင်းဆုံးသွားသည်အထိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြဆဲ။
မိုးရာသီတွင် ညနေချိန် လက်ခနဲသာသော နေ၏အရောင်က ရင်ကို
ချမ်းမြေ့စေတာမှန်ပေမယ့် ...

“ဝသန်”
“.....”

ထူးသံမကြား၍ လှည့်ကြည့်မိတော့ ...

“ဟ ... မျက်ရည်တွေပဲလို့ပါလား။ နင် ငိုမလို့လား ဝသန်
ငါ မချောတတ်ဘူးနော်”

“အချောခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး တမ်းတရယ်။ နေလုံးကြီးဆို
နင် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“အင်း ... မြင်နေတာပဲလေ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“နင် သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း မကြာခင်မှာ နေလုံးကြီး

တောင်စွယ်နောက်ကို ဝင်သွားရတော့မှာ”

“ဒါ ... သဘာဝပဲလေဟာ။ နင်ကလည်း အထူးအဆန်း
လုပ်လို့”

“ငါလည်း တစ်နေ့ ဒီနေလုံးကြီးလို ပြန်ရတော့မှာလေ
တမ်းတရဲ့”

တမ်းတ နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးရိုက်ကလေး ရုတ်ချည်း ကွယ်
ပျောက်သွားလေ၏။

“နင် ဘာမှမခံစားရဘူးလား တမ်းတ”

“စိတ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲပေါ့ဟာ”

“စိတ်မကောင်းရုံပဲလားဟင်”

“ဒါ့အပြင် ... ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ ဝသန်ရယ်”

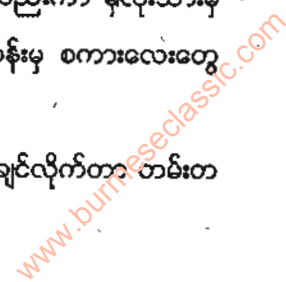
“တမ်းတ”

“ပြောလေ ဝသန်”

နှစ်ဦးသား မျက်ဝန်းလေးတွေ ဆုံဆည်းကာ နလုံးသားမှ
စကားတွေ မပြောဖြစ်ကြသော်လည်း မျက်ဝန်းမှ စကားလေးတွေ

ဆိုဖြစ်ကြသည်။

နင့်ရင်ထဲကစကားတွေကို ငါ ကြားချင်လိုက်တာ တမ်းတ

ရယ် ... နင် သိပ်မျိုသိပ်နိုင်တာပဲနော်။

ငါ့ရင်ထဲက စကားတွေကို ငါပြောချင်ပါတယ် ဝသန်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝက မိုးနဲ့မေ့ကြီး လက်ခုတ်တီးလို့မရနိုင်သလို ပါပဲဟာ။ ကမ္ဘာတောင်ဝင်ရိုးစွန်းနဲ့ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလို ဘယ်တော့မှ ဆုံဆည်းခွင့်ရနိုင်မှာ မဟုတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ သောကတွေကို လက်ယစ် မခေါ်ပါရစေနဲ့။

နင့်ကိုငါ ချစ်မိနေပြီ ဝသန်။ အဲဒါ နင်သိရဲ့လား။

လေထန်ပါလျက်နဲ့ ရေဆန်ကို လက်ပစ်ကျားနေရတဲ့ ငါ့ဘဝ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲကို တိုးဝင်ဖို့အထိ မမိုက်စမ်းပါနဲ့ ဝသန်ရယ်။ နင့်ဘဝလေး နစ်မြုပ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ ဆွဲမခေါ်ရက်ဘူး။ အဲဒါ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေပါ။

“ငါ ပြန်ရတော့မယ် တမ်းတ”

ပထမဦးဆုံး မျက်ဝန်းကို လွှဲဖယ်လိုက်သူက တမ်းတဖင် စိုင်းဆိုင်မော့ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ အော်ဆိုပစ်လိုက်ချင်၏။ သီချင်း ထဲကလို အစကမတွေ့ကြရင် အကောင်းသားလား ဝသန်ရယ်။

“နင်က ဧည့်သည်ပဲ ဝသန်ရယ်။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ခေါ် ပေါ့”

“စောစောက နင်ဆိုသွားတဲ့သီချင်းထဲက မိဝသန်လိုပဲ ငါ နင့်ကို ပြောခဲ့ပါရစေ”

“ဘာလဲ ... ငါဆိုဝသန်မိုးသည်းချိန် အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါ ခယ်လို့ နင် ပြောမလို့လား”

“ငါ တကယ်ရောက်အောင် ပြန်လာမှာပါ”

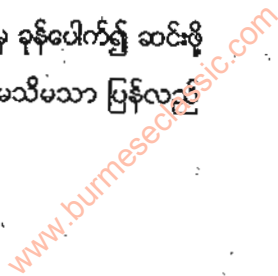
တမ်းတ ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုးကို ဖားကလေးတွေက မျှော်တယ်။ ဆောင်းကို နှင်းပွင့် ကလေးတွေက လက်ကမ်းပြီးကြိုဆိုတယ်။ နွေကို ဥဩငှက်ကလေး တွေက လွမ်းတယ်။ သူတို့ရဲ့တမ်းတမှုတွေက တစ်နေ့ သေသေချာ ချာ ပြန်လာပေမယ့် ငါကတော့ နင့်ကို မတမ်းတရဲတာအမှန်ပဲ ဝသန်”

“တမ်းတရယ်”

နုလုံးသားမှာ သံစဉ်တွေ ထည့်ဆိုဖို့ရမယ့်တေးတစ်ပုဒ်က အလွင့်ခြင်းရဲ့ နောက်ဆုံးခြေရာတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့။ ဝသန် မျက်ရည် သားတွေကို ဖယ်မသုတ်မိ။

တမ်းတကတော့ မျက်ဝန်းတံခါးပေါက်မှ ခုန်ပေါက်၍ ဆင်းဖို့ ခြိမ်းနေသော မျက်ရည်ဥကို လက်ညှိုးနှင့် မသိမသာ ပြန်လည် ခြိမ်းထွင်းလေ၏။

ပြီး... တံတွေးတစ်ချက်မျှချရင်း အသံတုန်တုန်နှင့် ...

“ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြမှာပါဟာ”

“တမ်းတ”

“နင်ခေါ်တဲ့ တမ်းတဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြိုးနဲ့သီပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားရရင် အင်္ဂုလိမာလလည်ပင်းက လက်ညှိုးပေါင်း တစ်ထောင်ထက် များလိမ့်မယ်ထင်တယ်နော်”

“နင်နော် ... ငါက အကောင်းခေါ်တာကို”

“ဆိုတယ်လို့ ငါရောပြောမိလို့လား”

“ကြည့်ပါလား”

“ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်”

“စိတ်တိုရင် ကျိတ်တိုတတ်သလား”

“တမ်းတ”

ဝသန် ဒေါသကြီးသလို အော်လိုက်၏။

“အင်္ဂုလိမာလရဲ့လက်ညှိုးထက်များဖို့ ရာနှုန်းပြည့်ပဲ”

“တော်ပြီ ... နင့်ကို မခေါ်တော့ဘူး”

ဝသန် ခြေကလေးဆောင့်၍ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဝသန်။

နင် ငါနဲ့အတူရှိနေတဲ့အချိန်မှာ နင်ငိုနေတာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင်ရယ်အောင် စလိုက်တာပါ။ နင်သာမငိုဘူးဆိုရင် ငါ့ကို ကျောခိုင်းသွားလည်း မငြူစူပါဘူး ဝသန်။ ငါ့ဘဝကို ငါ ဆိုင်သေးလို့ပါ။ ငါ့မှာ အရင်တုန်းက အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေမယ့် ခု ငါ့ဦးနှောက်ထဲကို နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အနာဂတ်တွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဝင်ရောက်လာပြီ။

ငါကြိုးစားမယ် ဝသန်။

နင့်ကို ရွှေပဝါခြံလွှာ မပေးနိုင်ပေမယ့် ပိုးပဝါကို အမိုးအကာ အပြစ်နဲ့ ပေးနိုင်တဲ့နေ့ နင့်ကိုငါ လာရှာပါ့မယ်။ ခုနေ့များတော့လည်း

လေး။

* * *

ကျန်ခဲ့ချင်တာလဲ။ အရင်တုန်းက ဒီရွာကိုလာရတာ မပျော်ဘူးဆိုကွဲ့”
မေမေ့စကားကြောင့် အဖြေရခက်သွားသည်လေ။ ဆင်ခြေ
ပေးဖို့တော့ ကြိုးစားရဦးမည်သာ။

“သမီး မြတ်ပန်းကို ခင်မိသွားလို့ပါ”

“အရင်ကရော မခင်လို့လား”

“ခင်တော့ ခင်ပါတယ်။ ခု... အရင်ထက် ပိုခင်လို့၊ ငြီးတော့
မြတ်ပန်းက သမီးကို ပျော်အောင် အလိုလိုက်နေပြီလေ”

“မလိမ်တတ်ပဲညာရင် ကွာတာတွေက အများကြီးပဲ သမီး။
အဖေတို့ သမီးကိုလွှတ်ထားတယ်ထင်ရင် သမီး မှားတယ်။ သမီး
အသက်ကိုသွားတယ်။ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ အားလုံးသိ
တယ်”

“ရှင်”

ဖေဖေက မွဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံး၍ ဝသန်ကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီရွာထဲမှာ ဖေဖေရဲ့အငှားမျက်လုံးတွေ အများကြီးပဲ။ ရှင်
အရင်နဲ့ညား မိဖုရား တောင်သူနဲ့ညားရင်တော့ တောချုံအုံကြားမှာပဲ
အောင် ဇာတ်သိမ်းသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို သမီး နားလည်ရဲ့လား”

ဝသန် ခေါင်းကလေး ငုံ့ကျသွားသည်။

အခန်း (၆)

“သမီး ပြန်မလိုက်လို့မရဘူး”

“တစ်ပတ်တည်းပါ ဖေဖေရယ်”

“တစ်ပတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်စက္ကန့်ဖြစ်ဖြစ်... ဒီရွာမှာ သမီးကို
ဖေဖေ မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

ဝသန် ရန်ကုန်သို့ ပြန်မလိုက်ချင်သေး၍ ဂျီကျုနေသော် လည်း
တင်းမာနေသော ဖေဖေမျက်နှာကို ကြည့်၍ မျက်ရည်ကလေး
ဝဲသွားလေသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ငါ့သမီးက ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်လို့

“မခိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်။ တမ်းတဆိုတဲ့ကောင်မှာ မက်မောစရာ ဘာများရှိလို့လဲ။ နေမကောင်းလို့တောင် ဆေးရုံတက်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီး နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းတစ်ခါ သွားပြရင် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲ။ အဲဒါ အရင်ဖြေ”

ဝသန် ဘာဖြေရမလဲ တမ်းတရယ်။ ငါ့သမီးစီးတဲ့ ဖိနပ် တစ်ရံဖိုးတောင် ရှာနိုင်ရဲ့လားလို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း စကားလုံးကို မသုံးပေမယ့် တမ်းတရဲ့အားနည်းချက်ကို မီးမောင်းထိုးပြနေတာ ဝသန်သိနေတယ်လေ။

“ဖေဖေ အဲဒီလောက်အထိ တမ်းတရဲ့ နွမ်းပါးမှုကို လက်ထောက်ပြနေရအောင် သမီးနဲ့ တမ်းတ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရိုးရိုးလေးပါပဲ”

“အရိုးခံသက်သက်ကနေ အမျိုးမမှန်တဲ့ဘက်ကို ခြေဆန့်ပြီး ကျူးကျော်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေ သတိပေးတာ”

“သမီးကို အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ပေးပါ ဖေဖေ”

“ဆိုပါဦး”

“သမီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“အဲဒီတော့”

“သမီး တမ်းတကို နှုတ်ဆက်ပါရစေ”
ဝသန်၏မိခင် ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူ ခင်ပွန်းသည်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လေသည်။ ဦးဆက်နိုင် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်၍ ...

“ကောင်းပြီ ... ဖေဖေ ခွင့်ပြုတယ်”

“ကိုဆက်”

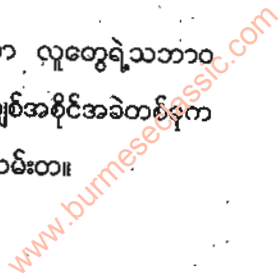
ဦးဆက်နိုင် လက်ကာပြလိုက်၏။

“မင်းရဲ့သမီးက မုန့်ပေးပြီး များခေါ်လို့ရတဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး မိုး။ အနိမ့်အမြင့် အဆင်းနဲ့အတက်ကို သူသိတယ်”

မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးရာလမ်းမရှိတဲ့။ တမ်းတနည်း နှင့်အပေါ်မှာထားတဲ့ ငါ့ရဲ့မေတ္တာတရားတွေက ဘယ်လောက်တောင် ခိုင်မြဲနေပြီလဲဆိုတာ နှင်မသိလေရောသလား။

ခဏသာတွေ့ပေမယ့် တစ်ဘဝတာမေ့လို့မရနိုင်တော့တဲ့ တမ်းတဆိုတဲ့နာမည်ဆန်းနဲ့ အချိုးအစားမညီတဲ့ ဒီမိုးရာသီကို မေ့နိုင်ဖို့ ဆော်တော် ခက်လိမ့်မည်ထင်ပါရဲ့။

မရနိုင်တာကိုမှ ပိုပြီး မြတ်နိုးကြတာ လူတွေရဲ့သဘာဝဟုတ်လားလေ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိကာမှ အချစ်အစိုင်းအခဲတစ်ခုက နည်းသားတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျှိုသိမ်းပိုက်နေပြီ တမ်းတ။

အလင်းသစ်

“ကဲ ... သမီးသွားလို့ရပြီ။ မြတ်ပန်းကိုခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

ဝသန် ခြေလှမ်းတွေသွက်လိုက်တာ။ ဒါ ... အချစ်က ဖန်တီး
ပေးလိုက်တဲ့ လေဟန်ခွင်းတဲ့ မြားတစ်စင်းလား။

* * *

အခန်း (၇)

“ ဝါဆိုဝသန်မိုးသည်းချိန် xxx အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်
xxx မိဝသန်ရေ မင်းပြောခဲ့တယ်လေ xxx အတွေးမှာလေ ပြန်လည်
ပြောယောင် မိုးသည်းရင်ဖြင့် လွမ်းတိုင်း မျက်ရည်ဝေ xxx စိမ်းကားသူ
ဝသန်ကြီးရေ xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်လျက်ပါပဲလေ xxx”

လေဆန်ကိုခွင်း၍ ယုံလွှင့်လာသော တိုးသဲ့သဲ့သီချင်းစာသား
နှလုံးသားကို ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခွင်းလိုက်သည့် မြားတစ်စင်းနယ်။
ဘက်ထဲသို့ ဆူးနှစ်ဝင်သွားလေ၏။

“ရှုပ် ရှုပ် ရှုပ်”

ဖြူဖွေးနေသော တရုတ်စကားပွင့်များကို မနင်းခြေရက်စွာ ရှောင်ရှား၍ ခြေလှမ်းကို ဖွဖွလှမ်းရင်း အသံရှင်ဆီသို့ တိုးကပ်လာ သည်အထိ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေဆဲပါ။

♫ ဝဋ္ဋာရှစ်ခွင် တိမ်ညိုအုံ့မှိုင်း xxx မိုးဝသန်ရောက်ချိန်တွေ အား ထက်ကောင်းကင်ပြိုတုတ်မိုးလို ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲ အလွမ်းမိုးသွန်းစွာ နေ xxx မိဝသန်ရေ မင်းတော့ မသိနိုင် xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်ပါပဲ လေ xxx ♫

တမ်းတရယ် ...

ငါ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဒီသီချင်းနဲ့ ပိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ လား။ ဒီသီချင်းက ထိုနှစ်ဦးအတွက်များ ဖွဲ့ဆိုထားလေရောသလား။ အချစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အချိန်တွေကို ကန့်သတ်မထားသိနိုင်ပါဘူး။

နင်နဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက နှလုံးသားတစ်ခု။ စက္ကန့်၊ မိနစ်ဆိုတဲ့ ခဏလေးမှာ ပြောင်းလဲပြီး အချစ်တွေ နိုးကြားရှင်သန်တတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံလိုက်တယ်။ တမ်းတရယ်။

လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း မချစ်ရဘူး

လို့ ဘယ်သူကမှ ဘယ်လိုဥပဒေမှာ ပြဋ္ဌာန်းပြီး ပုဒ်မတွေ တပ်မထား ခဲ့တော့ နင့်ကိုငါချစ်မိသွားတာ အပြစ်မရှိပါဘူးနော်။

♫ မိုးသက် မုန်တိုင်းတို့ထန် xxx ဝါဆို ဝသန်မိုးများသည်း နေချိန် သံတိရနေဆဲ မိဝသန် xxx ဒါဆို မိုးရယ် ပြောပြလိုက်ပါလေ xxx မညှာမတာ စိမ်းသူကြီးရေ ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်လျက်ပါပဲလေ xxx ♫

ဝသန် တမ်းတမျက်နှာကိုပဲ ငေးမောကြည့်နေရင်း အရာ အားလုံးကို မေ့လျော့နေသည့်နယ် အာရုံက သီချင်းထဲမှာပဲ ရောက် နေတု ...

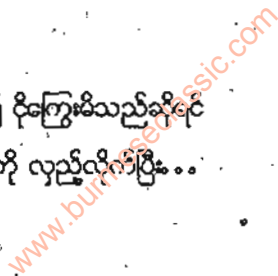
သီချင်းသံက တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားလေပြီ။ မျက်ရည်တို့ က အတားအဆီးမဲ့စွာ ကျဆင်းလာပြီး ဝသန် သူမနှလုံးသားကို နှိပ်ချင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ။ အချစ်ကြောင့် အသိတရားတွေ ကင်းမဲ့စွာ သမ်းတ၏ခါးကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်မိသည်နှင့် ...

“တမ်းတရယ်”

“အဟင့် ... ဟင့်”

“ဟင့်”

တမ်းတ၏ကျောပြင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေးမိသည်ဆိုရင် တမ်းတက သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ဝသန်”

ဝသန်လက်ကို ဖြေချ၍ တမ်းတ ဝသန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေဝဲလို့ ဝသန် ပခုံးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“မငိုပါနဲ့ ဝသန်ရယ်”

ဝသန်မျက်ဝန်းက မျက်ရည်စတွေကို သူကိုယ်တိုင် သုတ်ပေးကာ ...

“တိတ်တော့နော်၊ တို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာကာနီးမှာ မျက်ရည်တွေ မပါစေချင်ဘူး ... ဝသန်”

“တမ်းတ”

“ပြောလေ”

တမ်းတမျက်နှာကို ဝသန် တမ်းတ မြတ်နိုးစွာ မော့ကြည့်နေသလို တမ်းတကလည်း ဝသန်မျက်နှာကို အကြင်နာတွေ ကာရံကာ ဖြင့် ငုံ့မိုးကာ ကြည့်နေသည်။

“ငါ့ကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်”

“ငါ့က ဘာကိုအထင်မသေးရမှာလဲ”

မျက်ဝန်းလေးတွေ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ဆုံးစည်းမိခိုက် ...

“နင့်ကို ငါလေ”

“အင်း”

“.....”

“ဆက်ပြောလေ”

“အရမ်းချစ်တယ်သိလား”

“ဝသန်ရယ်”

တမ်းတ ဝသန်ကို မြတ်နိုးစွာ ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ ဘာအပ်မက်မှုမှမရှိသော ဖြူစင်သော မေတ္တာတရားနှင့် အနမ်းနွေးနွေးအစ်ပွင့်ကို သူမပါးပြင်ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် ...

“တမ်းတ”

“ဝသန်”

“နင်ရောဟင်”

“ဘာကိုလဲ ဝသန်”

“နင်ရော ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား”

တမ်းတ မျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာမှိတ်၍ ဝသန်ခေါင်းလေးအပေါ်တွင် မေးတင်ထားလိုက်၏။ သူ့နှလုံးသားရဲ့ တံခါးပေါက်ကို သော့ခတ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

“ငါပြောပြမယ် နားထောင်နော်”

တမ်းတရင်ခွင်ထဲမှာ ဝသန်တစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေသည်။ တမ်းတရဲ့ရင်ခုန်သံကို အနီးကပ် နားဆင်နေရခြင်းသည် သူမ၏ နှလုံးသားကန္တာကြီးထဲသို့ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု စီးဆင်းလာသည် နှယ်။

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်ကာလနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံသွားပြီ ဝသန်။ စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုကို နှလုံးသားထဲ ထည့်ဖို့ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုက်မိတဲ့နေ့က ကောင်မလေးကိုမြင်ပြီး ငါ့ရင်တွေ ပရမ်းပတာခုန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ငါ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ငါ့ကိုယ်ငါ အကြိမ်ကြိမ် ဆန်းစစ်မိတယ်။ မိထွေးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ခိုင်းသမျှကို ကြိုးကုန်းလုပ်ပြီး ငါ့အနာဂတ်ကို ဖေဖေကိုချစ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ သူတို့လက်ထဲကို ဝကွက်အပ်ခဲ့သမျှ ကောင်မလေးနဲ့ ခင်မင်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွဲနေတဲ့ ကြမ်းကြားကခြေထောက်ကို ရုန်းထွက်ချင်လာတယ်။ နောက်တော့ အမြင့်ရောက်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်။ အရာရာ သိမ်ငယ်နေရတဲ့ဘဝကို ရွံမုန်းလာတယ်။ ကောင်မလေးကိုလည်း အမြဲတွေ့ချင်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

သိသော်လည်း ခေါင်းခါမိတာ ဘာကြောင့်လဲကွယ်။

“နင့်ကို ချစ်မိသွားလို့ပေါ့”

စောစောက ငိုခဲ့တဲ့မျက်ရည်တွေ ရင်နှစ်လွှာကြားမှာ ပုန်းကွယ် ငုံ့လျှိုးသွားလေ၏။ ချစ်သူရင်ခွင်ကြားမှာ ကြယ်စင်ကလေးများ ထင်းလက်ပြိုးပြက်နေသည်နှယ်။ ခေါင်းကလေးကို ပို၍တိုးဝင်လျက် ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ပင် ရှူနေတာ အမှားမှားအယွင်းယွင်းပါ။

ဌာနေကို ပြန်ရသည့်နေ့မှာတော့ ပျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ရက်ကလေးတွေကို တမ်းတ လွမ်းမောစွာ တစ်ဦးက တိတ်ဆိတ်စွာလက်ပြ... တစ်ဦးက နောင် ဝသန်ကို မှန်းမျှော် ...

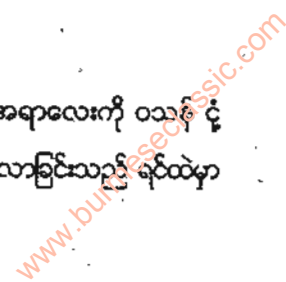
ဧည့် ... ခွဲကြရဦးမှာပါလား။

“ဝသန်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဝေဝါးနေသည့်ကြားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေး၍ ချစ်သူကို မော့ကြည့်မိခိုက် ...

“ရော့”

တုန်ယင်စွာ ကမ်းလား၊ လက်ထဲကအရာလေးကို ဝသန် ငုံ့ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာခြင်းသည် ခင်ထဲမှာ

မခံစားနိုင်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။

“ငါ့ရဲ့ ကက်ဆက်ဘောက်လေးထဲက ထုတ်ယူလာတဲ့ ကတ်လေးပါ။ ငါကြိုက်တဲ့ “ရင်ခုန်ဖူးတဲ့ မိုးရာသီ” သီချင်းပါတယ်လေး နှင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ငါ့ကိုသတိရတဲ့အခါ နားထောင်ပေါ့။ နင့်အတွက် တန်ဖိုးမကြီးပေမယ့် ငါ့အတွက်ကတော့ အရင်းအနှီးကြီးပါတယ်ဟာ။ ငါ့နှလုံးသားကို တစ်စစီခွဲပြီး စိထည့်ထားတာလို့ ပြောလို့ရပါတယ်”

“တမ်းတရယ် ... လက်ဆောင်တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးရှိခြင်း မရှိခြင်းဆိုတာက လက်ခံသူရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပဲဆိုင်တာပါ။ လက်ခံသူက တန်ဖိုးထားရင် ဘယ်အရာမဆို တန်ဖိုးကြီးပါတယ်ဟာ။ အခု နင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်က ငါ့အတွက် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရပါဘူး”

ဝသန်စကားကြောင့် တမ်းတရင်ထဲမှာ ဆိုးနွမ်းသွားရ၏။ ဘာမဟုတ်တဲ့အရာလေးကို တန်ဖိုးထားမယ်တဲ့လား ဝသန်ရယ်။ ဝသန်က သူပေးတာလေးကို မယူဖြစ်သေးတာမို့ ...

“ဒါဆိုယူလေ ဝသန်”

ကတ်လေးကို လှမ်းယူပြီး ခေါင်းအင်္ဂုမှာ မျက်ရည်ပွင့်စာ လက်ဖျံပေါ်သို့ ပေါက်ခဲနဲ့ ကျညှားလေသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်မှ ...

“ငါ ပြန်လာခဲ့မယ် တမ်းတ”

တမ်းတ ခေါင်းညှိတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်မိတော့၏။

“နင်သွားတော့ ဝသန်”

“ငါ့ကို မနှင်ပါနဲ့ တမ်းတရယ်”

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသူက မြတ်နိုးနွယ်ပါ။ သူမသည်လည်း မချစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့လူပဲလေ။

ဦးဆက်နိုင်။

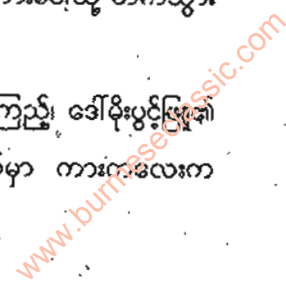
ဖနီးသည်ကို လှမ်းအကြည့် မျက်လုံးချင်းအဆုံတွင် သမီးကို ဆီရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူလည်း ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ကာ ...

“သမီး”

“ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ ကားပေါ်တက်တော့”

ဝသန် အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်ကာ ကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ဦးဆက်နိုင်၏ အထင်သေးသောအကြည့်၊ ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူ၏ ဆိုလားသောမျက်စောင်း၊ ဒါတွေရဲ့နောက်မှာ ကားကလေးက

၇၀ **အလင်းလင်**

လျှောက်ခနဲ မောင်းထွက်သွားလေပြီ။
ကျေနပ်တယ် ဝသန့်။
မတန်မရာကို လှမ်းမိတော့လည်း မာန်ပါပါ မျက်ဝန်းတွေရဲ့
အောက်မှာ ငါ့ဘဝ ခွမ်းကြွေခြောက်သွေ့သွားပါစေ။
တစ်နေ့ဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ...။
နင်နဲ့ငါ။

* * *

အခန်း (၈)

“ဝသန့်”
သူမနာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်သဖြင့် သမင်လည်ပြန်
တည့်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဟယ် ... ချမ်းမြေ့”
ချမ်းမြေ့က သူမဆီသို့ အပြေးရောက်လာသည်။
“မိန်းမ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နောက်ကျနေပြီ”
“ပြောတော့ ချမ်းမြေ့ရေ ... ဖေ့ဖေ့ မေမေတို့နဲ့ တောကို
ဆိုက်သွားတာလေ ဟိုရောက်တော့ မယ်မင်းမပြန်နိုင်ဖြစ်နေတာနဲ့

မနေ့ကမှပဲ ရောက်တော့တယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာကြောင့်မပြန်နိုင်ဖြစ်တာလဲဆိုတာ ကျုပ်
မသိရဘူးလား”

“တစ်ခုခုစားရင်း ပြောတာပေါ့ဟာ”

ချမ်းမြေ့သူက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် နှစ်ဦးသား နီးစပ်ရာ
ဆိုင်းတစ်ဆိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ချမ်းမြေ့သူက ကျောပိုးအိတ်ကို
စားပွဲပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်တင်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... ပြော”

“မလောနဲ့လေ၊ စားစရာတစ်ခုခု မှာပါရစေဦး”

ဝသန်ပြောပြီး စားစရာများ လှမ်းမှာလိုက်သည်။ ပြီးမှ
ချမ်းမြေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

“ချမ်းမြေ့”

“စ...လုံရေစ”

ဝသန် ပြုံးလိုက်သည်။ သူမကလည်း ရင်ဖွင့်ချင်နေသူပင်

“တောသားတွေကို နင် ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဟ... ထူးဆန်းပါလား”

ချမ်းမြေ့က မျက်လုံးကြီးပြုံး၍ ကြည့်လေလျှင်...

“ဖြေလေဟာ”

“တောသားဆိုမှတော့ အသားမည်းမည်း ပုံတုံးတုံးကြီး
နေမှာပေါ့”

“မှားတယ်”

“ဒါဆို တောသားလည်ရင် တို့မြို့သူမြို့သားတွေ နှစ်ချေး
အုတ်တတ်တယ်နော်၊ သတိထား”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟဲ ဟဲ... တောသားလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ အိတ်ရှုံ့ထဲက
အိတ်ဆံကို မြို့က ခါးပိုက်နှိုက်က အလစ်ရောင်းရင်း မြို့ခါးပိုက်နှိုက်ရဲ့
အောင်ဆီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို တောသားက ပြန်နှိုက်သွားတာ
ပေါ့။ အဲဒီတော့ မြို့ခါးပိုက်နှိုက်ဒေါသကြီးလို့ ငိုရင်း နှစ်ချေးတွေ
အုတ်တော့တာပေါ့”

ဝသန် သွားညှိတန်းလေးတွေပေါ်အောင်ပင် ရယ်မိလေ
သည်။ ပြီးမှ...

“တမ်းတက မရိုးမဆန်းလေးပါဟာ”

“ဘာရယ်... တမ်းတ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နာမည်ကတော့ တကယ်လွမ်းလောက်ပါတယ်”

“ရုပ်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျို မဟုတ်ဘူးဟ”

ချမ်းမြေ့က နှုတ်ခမ်းပုံပြရင်း ပန်းပျံ တွန့်လေသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော... လူပြုစားတာပဲဖြစ်မယ်”

“မိန်းမနော်... အကောင်းမပြောဘူး”

ဝသန် မကျေမချမ်းနှင့်ဆိုကာ နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်သွား
သဖြင့် ချမ်းမြေ့က တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။

“ကဲပါ... စိတ်မကောက်နဲ့ အမိဇာတ်လမ်းလေး နိဒါန်းပျို့
ပါဦး”

သည်တော့မှ ဝသန် ရှက်ပြုံးလေးပြုံးကာ...

“ဒီလိုဟ”

ဟု အစချီကာ သူမ မွေးနေ့ကို တောရွာလေးတစ်ရွာတွင်
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဝါဆိုသက်န်းကပ်ခြင်းဖြင့် အထူး

လုပ်ခဲ့ကြောင်းမှ စ၍...

တမ်းတနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ

ရင်းနှီးခဲ့ကြသည့်ရက်၊

ခွဲခွာခဲ့ကြရသည့် အဖြစ်အပျက်

အားလုံးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေမိတော့သည်။

ဝသန်စကားဆုံးတော့ ချမ်းမြေ့ တဟားဟားအော်ရယ်လေ
လျှင်...

“ဘာရယ်တာလဲ... ချမ်းမြေ့နော်”

“နင်တော့ ဂေါက်သွားပြီ ဝသန်”

“ဟင်... နိုး”

ချမ်းမြေ့က ထောပနာပြုနေတာ မဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကူး
နှင့်ကိုယ် ဝသန် ခြေထောက်ကလေး လှုပ်၍ လှုပ်၍ ပြုံးနေသည်။

“တောသားကိုများ ရင်ခုန်ရတယ်လို့ ဝသန်ရယ်”

“ဒီလိုတော့ မနိမ်နဲ့လေ၊ သူ့မှာ စွဲဆောင်မှုတွေအများကြီး
မို့တယ်သိလား။ ရင်ခုန်တာ တောတွေ၊ မြို့တွေနဲ့ ဆိုင်မှမဆိုင်တာ”

“နင် ယုံကြည်ချက်ကိုသာ မြင်ရင် ရှားများသွားမလားမသိ
ဘူး”

ယုံကြည်ချက်ဆိုသောနာမည်ဆန်းကြောင့် ဝသန်မျက်လုံး
ထူထူလေး နှစ်ဖက် ထိလှမတတ် ကျုံ့သွားလေသည်။

“ယုံကြည်ချက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

“ကျောင်းကပေါ့”

“ဘာထူးဆန်းလဲ”

“ထူးဆန်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မိန်းကလေးတွေကို ရူးလုမတတ်အောင်တော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ အဲဒီအထဲမှာ နင်ရော ပါပါလေစံ”

“ဟီး”

ချမ်းမြေ့ ဝန်ခံတဲ့သဘောကိုဆောင်သော ရှက်ရယ်ကို ဟီးခနဲ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

ဒါကိုသိသော ဝသန်က မျက်စောင်းနှင့် ပစ်ခတ်လိုက်၏။

“မိန်းမ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“ဘာကိုလဲဟ”

“ကိုယ်ရှူးတိုင်း သူများကိုပါ ထင်တာလေ”

“မယုံမရှိနဲ့ ဝသန်။ ယုံကြည်ချက်က အရမ်းချောတာ ချောသလောက် မာနကလည်း ကြီးတယ်။ မိန်းကလေးတွေကို မစားကောင်းတဲ့ အသီးများထင်နေသလား မသိဘူး။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်ဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

ဝသန်က မယုံကြည်နိုင်စွာ လှောင်သည်။

“ဒါထက် ပိုတာရှိသေးတယ်ဟ”

“ဆိုပါဦး”

ချမ်းမြေ့က စားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက်လိုက်ကာ ...

“သူ့အချစ်ကိုသာရရင် သေပျော်ပါပြီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ

အဲ့ကျောင်းမှာ အများကြီး အမိရဲ့”

“ဒါ ... နင့်ဆန္ဒတွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ငါ အဲလောက်ထိ သိက္ခာမမဲ့ပါဘူး ဝသန်ရာ”

“သိဘူးလေ”

နှစ်ဦးသား စကားပြောရင်း “ဟယ်” ဆိုသောအသံနှင့်အတူ

ချမ်းမြေ့ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားနှင့် တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်

လေတော့ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ယုံကြည်ချက် လာနေပြီ”

ပထမတော့ ...

လှည့်ကြည့်မလို လုပ်ပြီးမှ ...

လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။

ဂရုတစိုက် ကြည့်နေရလောက်အောင် သူက ဘာမို့လို့လဲ၊
ဝေဒနာဆိုသည် သူမကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့လို့ ညွှန်းတာ

လို့ ထင်ချင်လည်းထင်ကြတော့။

ဝေဒနာကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မချစ်၊ မခင်သူ မရှိသလောက်
ရှားပါသည်။

နှူးညှပ်ဝင်းမွတ် ပြစ်မျိုးလွတ်သည် အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်
ထားသူလေ။ ဒါကို ...

“ဝေဒနာ”

“အင်”

“မချောဘူးလား”

အပြုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ...

လှောင်ပြောင်ခြင်းက ကပ်ငြိလျက်။

“မဆိုးပါဘူး”

“နင် မကြည့်ဘဲနဲ့ ပြောနေတာ”

မှန်တာပေါ့။

ဝေဒနာတစ်ချက်မှ ထိုလူကိုမကြည့်ရသေးတဲ့ ဝတ်ဇာ

တန်းကျေ မှန်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ချမ်းမြေ့ပြောမှ သူမနှင့် မျက်နှာတူရွှေဆီသို့ မသိမသာ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

ဆံပင်တိုတိုကို ထောင်နေအောင် နောက်လှန်ပြီးထားပြီး
ဖြူဝင်းသောအသားအရေနှင့် အလွန်ချောပါသည်။

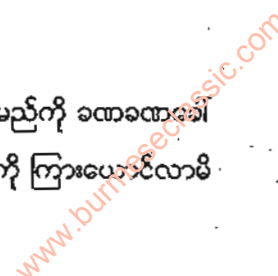
ပိရီသေသပ်စွာ ကကြီးပုံစံ နှုတ်ခမ်းလွှာက ဘာတွေပြောပြီး
ရယ်နေသည်မသိ။ ရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်းညီလေးတွေ ပေါ်လာပုံ
အရင်ခုန်ချင်စရာ။

စူးလက်တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းအစုံက တစ်ဖက်လူကို
ညှိယူဖမ်းစားနိုင်သည်ဆိုတာ မှန်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဝေဒနာရင်ထဲမှာ ကိုယ်
နဲ့လန်းမိခဲ့သော ရီဝေဝေမျက်လုံးလေးတွေကို မထိုးဖောက်နိုင်ပါဘူး။
သူမနည်းသားတစ်ခုလုံးကို သံယောဇဉ်သံကွန်ချာနှင့်အုပ်၍ စိုးမိုးနိုင်ခဲ့
သူက တစ်ယောက်တည်းသား။

သတိရလိုက်တာ တမ်းတရယ်။

“ဝေဒနာ”

မျက်ခုံးကိုပင့်၍ ထူးလိုက်ပြီး သူမနာမည်ကို ခဏခဏအေး
နေသော ချမ်းမြေ့ကြောင့် တမ်းတအသံလေးကို ကြားယောင်လာမိ

ပြန်သည်။

“နှင်ခေါ်တဲ့ တမ်းတဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြိုးနဲ့သိပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားရရင် အင်္ဂလိမာလလည်ပင်းက လက်ညှိုးပေါင်းတစ်ထောင်ထက် များလိမ့်မယ်ထင်တယ်နော်”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်မိသည်တွင် ...

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“တမ်းတကို သတိရသွားလို့”

ဝသန်ပြောရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောနေမိတော့သည်။ သူ့များတွေများ ချစ်လွယ်၊ မေ့လွယ်ကြသတဲ့။ ငါ့မှာတော့ နှင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ လွယ်ပေမယ့် မေ့ဖို့ရာ မလွယ်ပါလား တမ်းတရယ်။

အခန်း (၉)

“ဝေါ”

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

အမုန်းတွေထန်

ဒေါသမာန်နဲ့ အငြိုးသန်စွာ မိုက်က တဝေါဝေါ ရွာသွန်းနေ

သည်နယ်။

ကူဖော်လောင်ဖက် ကင်းမဲ့စွာ တစ်ယောက်တည်း မိုးသည်း

ဆဲမှာ လျှောက်လာနေသူက တမ်းတ။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်လယ်ကစိုက်ပြီးပေမယ့် အပိုဝင်ငွေရအောင်

သူများ ပျိုးခင်းလယ်မှာ ပျိုးလိုက်နတ်ရသည်။ ကိုယ်က ပိုက်ဆံရှာဖွေနိုင်မှ ထမင်းတစ်လုတ်ကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ မျိုချနိုင်သည့်ဘဝ။

သူများတွေက ပြောကြသည်။

“တမ်းတ ... မင်း တစ်ရက်တလေလောက် နားပါဦးလားကွ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြည့်လိုက်ရင် မင်းမှာ အလုပ်ခွဲလက်ခွဲ ပြတ်တယ်ကိုမရှိဘူး။ ခြေကုန်တဲ့နွားများလို မင်းရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မလွယ်ဘူးကွ”

“မနားနိုင်ပါဘူးများ ကျွန်တော် တစ်ရက်အလုပ်မလုပ်လို့ တစ်နေ့ ဝင်ငွေမရှိတာနဲ့ ကျွဲလည်ပင်းက ခလောက်လို တစ်ဒိုးနိုး တစ်ဒေါင်ဒေါင်နဲ့ ဆူသံပူသံတွေ ကြားနေရတာ။ နားပူ မခံနိုင်ဘူးများ”

အဲဒီလို ရုန်းကန်နေရသည့် တမ်းတ။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေ တသီကြီးနဲ့ အောင်ခဲ့ပေမယ့် “နောက်က ငွေလိုက်ပြီး အကုန်မခံနိုင်ဘူး။ လယ်သမားသားပဲ လယ်ပဲလုပ်ရမယ်” ဟူသော မိတ္တူတစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်မရဘဲ နွားသွားတို့ကို ခြေကုန်ခဲ့ရသည်။

ဆုတောင်းတိုင်းသာပြည့်မည်ဆိုလျှင် ...

သုံးလူ့ထွဋ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား

နောင်ဘဝအဆက်ဆက်

သံသရာအလယ်မှာ

မိရင်းဖေကောင်း၊ မေတ္တာလောင်း၍

အမြစ်တွယ်ကုန်

ပန်းဆုပ်ကလေး ဖြစ်ပါရစေ။

ဤသို့မဟုတ်

သံသရာ နင်းဆုပ်ခဲ့ပါ၍

အတုလုပ်မည့်ရင်ခွင်မှာ

အမြင်မသာ ရှိရမည်ဆိုလျှင်

လူ့ဘဝနဲ့ ဝေးပါစေ ...

လို့ ဆုတောင်းလိုက်ချင်သည်။

“ဝေါ ဝေါ”

“ဝူး ဝူး”

မိုး၏အော်သံကို ဖြိုခွင်း၍ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၏စက်သံက အုပ်စိုးသွားသည်။ ရိုးမြောင်းကလေးကိုဖြတ်ဖို့ဆောက်ထားသော ဂုံးတံတားလေးသို့ ရောက်ဖို့ အနည်းငယ်အလိုတွင် ...

“ဝူး”

“ဟာ ...ဟ”

“ဗွမ်း”

တံတားပေါ်သို့ တက်လိုက်သော ဆိုင်ကယ်သည် ယိမ်းယိုင်၍ မြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ဆိုင်ကယ်သမား အတတ်နိုင်ဆုံး တိန်းလိုက်သော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကသာ တံတားပေါ်မှာ တစ်စွန်းတစ်စ တင်ကျန်ခဲ့ပြီး လူက အရှိန်လွန်ကာ မြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်ကို မြင်ရလေတော့ ...

တမ်းတ စဉ်းစားမနေတော့ဘူးလေ။

ထိုနေရာဆီသို့ အားကုန်ပြေးခဲ့တော့သည်။ အနားသို့ရောက်တာနှင့် ဆောင်းထားသော နှီးခမောက်ကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်တော့၏။

ပြတ်ကျသွားသူ၏ကုပ်က အင်္ကျီကို ဆွဲ၍ ခေါင်းကို အမိအရ ရေထဲမှ ဆွဲဖော်ဆယ်ယူခဲ့သည်။

ကုန်းပေါ်သို့ရောက်တော့ ...

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငါ့တူရယ်”

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟာ ... သွေးတွေပါလား”

လူကြီးက ခြေထောက်ကိုဖျစ်၍ ညည်းသဖြင့် ပုံကြည့်လိုက်တော့ ခြေဖဝါးမှ သွေးများ အဆက်မပြတ် ထွက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဦး”

“ရေထဲအကျမှာ အောက်က ငုတ်ထိုးမိသွားတာ”

“ဒဏ်ရာက အတော်နက်သွားတာလဲ”

အသေအချာကြည့်၍ ဆိုလိုက်ပြီးနောက် ထိုလူက ...

“ဟုတ်တယ် ... ခြေထောက် ထောက်နိုင်ပါတော့မလား မသိဘူး။ သွေးတွေလည်း အရမ်းထွက်နေတယ်”

“ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဦး ဆေးခန်းသွားရအောင်”

“ဟို”

လူကြီးက သူ့ဆိုင်ကယ်ကို လှမ်းကြည့်လေလျှင် ...

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်စီးတတ်တယ်။ ဦးသာ

ကျွန်တော့်ကို တွဲပြီး ထကြည့်ပါဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငါ့တူရယ်”

“အား”

တမ်းတ လူကြီးကို တွဲထူရင်ခိုင်းပြီး ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း

ပြေးထူရသေးသည်။ ပြီး လူကြီးကို တွဲခေါ်ကာ အတော်အလုပ်ရှုပ် သွား၏။ လူကြီးက ခုမှသတိရဟန်ဖြင့် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို လက်နှင့် ပြန်စမ်းရင်း ...

“ဟာ ... သွားပါပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦး”

“အင်္ကျီအိတ်ထဲကပိုက်ဆံ ရေထဲကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဆေးခန်းသွားပြီး ပိုက်ဆံမပါရင်”

“အဲဒီအတွက် ပူမနေနဲ့၊ အရေးကြီးတာက ဦး ခြေထောက် က ဒဏ်ရာ”

ပြောပြောဆိုဆို စောစောကလွင့်ပစ်ခဲ့မိသော နီးခမောက်ကို ပြန်ကောက်ကာ ခေါင်းမှာဆောင်း၍ ...

“ကျွန်တော့်မှာ ပျိုးနတ်ဖို့ ကြိုတင်ငွေယူထားတာနဲ့ ခု နုတ် လို့ရတာဆိုရင် လေးထောင့်ငါးရာပါတယ်။ ဦး ဆေးခန်းပြဖို့လောက် တော့ လောက်နိုင်ပါတယ်”

လူကြီးက တမ်းတကိုကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ် သည်။ တမ်းတ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နိုး၍ လူကြီးကို ဆေးခန်းသို့လိုက်ဖို့ ခဲ့သည်။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ကူညီခဲ့ရလို့ ရလိုက်တဲ့ဆုလဒ်က တော့ ...

“ဒီလောက် အလှူအတန်း ရက်ရောပြီး တရားပြည့်နေရင် သည်း ဘုန်းကြီးသာ စီးလိုက်တော့ တမ်းတ။ ငွေလေးထောင်ကျော် ဆိုတာ တို့အဖို့ နည်းသလား”

“ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီတာပဲ အဒေါ်ရယ်၊ ကုသိုလ်ရပါ တယ်”

“ဟဲ့ ... အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့စကား နင် ကြားဖူးဘူးလား။ ဝ၊ မရှိဘဲ ဝိ၊ လုပ်ချင်တဲ့အကောင်။ ပိုက်ဆံ အိမ်ကို မပါတဲ့အတွက် ဒီမှာ နင့်အတွက် ငါးပိချက်ပဲ ရော့”

“ဒေါက်”

စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်ချသွားသော ငါးပိချက်ပန်းကန်ကို တမ်းတ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးပိချက်က ကြည်လောင်လောင်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်လေးတွေက ဟိုကူးသည်ကူးနှင့် သူ့ကို သရော်နေသည် နယ်။

တမ်းတ သက်ပြင်းချ၍ ငါးပိချက်တစ်စွန်းခပ်၍ ထမင်းထဲသို့ ဆမ်းလိုက်၏။

၈၈ **ခလေးငါးဆန်**

ပိုက်ဆံပေးနိုင်သည့်အခါ ဘဲဥလောက်တော့ စားရသေး
သည်။ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သည့်ရက် ငါးပိချက်ဆိုတော့ မနက်ဖြန်အတွက်
ကြိုယူလာသည့်ပိုက်ဆံပါ ပါသွားတာမို့ မနက်ဖြန်လည်း တမ်းတ
အတွက် ငါးပိချက်ပါပဲလား။

* * *

အခန်း (၁၀)

“ယုံကြည်ချက်”

အနားကိုလာရပ်ပြီးခေါ်တာကြောင့် ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်
သည်။ မြင်တော့ မြင်ဖူးသားပဲ။

ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်ချက် သူမကို မသိပါ။ ကောင်မလေးက
ဆံပင်ကိုနွဲ့ခါလျက် ...

“တို့ကိုသိလား”

မသိဘူးလို့ဖြေလိုက်ဖို့ အားနာနေသလိုမို့ ...

“အမှန်ကို ပြောရမလား”

“ပြောပေါ့”

“မြင်တော့ မြင်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့... မသိဘူး”
ကောင်မလေးက ရယ်လျက် ...

“ယုံကြည်ချက်က အရမ်းပွင့်လင်းတယ်နော်”

“ဒါက ငါ့ရဲ့ပင်ကိုစရိုက်ပါ”

“ယုံကြည်ချက် သတိမထားမိလို့ပါ။ တို့က ယုံကြည်ချက်ရဲ့
နောက်ဘက်ခုံနဲ့ဆိုရင် တစ်ခုံကျော်က။ တို့နာမည် သဲနုဖြူ”

“ဪ”

ပါးစပ်ကသာ ဪရသည့် လူက ဝရန်တာကိုမှီနေဆဲနှင့်
မျက်လုံးက သူငယ်ချင်းတွေလာရာလမ်းဆီသို့သာ။

“တို့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ခင်ချင်တယ် ရမလား”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အဖို့ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပါပြီလေ။
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ်နေကြသော မိန်းကလေးတွေ
ကို အထင်လည်းမကြီး၊ အထင်လည်း မသေးပါ။

“ပြောလေ”

“အင်း... ခင်ပေါ့”

“ဟင်... ဖြေပုံကြီးကလည်း လိုက်လုံးမရှိလိုက်တာ”

“ဟ... ထွင်လှချည်လား။ မင်း ခင်ချင်တာကို ငါ မထား
ဘူးလေ။ ငါ့ကိုတော့ ဇွတ်မကျပ်နဲ့။ မျက်နှာရှူးစာရင်းထဲမှာ ငါ မပါဘူး”

“ဟာ... ယုံကြည်ချက်၊ တို့ကတော့ ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်
ဆို မောနေပြီ။ မင်းက ဒီမှာလာပြီး အကြည်ဆိုက်နေတာကိုး”

အသံပြိုကြီးတွေနှင့် ရောက်လာကြသော သူငယ်ချင်းတွေ
...

“ပြော... မင်း ဘယ်တုန်းက စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဒီမှာ နောက်နေပြီ”

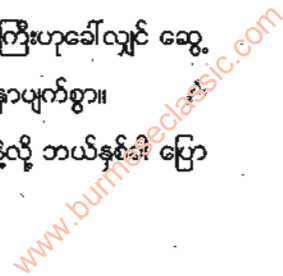
ယုံကြည်ချက် စိတ်ရှုပ်သလို ဆံပင်ကို လက်နှင့်ထိုးဖွလိုက်
သည်။ အခြေအနေကို နားလည်သွားသော သဲနုဖြူက နေရာမှ ချာ
ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ ရှေ့ဆက်ဆို သူမကို ဝိုင်းဖွဲ့ကြတော့မှာ။
ယုံကြည်ချက်ကလည်း နေပါဦးလို့ မထားတာကြောင့်ပါ။

“ချက်ကြီး”

“ဟေ့ကောင်”

ယုံကြည်ချက်ကို အဖျားဆွတ်၍ ချက်ကြီးဟုခေါ်လျှင် ဆွေ
ဆွေခန့် နာတတ်သူမို့ ယခု မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်စွာ။

“အဲဒီ တောကျတဲနာမည်ကြီး မခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြော

အထဲ... ဝင်းယံ”

“မင်းကွာ... ချက်ကြီးခေါ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ဝိုင်းစိန်ဖြူ ချင်သူတွေက ပေါ့လို့”

“မင်း တော်တော် စန်းပွင့်တဲ့ကောင်။ တို့ကိုများ တစ်ပွင့် လောက် ခွဲပေးပါလား”

“မင်းလို လူစဉ်မမီတဲ့ကောင်ကို ဘယ်ကောင်မလေးက ကြိုက်မှာလဲ”

သူငယ်ချင်သုံးယောက်ထဲမှာ အရပ်အပုဆုံးဖြစ်သည့် မျိုးကြီး ခေါ် မျိုးမြတ်ကို မင်းယံကစသည်။

“ဒီကျောင်းမှာ ငါ့ကို ဂရုတစိုက် မကြည့်မိဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရှားတယ်နော်”

“သိပ်လည်း ဘဝင်မမြင့်နဲ့။ မင်းကို ဂရုမစိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရှိတယ်ကွ”

ယုံကြည်ချက် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ”

“ဝသန်မိုးလေ”

“ဝသန်မိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဝသန်မိုးဆိုတာ ဝသန်မိုးပေါ့။ နွေလေညှင်းတို့ နွေညိုညို ဆို မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ”

ယုံကြည်ချက် တွေဝေစွာ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဝသန်မိုး ဆိုတာကို သူမသိခဲ့ပါ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပါးစပ်များမှာ ယုံကြည်ချက် ဆိုတဲ့နာမည်က အမြဲတမ်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေခဲ့တော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဂရုမစိုက် မကြည့်သည့်အထိပါပဲ။ အားလုံးက သူ့ကို ဂရုတစိုက် နေချိန်မှာ ဂရုမစိုက်သူရှိသည်ဆိုတော့ မခံချင်ပြန်။

“အဲဒီ ဝသန်မိုးဆိုတဲ့တစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“တစ်ကျောင်းတည်းပဲဟာ တွေ့ရမှာပေါ့”

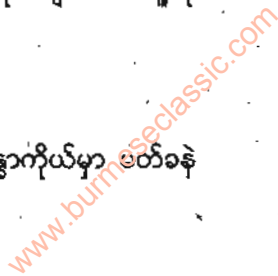
“သူက ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“အမိုက်စားလေးကွ”

ယုံကြည်ချက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ရင်း နှုတ်ထုတ်ပြန်ပြန်သည်။ သူကသာ သူများကို ဂရုမစိုက်ချင်တာ၊ သူ့ကို ဂရုမစိုက်သူကျတော့ သူတင်းချင်သည်လေ။

“ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ယုံကြည်ချက်၏ လျော့ရဲနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ မတ်ခနဲ

ဖြစ်သွားလေ၏။ မင်းယံ မေးငြေ့ပြရာဆိုသို့လည်း အကြည်က ရောက်
သွားသည်လေ။

ဝသန်ပိုးဆိုတာ ...

လျှောက်လာတဲ့ သုံးယောက်ထဲက အလယ်ကဟာမလေး
ဖြစ်မယ်။ ရွှေအိုရောင်ဆံပင်လေးနဲ့ ဖြူဝင်းနုဖတ်နေသည့် ကောင်
လေး။ ဂျင်း(စ်)ဘောင်ဘီနှင့် စပိုဂျင်နီနှစ်ရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်
မှ ဂျာကင်အစိမ်းရောင်ပေါ်မှာ လက်မောင်းရင်းဘက်နားတို့မှာ အနီနှင့်
အနက်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းပါသည်။ စတိုင်လ်က ယောက်ျားလေး
လိုလို ဘာလိုလို။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“လိုက်မယ်လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကြောက်တတ်ရင် ကျန်ခဲ့”

ယုံကြည်ချက် ခြေလှမ်းစလိုက်သည်နှင့် မင်းယံနှင့် မျိုးခြင်
နေလို့ မရတော့။ ကပ်လျက်ပါပြီးသားလေ။

“မင်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား ယုံကြည်ချက်”

“ပြိုင်ဘက်အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာ”

“ဟ”

“မဟဘူး .. ဘာမှမကျွေးနဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါ မာန
ခြင်း ပြိုင်ချင်တာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကာဥရယ်။ တော်ကြာ ... မာနပြိုင်
ရင်း ညားလေသတည်း ဖြစ်နေဦးမှာ မြင်ယောင်သေး”

ယုံကြည်ချက် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ အလိုမကျ
ခြင်း စိန်ခေါ်ခြင်း စသည့် ရှုပ်ထွေးသောအဓိပ္ပာယ်နှင့် မျိုးမြတ်ကို
ကြည်ကာ ...

“ယုံကြည်ချက်ဘဝမှာ မရဘူးဆိုတာ ရှိခဲ့လား”

“ဟုတ်ပါ့ ... ဟုတ်ပါ့”

ခြေလှမ်းတွေ ဟန်ချက်ညီညီနှင့် ဆက်ခဲ့ကြသည်။

လူက နည်းနည်းရှုပ်လာ၏။ ဒါသည် ယုံကြည်ချက်အတွက်
အခွင့်အရေးတစ်ခု ရသွားသည်ပေါ့။ မတော်တဆပုံစံမျိုးနှင့် သူမ
အသွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ဘေးအိတ်မှ စစ်ကလေးကို သူလက်မှ
ခွဲကြာသို့ ထိုးသွင်းကာ စစ်ကို ကန့်လန့်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ...

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့”

ပါးစပ်မှလည်း အော်ကာ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်ကလည်း

သူမ၏လွယ်အိတ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်တွင် ...

“ဘာလဲ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီမှာလေ ... ဒီမှာ”

သူလက်ကို မြှောက်ပြတော့ သူမက ငုံ့ကြည့်တာ ...

“ဆော့ရီး”

ဟုဆိုကာ သူမ လွယ်အိတ်စစ်ကို သူလက်နာချီကြားမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ရျာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ သူ့ဘေးကကောင်မလေးများကသာ ယုံကြည်ချက်ကို အားနာသလို လှည့်ကြည့်သွားသော်လည်း သူမကတော့ ယုံကြည်ချက်ကို ဖုတ်လေသည်ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် မမှတ်တော့။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ယုံကြည်ချက်”

“မဆိုးဘူး ... ဒီပုံစံကို ငါကြိုက်တယ်”

“Heart ထိသွားတာလား”

ယုံကြည်ချက် မချီမချဉ်ပြီလို့လိုက်သည်။

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အဖြူထည့်

သက်သက်လေးပဲရှိသေးတယ်”

ယုံကြည်ချက် ရဲဝံ့စွာပြောလိုက်သည်။ ဝသန်မိုးတဲ့။

လှတာထက် ချစ်စရာကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်ချက်အချစ်ကို ရှေ့တန်းမတင်နိုင်ဘဲ မာနကြီးသောသူမကို ပြိုင်ဘက်အဖြစ်နဲ့သာ မျက်မှန်းကျိုးနေမိသည်။

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ထပ်ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီပစ္စည်းလေးက မင်းအတွက် အသုံးချစရာတစ်ခုပဲ”

မင်းယံပစ်ပေးသော ပစ္စည်းလေးကို ယုံကြည်ချက် ဖမ်းထားလိုက်၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းတစ်လုံးလေ။

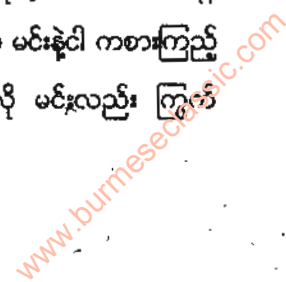
“ဒါ ... ဘယ်ကရတာလဲ”

“သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲက နှိုက်ယူထားတာ”

“တော်လိုက်တာ”

ပြောပြီး ယုံကြည်ချက် မင်းယံပစ်ကို ခပ်ဖွဖုတ်လိုက်၏။

သူက ဆက်ရန်မရှိ ပုံစံအချိုး ချိုးသွားပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က ဆက်ရန် နှိုးဆော်သည်လေ။ အနိုင်အရှုံးသိရအောင်တော့ မင်းနဲ့ငါ ကစားကြည့်ချင်တယ် ဝသန်မိုး။ ငါက ကျားမဟုတ်သလို မင်းလည်း ကြွက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။

ယုံကြည်ချက်။

ဖုန်းစခရင်နံကိုဖွင့်လိုက်တော့ Wall Paper တင်ထားတာ သည် ဝသန်မိုးရဲ့ပုံပါ။ အကျိုးအနီးရဲ့နဲ့ ဦးထုပ်အပိုင်းကလည်း နီနီ ရဲ့ပုံပါ။ မေးထောက်ပြီး ရယ်နေပုံကတော့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေး လေးအတိုင်းပါပဲ။ အနီရဲ့နဲ့ဆိုတော့ ဖုန်းစခရင်နံမှာလည်း အရောင် ပို၍တောက်လို့ပါ။

လက်ညှိုးလေးက ဟိုရွှေ ဒီရွှေနှင့်ပဲ Music ပေါ်လာတော့ မြားလေးကို တို့ထိကြည့်လိုက်စဉ် ...

♫ ဝါဆိုဝသန်မိုးသည်းချိန် xxx အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် xxx မိဝသန်ရေ မင်းပြောခဲ့တယ်လေ xxx အတွေးမှာလေ ပြန်လည် ကြား ယောင် မိုးသည်းရင်ဖြင့် လွမ်းတိုင်း မျက်ရည်ဝေ xxx စိမ်းကာ သူ မိဝသန်ကြီးရေ xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်လျက်ပါပဲလေ xxx ♫

“ဟာ”
“ခွီးထဲမှ ... ဟီး”

သူတို့က ဖွင့်လိုက်ရင် သူတို့ကြိုက်သလိုမျိုး လွမ်းပိုင်း ဘန်နီ ဖြိုးတို့ ရဲရင့်အောင်တို့ သီချင်းသံထွက်လာမယ်ထင်တာ။ မိန်းကလေး သီချင်းဆိုရင်လည်း ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့ နီနီခင်ဇော်တို့လို အဆိုထောင်

တွေရဲ့ သီချင်းသံထွက်လာမယ်ထင်တာ။ အခု အထင်နဲ့အမြင် လွဲသွား တော့ ရှုံ့သူက ရှုံ့၊ မဲ့သူကမဲ့ပါ။

♫ ဝဠာရှစ်ခွင် တိမ်ညိုအုံ့ပိုင်း xxx မိုးဝသန်ရောက်ချိန်တွေ အား ထက်ကောင်းကင်ပြိုတဲ့မိုးလို ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲ အလွမ်းမိုးသွန်းရွာ နေ xxx မိဝသန်ရေ မင်းတော့ မသိနိုင် xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်ပါပဲ လေxxx ♫

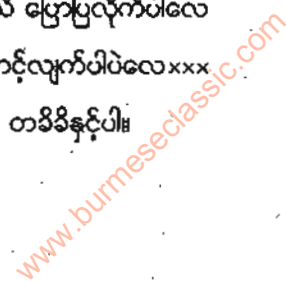
အကြိုက်ချင်းမတူလို့ လှောင်ရယ်ရယ်နေကြပေမယ့် သီချင်း တို့ ပိတ်လည်းမပစ်နိုင်ပေ။ ဘာလို့လဲဆို မြန်မာသံစဉ်ကလည်း မြန်မာ သံစဉ်အလျောက် နားထဲမှာ နားထောင်လို့ကောင်းနေတာပဲလေ။ အကြိုက်ချင်း မတူကြပေမယ့် အရသာက တစ်မျိုးစီပါ။

ဒါကြောင့် ...

သီချင်းကို ရယ်ရင်း ဆက်နားထောင်နေမိကြသည်သာ။

♫ မိုးသက် မုန်တိုင်းတို့ထန် xxx ဝါဆို ဝသန်မိုးများသည်း ချိန် သတိရနေဆဲ မိဝသန် xxx ဒါဆို မိုးရယ် ပြောပြလိုက်ပါလေ xxx မညှာမတာ စိမ်းသူကြီးရေ ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်လျက်ပါပဲလေxxx နားထောင်ရင်း ရယ်နေကြတာတော့ တစ်ခါနဲ့ပါ။

“မထင်ရဘူးနော်”

မျိုးမြတ်က မှတ်ချက်ပေးလေတော့ ယုံကြည်ချက်ကပါ...

“အေးလေ... သီချင်းက ဘိုးတော်ဘုရား လေးဘက်တွား
ကတည်းက သီချင်းကို သူစတိုင်လ်နဲ့များ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုက်
တယ်မသိပါဘူး။ ကမ္ဘာတောင်ဝင်ရိုးစွန်းနဲ့ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းပဲ”

ပြောပြီး ယုံကြည်ချက်မှာ ခေါင်းတခါခါ။ သူတို့အတွက်
လှောင်စရာဖြစ်နေပေမယ့် ဝသန်အတွက်ကတော့ ဒီသီချင်းလေးသည်
သူမရင်ထဲမှာ အထင်ကရဖြစ်နေခဲ့သည်ဆိုတာ။

* * *

အစန်း (၁၁)

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ဘာလဲ... ဝသန်”

“ငါ့ဖုန်း မရှိတော့ဘူး”

အပြင်မှာ မိုးဖွဲတွေကျလာသဖြင့် သတိတရ ဖုန်းလေးကို
အိတ်ထဲမှာ စမ်းကြည့်တော့ မရှိတော့သဖြင့် ဝသန် ဖင်မထိုင်နိုင်
ဘဲ သွားရသည်။

“ပါရောပါခဲ့ရဲ့လား”

“ပါတာပေါ့... ဖုန်းပါဆိုမှ ငါ့ကိုယ်နဲ့မကွာ အပြုအဆောင်

ထားတာကို”

“ပျောက်တော့လည်း အသစ်ဝယ်ပေါ့ဟာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဝသန်ရယ် ... သူဌေးသမီးက ဖုန်းလေးတစ်လုံး ပျောက်
တာများ စီးပွားပျက်သွားမှာ ကျနေတာပဲ၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့”

ဝသန် မျက်ရည်လေးများပင်ဝဲလာသည်အထိ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားရ၏။ သူမ ပေါ့လျော့မိလို့ ခုလိုဖြစ်တာ။

“ငါ့ဖုန်းကို နှမြောလို့ မဟုတ်ပါဘူး ချမ်းမြေ့ရယ်”

“ဒါဆို ဘာကိုနှမြောတာလဲ”

“အထဲက မန်ဂိုရိုကတ်ကို”

“ဒါလည်း အသစ်ဝယ်လို့ရတာပဲဟာ”

“အနှစ်သာရခြင်း ဘယ်တူမှာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေကြပြီး

“အဲဒီကတ်လေးက ငါ့ကို တမ်းတလက်ဆောင်ပေးထား

တာဟ”

အသံက အဖျားလေးလှုပ်ခတ်သွားသလို မျက်ရည်တစ်ဖွင့်
က လွင့်ခနဲ ကြွေကျသွားသည်နှင့်အတူ ...

“ငါ ပြန်ရှာကြည့်ချင်တယ်”

“နင် တမ်းတကို ဒီလောက်တောင် ချစ်တာပဲလား ဝသန်
ရယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့အသက်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ချစ်တာ”

“ဒါဆို သွားရှာကြမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”

စကားသံလေးရဲ့အဆုံး ထိုင်ရာမှ ထဖို့ စိတ်အကူး နားထဲသို့
ဝင်မြူးလာသည့်အသံက ‘ရင်ခုန်ဖူးတဲ့မိုးရာသီ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး။
ဆံပင်လေးကို ခါရမ်း၍ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဒါ ... မင်းဖုန်းလား”

ဝသန် အံ့သြသွားသလို ချမ်းမြေ့နှင့် နှင်းဦးဝေလည်း ထို့
နည်းတူပင် နှင်းဦးဝေက ...

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ဝသန်ဖုန်းလေး”

“ထင်တောင် မထင်မိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယုံကြည်ချက်”

“နားထောင်တဲ့သီချင်းနဲ့ လူက ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေလို့
ဝသန်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟော့ရှော့ဝတ်ပြီး လေပါတီမပြုရင်သီချင်းကို နားမထောင်ရဘူးလို့ ဘယ်ဥပဒေမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားလဲ”

“မင်းက လက်လန်လောက်ပါတယ်”

ပြောရင်း လွတ်နေသောထိုင်ခုံတွေကို ဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ ... တို့ဖုန်း ပြန်ပေး”

ယုံကြည်ချက် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားကာ ...

“ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်လေ”

“ရှင် ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ကာ ဖုန်းကို မှောက်ချည် လှန်ချည် ကြည့်နေ၏။ ဝသန် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

“ပြောလေ ... ဘယ်လောက်ပေးရမလဲလို့”

“မင်း တော်တော် ငွေစကားပြောပါလား။ ဘာလဲ ပေးမကျန်လှူမခမ်းဖြစ်အောင် ချမ်းသာနေသလား”

“ရှင်ပဲ ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါ ... ရှင် ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီမှာ ဝသန်မိုး”

“ဘာလဲ”

“မင်းချမ်းသာတာလောက်ကို ငါက မိမိမိ၊ ခစ်ခစ်ခစ်၊ ဟားဟား ဟား ... အဲဒီလိုအသံမျိုးစုံ ရယ်လို့ရတယ် သိလား”

ယုံကြည်ချက် အသံစုံရယ်ပြသဖြင့် ဝသန် ဒေါသတွေနှင့် ချူးချူးရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။ ဒီလူကို ကင်းအောင်နေကာမှ ...

“ဒါဆို သူများပစ္စည်း ပြန်ပေးလေ။ ဘာလို့ယူထားလဲ”

“ဟ .. ကောက်ရလို့ ယူထားတာလေ။ မင်းပစ္စည်းကို ငါ နှိပ်ယူတာမှမဟုတ်တာ”

“မသိဘူး ... ပြန်ပေး”

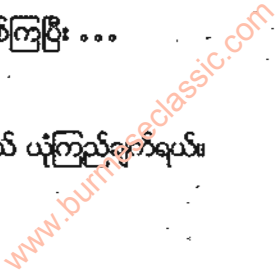
“မပေးဘူး”

“ဟာ ... ဟေ့ နေကြပါဦး”

ဖုန်းတစ်လုံးကို နှစ်ယောက်လှနေပုံမှာ ကြည့်မကောင်းကြတာပေး။ ရှေ့ဆက်မလိုလားတာတွေ ဖြစ်မည်စိုး၍ ဟိုဘက် သည်ဘက် သူငယ်ချင်းများ အားလုံး ရုပ်စိ ရုပ်စိဖြစ်ကြပြီး ...

“တောက်”

“ကြားထဲက ချမ်းမြေ့တောင်ပန်ပါတယ် ယုံကြည်ချက်ရယ်။

ဖုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်ပါနော်”

“ဖုန်းကို ပြန်ပေးချင်လည်း နေပါနော်။ အထဲက ကတ်လေးပဲ ပြန်ပေးပါ။ အဲဒီကတ်လေးကို ဝသန်က အရမ်းမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားလို့ပါ။ ဝသန်ကိုယ်စား နှင်းဦးတို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

မင်းယံနှင့် မျိုးမြတ်တို့လည်း မနောသာတော့။

“ပြန်ပေးလိုက်ပါ ယုံကြည်ချက်ရာ။ မင်းအတွက် အသုံးလည်း မဝင်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ... ငါပြန်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အပေးအယူ တစ်ခုတော့ လုပ်ရမယ်”

“ပြောပါ ယုံကြည်ချက်။ ဝသန်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောဖို့ နှင်းဦးတို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

ယုံကြည်ချက် ဝသန်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာလေးတင်းပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားပုံက ချစ်စရာ။ လူတစ်ပြက်အတွင်း ရင်တွေတောင်ခုန်မိပါရဲ့။ ရင်ထဲမှာလည်း စချင်စိတ်တွေက ကလိ ကလိ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ...

“ကိုယ်တို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်းချင်တယ်”

“ဘာ”

“ဟ ... အသံကြား ဖျားသေပါစေဆိုတဲ့ဆုကို တောင်းလာ သလားမသိဘူး”

မျိုးမြတ်က ဝင်၍ စစ်ပြေငြိမ်းစေရန် ...

“ဒီလိုပါ ဝသန် ... ကျွန်တော်တို့က ဝသန်တို့နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်တာ။ အဲဒါ”

“အဲဒါ ... စောစောကတည်းက ပြောလည်အောင် ညှိနှိုင်းပါ တာ”

မင်းယံက ယုံကြည်ချက်လက်ထဲမှ ဖုန်းလေးကိုဆွဲယူပြီး ဝသန်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော ဝသန် ... ကျွန်တော်တို့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်တော့ သတ်မှတ်ပေးပါနော်”

ဝသန်က ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ တောင့်တောင့်ကလေးရပ်နေဆဲမို့ မြင်းမြွေက ဝင်ထိန်းပေးရသည်လေ။

“ဟုတ်ပြီ ... ကဲ အားလုံးထိုင်ကြ။ ရှင်တို့ရဲ့တောင်းဆိုမှု နဲ့ လက်ခံတယ် ကျေနပ်လား”

“ဒီလိုလိမ္မာစမ်းပါ”

အားလုံး ငြိမ်းချမ်းရေးယူကာ ရယ်ကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြ

နှင့် ခင်မင်သွားကြသည်။ ဝသန်ကတော့ မကျေနပ်ချင်ပါ။

တမ်းတရယ် ...

နှင့်ကိုသာ ငါမချစ်ခဲ့မိရင် ယုံကြည်ချက်ဆိုတဲ့လူကို ငါ အရှုံး
မပေးဘူး သိလား။ ခုတော့ ...

နှင့်ကို သိပ်ချစ်မိလို့ နင်ပေးတဲ့လက်ဆောင်လေးကို မြတ်နိုး
လွန်းလို့ သူ့ကိုငါ အရှုံးပေးလိုက်ပြီ။

ငါ့ဘဝမှာ အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။
ဒါတွေ နင်သိစေချင်တယ် တမ်းတရယ်။

* * *

အခန်း (၁၂)

“တမ်းတ ... မင်း ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား”

အိပ်ရာဘေးတွင် ခါးကြီးထောက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လာသော
အေးအသံကလည်း မာသည်ထက်ပိုနေသဖြင့် တမ်းတ မေးနေသော
အေးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်ခွံတွေက အလွယ်တကူ
ပိတ်ပိတ်ပိတ်ပိတ် လေးလံနေ၏။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကလည်း ထုံကျင်
ထုံကျင်နေသည်လေ။

“မေးနေတာ ဖြေလေကွာ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

“ဟေ့ကောင် ... ထမင်းတစ်နပ်စရိတ်က သက်သာတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အလုပ်မလုပ်ရင် ဒီနေ့ ထမင်းစားရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့”

ဒါ ... ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတဲ့လား။ မိခင်မေတ္တာ ငတ်မွတ်ခဲ့လို့ ဖခင်ဆီကမေတ္တာကို လိုချင်တောင်းတာပဲပေမယ့် သူ ဖေဖေဆီက ရနေတာက အလိုမကျမှုတွေ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုတွေ

အဆိုးဆုံးက နေ့ရှိသရွေ့ လူမှန်းသူမှန်းမသိ အရက်မူးနေ တာပါပဲ။ မယားပါသားနှင့် လည်ပင်းဖက်၍ နေ့စဉ်သောက်သည့် မူးလာတော့ မယားနှင့်မယားပါသား သွေးထိုးကုန်းချောသမျှ ယုံကြည် ကာ တမ်းတကို လုံးဝ အကောင်းမမြင်တော့ဘူးလေ။

“ဟေ့ကောင် သောက်ပျင်း ... ထစမ်း”

ဦးဖိုးပါတစ်ယောက် ဝိုးမလင်းခင် မူးနေပြီး မယားက အထဲ အထောင်လုပ်လိုက်သဖြင့် သားဖြစ်သူအပေါ် အကောင်းမြင်ပါအောင် ဆိတ်သည်းကာ အကျီကုပ်ကိုကိုင်၍ တမ်းတကို ဆွဲထူလိုက်သည်လေ။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲကွ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် နေမကောင်းလို့ အလုပ်မသွားတာ ဖေဖေရယ်။ ဒီတစ်နေ့တော့ နားပါရစေ”

“တမ်းတ”

“ဗျာ”

“မင်း ဉာဏ်မများနဲ့နော်”

“ကျွန်တော် ဉာဏ်မများပါဘူး။ တကယ် နေမကောင်းဖြစ် တာပါ ဖေဖေ။ မယ့်ရင် နဖူးကို ဖေဖေ စမ်းကြည့်ပါ”

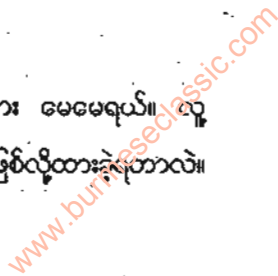
တမ်းတက ဖခင်လက်ကို ယူ၍ သူ့နဖူးပေါ်တင်လိုက်စဉ် ဦးဖိုးပါ လက်ကို ဆောင့်ရှန်း၍ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် တမ်းတကို ကြည့်ကာ ...

“အပိုတွေမပြောနဲ့ တမ်းတ။ ကိုယ်ပူရုံလောက်နဲ့ မင်း လော လောဆယ် မသေနိုင်သေးဘူး။ လောလောဆယ် သေသွားနိုင်တာက ဒါ ဒီမှာ အရက်ဖိုးပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ စံချိန်မမီရင် ငါ သေသွားနိုင်တယ်။ ဒါ မင်းသိလား။ သွား ... ခု ပိုက်ဆံရအောင် ရှာပေး”

ဪ ... နေမကောင်းတာတောင် စောင်ခြုံပြီး နွေးနွေး သွေးထွေး မနေရတဲ့ဘဝပါလား တမ်းတရယ်။

မေမေ။

သားရဲ့အဖြစ်ကို ကြည့်လှည့်ပါဦးလား မေမေရယ်။ လူ တစ်ကောင်ကြီးထဲမှာ ဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့ သားကို ဘာဖြစ်လို့ထားခဲ့တာလဲ။

သားကို လာခေါ်လှည့်ပါ မေမေ။

သားဘက်က မေတ္တာတွေ ပျိုးထောင်ခဲ့ပေမယ့် ငိုးခေါင်နေတဲ့ ဖေဖေရင်ခွင်ကန္တာရကြီးထဲမှာ သားဘဝကို ဘယ်လိုခွန်အားနဲ့ ရှင်သန်ဖို့ ကြိုးစားရမလဲ။

“ဟေ့ကောင် ... ပြောနေတာကြားလား”

“ကြားပါတယ် ဖေဖေ”

“ကြားရင် သွား”

တမ်းတတစ်ယောက် ခြုံထားသော စောင်ပါးလေးကို ကိုယ်ပေါ်မှခွာ၍ အိပ်ရာပေါ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွေက အံ့ခဲနောက်ကျနေသည်လေ။ ခြေလှမ်းကို ယိုင်နဲ့မသွားအောင် ထိန်း၍ လှမ်းနေသည်သာ။ အိမ်ပေါက်ဝသို့အရောက်တွင် ဒေါ်ကျင်ယုံမျက်နှာကြီးက တွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ...

“သား”

မြတ်စွာဘုရား။

တမ်းတ နားကြားများများလေရောသလား။ အိပ်မက်လား ထင်ယောင်မှား၍ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ကြည့်မိသော်လည်း အိပ်မက်မဟုတ်။ ဒေါ်ကျင်ယုံမျက်နှာက မှီရထားသလို ပြုံးချိုနေသည်။

မျက်ဝါးထင်ထင်။ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီးပင်။

“သားလေး မျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေကောင်းလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အို ... ဟုတ်လား မှန်းစမ်း”

ဆတ်ဆတ်ဖျတ်ဖျတ်နှင့် တမ်းတနဖူးကို စမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကိုယ်တွေ အရမ်းပူနေတယ်။ နေမကောင်း

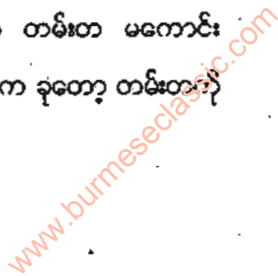
နဲ့လည်း စောင်ခြုံပြီးအိပ်နေပါလား သားရယ်။ အပြင်မှာ ငိုးတွေရွာနေတယ်။ အအေးပတ်ပြီး ပိုဆိုးနေပါဦးမယ်။ သားလေးတစ်ခုဖြစ်ရင် အဖေ ရင်ကျိုးရရည်ရဲ့။ လာ လာ ... အထဲပြန်ဝင်”

အမေဆိုပါလား။ ဒီမိန်းမကြီး လူပြုစားလို့များ စိတ်တွေ ယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားပြီလား။

“ဪ ... ဦးရှိန်ဝါ ကြပါရှင်”

လက်စသတ်တော့ ညှော်သည်ပါလာတာကို။ ဒါပေမဲ့ ...

အခြားနေတာက ဘယ်ညှော်သည်ပဲလာလာ တမ်းတ မကောင်းကြောင်းကို ရှာကြားပြီးပြောတတ်တဲ့ ဒေါ်ကျင်ယုံက ခုတော့ တမ်းတကို တွေ့

“မောင်တမ်းတ”

“ဗျာ”

“ဦးကို မှတ်မိလား”

တမ်းတ ဧည့်သည်များနာကိုကြည့်မိခိုက် ...

“ဟင် ... ဦး”

ဦးရှိန်ဝါက ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ဒေါ်ကျင်ယုံ ခင်းပေးသော

သင်ဖြူးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဦး မောင်တမ်းတရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးနာမည်က ဦးရှိန်ဝါပါ။ ရန်ကုန်က ဒီရွာလေးကို ကံ

တစ်ခုနဲ့လာခဲ့တာ။ ဟိုနေ့က လူတစ်ယောက်ကို အရေးတကြီးလိုက်

ရင်း မိုးရွာတော့ လမ်းချော်ပြီး ရေထဲကိုကျသွားတာ။ မောင်တမ်း

နဲ့သာ မတွေ့ရင် ဦးတော့ မင်းတို့ရွာသင်္ချိုင်းက မြေကျင်းထဲကို ချော

နေပြီပေါ့”

“မဟုတ်တာ ဦးရယ်”

ဒေါ်ကျင်ယုံတစ်ယောက် မီးဖိုထဲသို့ ပြေး လက်ဖက်သုပ်

ရေခွေးအိုးယူရနှင့် ပျာယာခတ်နေသည်လေး။

“ဦးရှိန်ဝါ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ရေခွေးကြမ်းလေး သုံးဆောင်ပါ

ဦးရှင်”

“ရပါတယ်”

“အို ... ဘယ်ကရဲ့ရမှာလဲ၊ စားပါဦး”

“မောင်တမ်းတကို တွေ့လိုက်ရတော့ အလိုလို ဗိုက်ပြည့်သွား

မလိုပါပဲဗျာ”

ဦးရှိန်ဝါ၏ခွေးတွေ့သော အပြုံး၊ လှိုက်လှဲသောဆက်ဆံ

အကြောင့် တမ်းတရင်ထဲမှာ လှိုက်ရန်မူခွေးသွားလေသည်။

ဖေဖေသာ တမ်းတအပေါ် ဦးရှိန်ဝါလို ဆက်ဆံခဲ့လျှင် ဘယ်

အောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ။

“မောင်တမ်းတ”

“ဗျာ”

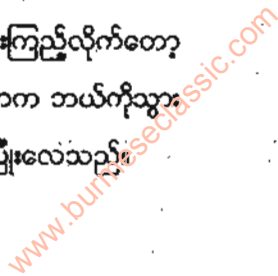
“အချိန်မရှိဘူး သွားကြစို့”

“ဗျာ”

အံ့ဩစွာ ဒေါ်ကျင်ယုံများနာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

နာက ထောပတ်လိမ်းထားသည့်နှယ်။ တမ်းတက ဘယ်ကိုသွား

မှာတဲ့လဲ။ တမ်းတအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ဦးရှိန်ဝါ ပြုံးလေသည်။

“မောင်တမ်းတကို ဒေါ်ကျင်ယုံ ပြောမထားဘူးလား”

“အဟင်း... သား အုံ့လှသွားအောင် မပြောဘဲထားတာ
တမင်တကာ မပြောဘဲထားတာ။

ဒီကိစ္စ ကြုံပြောထားရင် တမ်းတဆိုတဲ့ကောင်က ဖေဖေ
မခွဲနိုင်ဘူး။ ဘာဘူး၊ ညာဘူးနဲ့ လာဦးမှာ။ ဦးရှိန်ပါပေးထား
ငွေငါးသိန်းကို ဒေါ်ကျင်ယုံ ယူထားပြီးပြီ။ တမ်းတမရှိတဲ့အခါ ရင်
စားသောက်ဖို့တဲ့။ ဘယ်လောက်ပိုင်လိုက်သလဲ။ ငွေငါးသိန်းဆို
နည်းတာမှတ်လို့။ လက်လွတ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာချုပ်
လွယ်လွယ်လေး လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တာ။

“ဦး”

“ဦးလို့မခေါ်နဲ့တော့ မောင်တမ်းတ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“မောင်တမ်းတက ဦးရဲ့အမွေစားအမွေခံသားဖြစ်သွား
ဒါကြောင့်... ဖေဖေလို့သာ ပြောင်းခေါ်လိုက်တော့”

တမ်းတ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်တာခဲတာတွေပင် ဘယ်ထောင့်
ကုန်မှန်းမသိတော့။ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သော တမ်းတကို ဦးရှိန်
က ဆက်၍ ရှင်းပြလေသည်။

“ဦးမှာ မောင်တမ်းတပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်လေ”
ထိုစဉ် တမ်းတဖခင် ဦးဖိုးပါဝင်လာပြီး...

“ဦးရှိန်ပါက မုဆိုးဖို၊ သားသမီး မရှိတော့။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေ တော်တော်အောင်မြင်နေပေမယ့် သူ့ဘဝက အထီးကျန်နေတာ။
အမွေဆက်ခံမယ့်မျိုးဆက်သစ်လည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အသက်
ပင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့မင်းကို ရိုးသားမှုတွေပါ သဘောကျပြီး စာချုပ်
တမ်းနဲ့ သားအဖြစ် မွေးစားလိုက်တာ။”

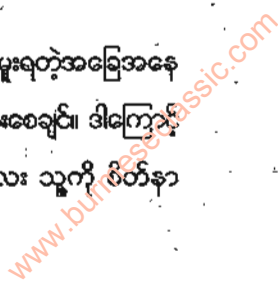
“ဖေဖေ”

“နေဦး”

တမ်းတဆိုလာမည့်စကားကို ကြိုသိနေသော ဦးဖိုးပါ လက်
ကနဲ တားဆီးလိုက်သည်။ ကိုယ်က မွေးထားတဲ့ ကိုယ့်သွေး၊ ကိုယ့်
သားကို ဦးဖိုးပါ မချစ်ဘဲနေပါ့မလား။ သားလေးကို ကျောင်းထုတ်လိုက်
တာတည်းက ဦးဖိုးပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာ။

မယားကိုလည်း မပြတ်နိုင်တာမို့...

ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး၊ နမ်းလည်း မူးရတဲ့အခြေအနေ
မှာ သူ့အနားမှာ ကပ်နေပြီး သားဘဝကို မနှစ်မွန်းစေချင်။ ဒါကြောင့်
တမ်းတက သေဖခင်တစ်ယောက်ထင်ပြီး သားလေး သူ့ကို စိတ်နှာ

အောင် ငါယောက်ျားဆိုတဲ့ မာန်နဲ့ ကြိုးစားချင်အောင် ရင်နာနာနဲ့ နှိပ်စက်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ မြို့က ဦးရှိန်ဝါက မွေးစားချင်သည်ဆိုတော့ ဦးဖိုးပါ ကျိတ်ပိုပြီး ရင်ကွဲသေချင်သေပါစေ။

သားကောင်းစားဖို့အတွက် ဦးဖိုးပါ ရက်စက်ပြခြင်းမယ်သာ

“မင်းလိုက်သွားရမယ် တမ်းတာ”

“ဖေဖေ ... သား”

“တော်တော့ တမ်းတ။ မင်းပေးမယ့် ဆင်ခြေက ရှိုးနေပြီ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဆိုပေမယ့် မင်းပေးသလောက် ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ စိုးမင်းနဲ့တမ်းတ နှစ်ယောက်စလုံးကို မေတ္တာမှစလို့ အဝတ်အစားအားလုံး ခွဲဝေပေးမယ် ဘူး။ စိုးမင်းကိုပဲ ငါ ပုံအော့ပြီး ပေးချင်တယ်”

တမ်းတ ဖေဖေမျက်နှာကို အံ့သြမှင်တက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီစကားကို ဖေဖေ ပြောထွက်ရက်သတဲ့လား။ တမ်းတကိုယ်ထဲမှာ လည်ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့ သွေးတွေဟာ ဖေဖေသွေးတွေထက် ဖေဖေရယ်။ ကိုစိုးမင်း ဖေဖေသားမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေက ကိုစိုးမင်း သွေးထက် သူတစ်ပါးသွေးကို ပိုပြီးမြတ်နိုးသတဲ့လား။

“ဒီမှာတမ်းတ”

“.....”

“မင်းမှတ်ထားရမှာက ငါ မင်းကို မေတ္တာမထားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမယားကို မပြတ်နိုင်သရွေ့ သူ့သားကိုပဲ ငါ ဦးစားပေးရမှာ။ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာမရခင် မင်း ဒီက သွက်သွားပါ။ မင်းကို ငါ့သားအဖြစ်လည်း ဆက်ပြီး မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး။ ဦးရှိန်ဝါက မင်းကို ငါ့ထက် တန်ဖိုးထားလို့ ငွေငါးသိန်းနဲ့ သယ်လိုက်တာ”

“ဦးဖိုးပါ”

ဒီစကားကို မပြောစေလို၍ ဦးရှိန်ဝါတားသော်လည်း ...

“စာချုပ်မှာလည်း ငါလက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ၊ ငွေငါးသိန်းကို ငါ ထက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးကွ။ အဲဒီတော့ မင်းလိုက်သွား”

နောက်ဆုံးစကားသံက နှလုံးသားကို ကျင်စက်နှင့်ထိုးလိုက်သည်နယ်။ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခပ်တိုတိုနှင့်လေ။ ပိုဆိုးသည်က နောက်ဆုံးသော နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်း နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လို့နေသည်။

“ငါ မင်းကို ရောင်းစားလိုက်တာ” တဲ့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၃)

မြန်မာ့အသံမှ မွေးနေ့လက်ဆောင် သီချင်းတောင်းအစီအစဉ်
ကနေ ထုတ်လွှင့်နေသော သီချင်းလေးတွေက ကောင်းနေသဖြင့်
ယုံကြည်ချက်တစ်ယောက် ရေဒီယိုကို ဘေးချွန် အိပ်ရာထက်မှာ
ငြိန်နေရာစဉ် သူ့ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် “ကျွတ်” ခနဲ လုပ်ကာ
ကောက်ယူနားထောင်လိုက်ရ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့ နံပါတ်
ကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့လို”
“.....”

“အာ ... အန်ကယ် ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“.....”

“ပြောလေ ... ဘာကူညီရမလဲ”

“.....”

“ရှေ့ပင်ထွက်ဖို့လား”

“.....”

“မသွားဖြစ်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ မနက်ဖြန်တော့
သူ့မလားလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အန်ကယ်လ် ဘာမှာချင်လို့လဲ
လေ”

“.....”

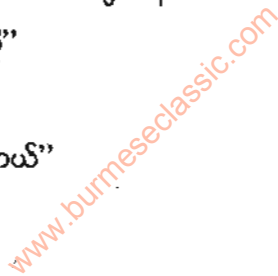
“ဗျာ ... အန်ကယ်လ်သား ... ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်ကအပြောကြောင့် ယုံကြည်ချက် ဆတ်ခနဲ တွန့်
လာသည်။

“အန်ကယ်လ်က ဘယ်ကသားတစ်ယောက် သွားခနဲပေါ်
လာတာလဲ။ အန်ကယ်က တစ်ကောင်ကြွက်ဆို”

“.....”

“မွေးစားသား ... ဟုတ်လား အန်ကယ်”

“.....”

“အိုကေ ... ခုပဲ လာခဲ့မယ်”

ယုံကြည်ချက် ဟန်းဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ရုတ်ချည်းပင် တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့သည်။ ခြံချင်းကပ်လျက်မှ အန်ကယ်ရှိန်ဝါ ဖုန်းဆက်တာပင် အန်ကယ်ရှိန်ဝါနှင့် ဒယ်ဒီက ညီအစ်ကိုရင်းလို ချစ်ကြသူတွေပင်။ ယုံကြည်ချက်ကိုလည်း တူရင်းနှောင်မယ်လို ချစ်ခင်၍ အလိုလိုက်ခဲ့သူ။ ခု အန်ကယ်က သားတစ်ယောက် မွေးစားလိုက်ပြီတဲ့ အရည်အချင်းရှိသူ တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ အန်ကယ်ရှိန်ဝါက တော်လှန်မှုကို ဂရုစိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အန်ကယ်ရှိန်ဝါက ...

“ဟော ... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဖိုးယုံလေး လာပြီ”

ငယ်ငယ်ကတည်းက အန်ကယ်ရှိန် သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဖိုးယုံလေးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ သူကလည်း သဘောမကျသော်ရှိ မငြင်းဆန်ခဲ့ရောက်သည်နှင့် မျက်လုံးကို အလုပ်ပေးကာ ...

“ဘယ်မှာလဲ ... အန်ကယ်မွေးစားသား”

“ရှိပါတယ်ကွ ... အပေါ်မှာ”

“ခေါ်လိုက်လေ”

“ခေါ်မယ်လေ၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ရှေ့မှာ မွေးစားသားလို့ မပြောပါနဲ့ ဖိုးယုံလေးရာ။ သူက သူ့ဘဝ သူ့အားငယ်နေတာ”

“အိုကေ ... အိုကေ”

အင်း ... ပုံစံကြည့်ရတာတော့ လဲနေသူထူပေးပါ။ အားငယ်သူ အားပေးပါဆိုတဲ့ တာဝန်ကြီးကို ယုံကြည်ချက် ထမ်းဆောင်ရဦးမည် ထင်ပါရဲ့။

“သားရေ”

“ဗျာ”

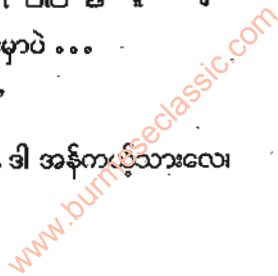
“အောက်ခဏဆင်းခဲ့ပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသံကြားရတာ နူးညံ့မှုတွေ ရှိသလို ခံစားရပေမယ့် ယုံကြည်ချက်က ထိုအချက်တွေကို သဘောမကျတတ်သူ။ ယုံကြည်ချက်တို့က တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုတိုက်မှ ကြိုက်တာ။ အန်ကယ်ရှိန်ကို အားနာသောအားဖြင့် မကြိုက်သည့်မှုတွေကို ပြုပြင်၍ သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ရဦးမည်။ သူ့တွေးနေတုန်းမှာပဲ ...

“ယုံကြည်ချက်ဆိုတာလား ဒယ်ဒီ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဖိုးယုံလေး ... ဒါ အန်ကယ်သားလေ၊

တမ်းတတဲ့”

ယုံကြည်ချက်က သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သလို ကြည့်တော့ တမ်းတ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်မိ သည်။ အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူနှင့် အစိမ်းရောင်ပုဆိုးကွက်စိပ်ကို တွဲဝတ် ထားသဖြင့် အထက်တန်းကျောင်းသားပိုက်ဝင်နေသည်လေ။ ဒီကောင် တော်တော်ချောတဲ့ကောင်ပဲ။ ဒီ ရိုးရိုးတုံးတုံး အဝတ်အစားတွေကို ဖယ်ပြီး ယုံကြည်ချက် စိတ်ကြိုက်အဝတ်အစားတွေ အစားထိုးလိုက်ရင်

“ရက်ဘစ်”

“သား”

“အာ ... ယောင်လို့ ဆောရီး ဒယ်ဒီ”

တမ်းတ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ဦးရှိန် ဝါက သူ့ကို ဒယ်ဒီလို့ခေါ်ဖို့ သင်ပေးထားသလို လူနေမှုစရိုက်အားလုံး ကို ဖြို့နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် သင်ပေးထားခဲ့သည်လေ။ ထို့ပြင် ယုံကြည်ချက်အကြောင်းကို ပြောပြထားခဲ့သည်။ ဖိုးယုံလေးဟူသော နာမည်ကို ပါးစပ်ဖျားက မချ၍ နောက်ပြောင်ကာ ရက်ဘစ်ဟုခေါ်ရင်း ခုတော့ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီ။

“မင်းက တကယ့် ပိုးစော်နံ့ကောင်ပဲ”

“ဗျာ”

“ဪ... ဒီလိုပါ”

“ဒီလို ဟိုလိုတွေ ခဏထားကြ ဖိုးယုံလေး”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်လ်သားကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ မင်းလက်ကို အပ် ဝါတယ်ကွာ။ စတိုင်လ်လေးတွေလည်း ပြုပြင်ပေးပါလို့”

“သင်တန်းကြေး ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

ယုံကြည်ချက်က စသည်။

“လိုချင်တာပြောလေ”

“ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကို လက်ဖက်နဲ့သုပ်စားချင်တယ်”

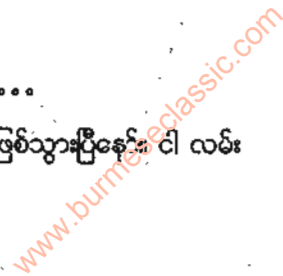
သုံးယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ ဦးရှိန်ဝါက နာရီကို ငုံ့ ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောကြဦး။ အန်ကယ် အလုပ်သွားလုပ်ဦးမယ်”

“ဘိုင့် ဘိုင့်”

ဦးရှိန်ဝါ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ...

“ကဲ တမ်းတ ... မင်း ငါ့တပည့်ဖြစ်သွားပြီနော်။ ငါ လမ်း

ညွန့်သမျှ မင်း လိုက်နာရမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် လိုက်နာပါ့မယ်”

“ဟာကွာ ... ဘယ်လိုကြီးပြောတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့ငါပဲ ပြောပါကွာ။ သူငယ်ချင်းလုပ်ရမယ့်ဟာကို”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဆောရီး”

ယုံကြည်ချက်က အဖော်အပေါင်း ခုံမင်သူမို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တိုးလာသည်ကို အရမ်းပျော်နေပုံရသည်။ တမ်းတမှာ လည်း ဦးရီနိဝါမျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီးလိုက်လာခဲ့သော်လည်း အားငယ်စိတ်လေးတော့ ရှိနေသည်လေ။ ခုတော့ အားကိုးရာတစ်ယောက် တိုးလာပြီမို့ အင်အားတွေ ရှိလာခဲ့၏။

“တမ်းတ”

“ဟင်”

“မင်းရော ငါ့ကို ခင်ချင်ရဲ့လား”

“မြင်မြင်ချင်းကို ခင်သွားတာ”

“ငါကတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ”

“သီချင်းလား”

သီချင်းဆိုကာမှ ယုံကြည်ချက် သတိရသွား၏။ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ထိုင်နေရမယ့်အတူတူ lesson...1 အနေနဲ့ ဂစ်တာတီးသင် ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ကာ ...

“တမ်းတ”

တမ်းတက စောင်းငဲ့ကြည့်လေလျှင် ...

“မင်း ဂစ်တာတီးတတ်လား”

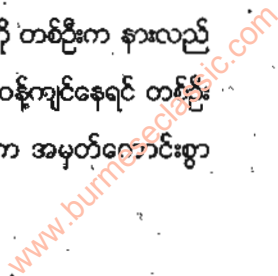
“တောသားလေကွာ ... ဘယ်လိုလုပ်တီးတတ်မှာလဲ”

“သင်မလား”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့၊ ငါက သီချင်းဆိုတာ သိပ်ဝါသနာပါတာ”

“ဒါဆို ... ငါ ဂစ်တာပြန်ယူဦးမယ်”

ယုံကြည်ချက် အိမ်မှာ ဂစ်တာပြန်ယူပြီး တမ်းတကို ဂစ်တာတီး သင်ပေးလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ နောက်များတွင် တမ်းတနှင့် ယုံကြည်ချက်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခင်မင်စွာ တစ်ဖူးတွဲတွဲ နေခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ တစ်ဦးရဲ့သဘောကို တစ်ဦးက နားလည် သလို အခန့်မသင့်လို့ သဘောထားကွဲလွဲကာ ဆန့်ကျင်နေရင် တစ်ဦး အလျှော့ပေးတတ်ကြသည်လေ။ တမ်းတက အမှတ်ကောင်းစွာ

ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သူ။ ယုံကြည်ချက်တို့က ရိုးရိုးသမားတွေ။ မေ့ရ
ချင်းမတူ၍ တမ်းတနှင့်ယုံကြည်ချက်တို့ ကျောင်းတက်ချိန်တော့
တစ်နေရာစီပေါ့။

တမ်းတ ယုံကြည်ချက်နှင့် မေ့ရာတူယူဖို့ပြောကြည့်သေး
ပေမယ့် ...

“အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး။ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို
လက်လွှတ်မခံနဲ့”

ဆိုသည့်စကားကြောင့် ကျောင်းကွဲခဲ့ကြသည်။ ကျောင်း
တက်နေချိန်မှာ မဆိုဖြစ်ကြသော်လည်း ကျန်တဲ့အချိန်မှာတော့ အပြစ်
တမ်း အတူတူ။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုသည့် ဝေါဟာရထက် လေး
နက်သော သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဆိုသည့် စကားစုကို တရုတ်သို့
ကားတွေထဲက အတုယူတာ မဟုတ်ပေမယ့် အတုယူသလို တစ်ဦး
ထံရင် တစ်ဦးက ဆတ်ဆတ်ထိမခံအောင် ဖြစ်ရသည်အထိ ချစ်ခဲ့ကြ
သည်လေ။

“မင်းကို ငါ ယုံကြည်ချက်လို့ မခေါ်ချင်ဘူး။ ရက်ဘစ်လို့
ခေါ်မယ်”

“ခေါ်ပေါ့၊ ငါကလည်း မင်းကို နှိုင်းလို့ခေါ်မယ်”

နှိုင်းဆိုသောနာမ်စားလေးကြောင့် တမ်းတ မျက်စိလည်သွား
နာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ နှိုင်းလို့ခေါ်တာလဲ”

ယုံကြည်ချက်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“မိုးရွာတဲ့နေ့တွေဆိုရင် မင်းမျက်နှာက မိုးလိပ် အုံ့နှိုင်းနေလို့
လေ”

နှစ်ဦးသား အပြန်အလှန် သဘောတူလျက် ရက်ဘစ်နှင့်နှိုင်း
ဆိုသည့် နာမည်ကို အတည်ပြုခဲ့ကြသည်။

သည်လို ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေထဲမှာ တစ်နေ့
ဆာကတွေ ကာရံထားတဲ့ ဆိုက်ကလုန်းမုန်တိုင်းတစ်ခု တိုးဝင်လာ
သိပ်မယ်လို့ သူတို့ ထင်မှတ်ထားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

“နင် ငါ့ကို မိုးလို့မခေါ်နဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“နင်ကလဲဟာ . . . တွန့်တိုစရာမရှိ တွန့်တိုနေပြန်ပြီ”

“နင်မသိဘူး နင်းဦး။ ဒီကောင့်အချိုးကို ငါသိတယ်”

“ငါက နင့်ကို သူများတွေထက် ပိုပြီးခင်လို့ တန်ဖိုးထားလို့

မြင့်ကို ပိုပြီး မိုးလို့ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မခေါ်ရဘူး”

“ခေါ်မယ်”

ယုံကြည်ချက်တစ်ယောက် ဝသန် ဒေါသဖြစ်သွားပုံလေးကို

မြင့် အသည်းယားသွားသည်။ အစက သူ ဝသန်ကို မာနခြင်းပြိုင်

ခြင်း ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပေမယ့် ခုတော့ သူသာ မာနတွေကိုချ၍ အရှုံးပေး

နေရသည်လော။

ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင် အမုန်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အပြုံးတွေ

မြင့်တာကို သူတစ်ချိန်က မသိခဲ့လို့ပါ။ မုန်းလွန်းလို့ မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့်

မြင့်ဆိုင်လိုမှုက ဆုံစည်းဖို့ ဖန်လာခဲ့လေသလား။ ခုတော့လည်း

မြင့်တိုင်းမှာ နှလုံးသားက ဝသန်၊ ဝသန်ဖြစ်နေပြီ။ ချစ်ခဲ့မိပြီ

မိန်းမရယ်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

အခန်း (၁၄)

“ချီတက်လာပါပြီ ဗရုတ်အုပ်စု”

ချမ်းမြေ့က မေးခွဲပြီးပြသဖြင့် ဝသန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယုံကြည်ချက်က သူမကို ပြုံးပြသဖြင့် သူမက ပြန်၍ မှီပြလိုက်၏။

“ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို အရင်မဲ့တော့တာပဲ။ ဘယ်ဘဝ

က ရေစက်ကြောင့် ငါ့ကို ဒီလောက်ခါးနေရတာလဲ မိုးရာ”

“ယုံကြည်ချက်”

“ပြော”

ဝသန်အသံက မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွား၏။

“လှလို့”

“တောက်”

ခပ်ပြင်းပြင်း တောက်ခေါက်သံကိုပင် သံစဉ်တွေနှင့် ပျော်ဖြူ ခွဲသော တေးတစ်ပုဒ်ဟု ထင်နေသည့်အလား။ ငြူရှုခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ရယ်နေမိသည်။ ယုံကြည်ချက် မာနတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဝသန်မကြိုက်တာကို ရှောင်ကြဉ်ချင်မိလာတာက ဘာလဲ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာ နဲ့ ခွေးနဲ့မျောက်လိုပဲ”

“ငါက ခွေးပဲဖြစ်မှာပါ”

“ကိုယ့်အဆင့်အတန်း ကိုယ်နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဝသန်တို့အုပ်စုနှင့် ယုံကြည်ချက်တို့အုပ်စု ခင်မင်လာကြတာ တက္ကသိုလ်ကာလ နှစ်ဝက်ပင်ကျိုးနေပြီ။ ကျန်တဲ့သူတွေ အဆင်မပြေ နေကြသော်လည်း ဝသန်နှင့် ယုံကြည်ချက်ဆက်ဆံရေးက သိပ် အဆင်မပြေလှ။ မင်းယံက အစသန်သူပီပီ ...

“ယုံကြည်ချက်အပေါ် နည်းနည်းလောက် လျှော့ဆက်ဆံ လား ဝသန်ရာ”

“လုံးဝပဲ”

“မရေရာတာကြီးကို မျှော်လင့်နေမယ့်အစား ရတာကိုပဲ ယူ ဆားပါလား ဝသန်ရာ”

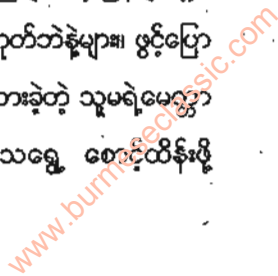
ဝသန် ချမ်းမြေ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ အရင်တုန်း တာမှ တမ်းတအကြောင်းတွေ ပြောမိရင် နားထောင်ကြသေးသည်။ နဆိုရင် တမ်းတအကြောင်းပြောရင် ချမ်းမြေ့ရော နှင်းဦးပါ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်ကြသည်လေ။ အဲဒါက ဘာအချိုး ထဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ သိသိသာသာကြီး နားဖိတ်ထားတတ်ကြတာတွေ။ ဆောသားနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့။

“နင့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်ချက် မရှိသေးတော့ဘူး ဝသန်”

“သူ့ဖွင့်ပြောရင် ပြန်သာကြိုက်လိုက်”

“တို့ကတော့ အတိအလင်း ကြေညာတာနော်။ နင့်ကို ယုံကြည်ချက်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုပြောလာတော့ ယုံကြည်ချက်ကို ပိုပြီး အမြင်ကတ်မိသည်။ သူမက ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်ချက်ကို ပြန်ချစ်ရမှာ ထဲ။ ယုံကြည်ချက်လည်း ဖွင့်ပြောသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ။ ဖွင့်ပြော ထည်း ဝသန် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ တမ်းတအပေါ်ထားခဲ့တဲ့ သူမရဲ့မေတ္တာ နဲ့ သစ္စာတရားကို အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်နေသရွေ့ စောင့်ထိန်းဖို့

ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲဥစ္စာ။ တံခါးတဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိပေမယ့် ဝသန် စိတ်ပျက်မသွားပါဘူးလေ။ တံခါးတစ်ပတ်သက်ပြီး ဘာအကြောင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောမပြောဘူး။ စိတ်ချပါတမ်းတရယ်။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားတော့မယ်။ တို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြတဲ့အခါကျမှ ...

“ဝသန်က ဘယ်သူ့ကို စောင့်မျှော်နေလို့လဲ”

ယုံကြည်ချက်၏အမေး။

ဝင်ဖြေသူက နင်းဦးဝေ။

“ဪ... ဟိုလေး၊ ဝသန်က သူ့အိပ်မက်ထဲက မင်းသားလေးကို လိုက်ရှာနေတာ။ အပြင်မှာ ရှိကိုရှိရမယ်လို့ တယူသန်ပြောနေလို့။ အဲဒါ တကယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ ... အဟဲ့”

သည်တော့မှ ညှိနေသော ယုံကြည်ချက်၏မျက်နှာက ငြိမ်ယောင်သမ်းသွားသည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ်မှမဟုတ်တာ”

“အေးလေ ... ကြုံရာ ဆုံရာ မက်တတ်တာပဲဟာ”

“အစွဲအလမ်းထားမနေနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ထူးထူး

တတော့ မတုန်မလှုပ်။ မျိုးမြတ်က ...

“နင် တကယ်မသိတာလား ဝသန်”

“ဘာလဲဟ ... အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့”

“ယုံကြည်ချက် နင့်ကို ချစ်နေတာလေ”

ဝသန် နှုတ်ခမ်းလေးကိုကွေးသွားအောင် မှဲ့လိုက်သည်။

“မှဲ့ပြန်ပြီ”

ယုံကြည်ချက်က ဝသန်မျက်နှာလေးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်တာ ဆို၏။

“သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဆောက်ထွင်းပြီးမြင်နေရုံသားနဲ့ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဥပေက္ခာပြုထားရတာလဲ ဝသန်ရယ်”

ဝသန်က အအေးဖန်ခွက်ထဲမှ ပိုက်တံလေးကို စုပ်ယူမပျက်

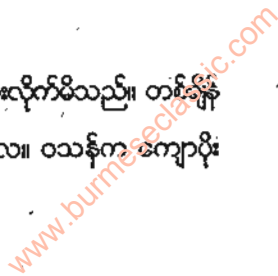
“သူတို့ပြောသလို နင့်ကို ငါချစ်တယ် ဝသန်”

“သေလိုက်ပါလား”

“ဝသန်ရယ်”

ယုံကြည်ချက် စိတ်မော့စွာ ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ တစ်ခိုက်

တ မာနတံခွန်ထူခဲ့သမျှ ခုတော့ ကျွမ်းခဲ့ပါပြီလေ။ ဝသန်က ကျောပိုး

အိတ်ကလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူပြီး လက်ညှိုးကလေး
ခေတ္တကစားလိုက်၏။ ဖုန်းထဲကသီချင်းကို ဖွင့်တာလေ။ တီးလုံးသံ
လေးက ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ ရင်ခန့်ဖူးတဲ့ မိုးရာသီ
သီဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့။

ယုံကြည်ချက်၊ မှိုင်းကို သတ်ရသွားမိ၏။ မိုးရိပ်တွေထင်လာ
တိုင်း မှိုင်း ဒီသီချင်းကို အမြဲဆိုတတ်တာကြောင့်ပါ။

မှိုင်းနဲ့ဝသန့်။

ဘာကြောင့် အကြိုက်ချင်းတူနေရတာလဲ။

“ယုံကြည်ချက်”

ယုံကြည်ချက်က မျက်နှာပင့်၍ ထူးဟန်ပြတော့ ဝသန့် သွား
တက်ကလေးပေါ်အောင် ရယ်လေသည်။ ပြီးမှ ...

“ဒီသီချင်းကို ငါ ဘာကြောင့် ကြိုက်တာလဲ နင်သိချင်လား”

“မသိချင်နဲ့နော် ယုံကြည်ချက်။ ဝသန့် သက်သက်အရှု
နေတာ”

ချမ်းမြေ့၏ ဖျက်သီးရေးပူဝါဒကို ဝသန့် မချေဖျက်လိုတော့
ပြီ။ အများနဲ့တစ်ယောက်မို့ စောဒကလည်း မတက်ချင်ပါဘူး။
တစ်ချက်တွန့်ပြပြီး ထိုင်ရာမှ ထသွားလေတော့ ...

“လက်စသတ်တော့ တို့နဲ့လွတ်တဲ့နေရာမှာ သီချင်းသွားနား
ထောင်တာကိုး”

ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ငေးဖျော်ရင်း သီချင်းနားထောင်
နေသော ဝသန့်ကိုကြည့်၍ မင်းယံက မကျေမချမ်းဆိုသည်။ ဝသန့်
ရယ် နင့်အိပ်မက်ထဲက ကောင်လေး ငါဖြစ်ချင်လိုက်တာ။

“ယုံကြည်ချက်”

“ဘာလဲကွာ”

“ဟ ... အသံက မညွှန်ညောပါလား”

“ဒီမှာ နောက်နေတာလေ၊ မင်းတို့ သိလျက်နဲ့”

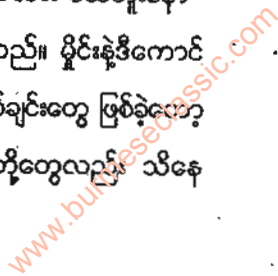
ယုံကြည်ချက်၏ မအီမလည်မျက်နှာပုံကိုကြည့်၍ ခွီးခနဲ ရယ်
လေသည်။ မျိုးမြတ်က ရယ်သံမပြုယ်သေးသောအသံနှင့်။

“ဒီဘက်လှည့် ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောကွာ”

“မှိုင်းနဲ့ဝသန့် စိတ်ချင်းများ ဆက်နေသလား မသိဘူးနော်”

ယုံကြည်ချက် တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ မှိုင်းနဲ့ဒီကောင်
လည်း ယုံကြည်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တော့
အကြောင်းကို ယုံကြည်ချက်သိသလို သူတို့တွေလည်း သိနေ

ကြသည်လေ။

“မှိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“မှိုင်းဆိုတာ တို့သူငယ်ချင်းပဲ ... သူက တို့နဲ့ ကျောင်းချင် မတူတော့ အိမ်မှာပဲ ဆိုကြတာ”

နှင်းဦးဝေ၏အမေးကို မင်းယံက ဖြေပေးသည်။ တစ်နေ့တော့ နှင်းဦးဝေတို့အဖွဲ့နှင့် မှိုင်းကို ဆုံပေးချင်ပါသည်။ သဘောကြသော မှိုင်းကို သူတို့ခင်ကြမှာပါ။ ယုံကြည်ချက်က ကင်းခြေများထိ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မင်းယံနှင့်မျိုးမြတ် စနောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယုံကြည်ချက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံခဲ့ဖူးသည်လေ။

“ငါတော့ လောကမှာ ငါ့လောက် ခြေထောက်များတဲ့ကောင်မရှိဘူးလို့ ကြွေးကြော်တဲ့ ကင်းခြေများလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကိုယ့်ထက် ခြေထောက်များတဲ့ ပိုးစော်နံ့ကောင်နဲ့လည်း တွေ့ရော ငါပြောတဲ့အထဲမှာ မင်းမပါဘူး ဖြစ်သွားရတာလေ”

ယုံကြည်ချက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၍ ဆိုသည်။ နားမလည်နိုင်ကြစွာ။

“ရှင်းရှင်းပြောကွာ နားမလည်ဘူး”

“ဪ... မင်းတို့ကလည်း တုံးပါ။ မှိုင်းက ရုပ်ရော၊ ပညာအရည်အချင်းရော၊ လူမှုဆက်ဆံရေးကော ငါထက်သာနေတော့ ငါက ကင်းခြေများ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မှိုင်းက ပိုးစော်နံ့ကောင်လေ”

“ဟင်း ... နံလိုက်တာ”

မျိုးမြတ်က မှိုင်းနားမှာထိုင်နေသူမို့ နှာခေါင်းကိုရှုံ့၍ လက်နှင့် ယပ်ခပ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ထိုင်လေသည်။

“မနာလိုမရှိနဲ့။ မင်းတို့ အကျင့်ပုပ်တာ ဒီက သိတယ်”

“အို ... သူများကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ... ဟင်း”

မင်းယံက မိန်းမလျှာလို နွဲ့ခါလျက် မှိုင်းပခုံးကိုပုတ်၍ ဆိုသည်။

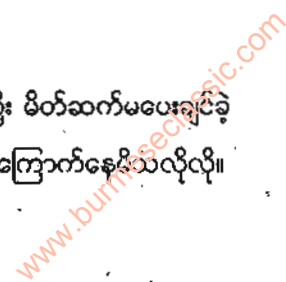
“အကျင့်ပုပ်မှာပေါ့။ မင်းက မနာလိုဖြစ်ချင်စရာ”

“ငါတို့ ဒီကောင်ကို အဲဒါကြောင့် ပွဲမထုတ်ဘဲထားတာ”

“ဘာလဲ ... မင်းကောင်မလေး ငါ့ကို ကြိုက်သွားမှာစိုး ထို့လား”

“ဒါပေါ့”

တကယ်ပဲ မှိုင်းကို ဝသန်နှင့်တွေ့ပြီး မိတ်ဆက်မပေးချင်ခဲ့တာ ယုံကြည်ချက်ပင်။ မတော်တဆကိုပင် ကြောက်နေသလိုလို။

အလင်းသစ်

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချ ရက်ဘစ်”

“အာမခံ မရဲနဲ့နော်”

“ဒီမှာ”

အားလုံး လှည့်ကြည့်တော့ မိုင်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို တစ်ဘုတ်
ဘုတ် ပုတ်ပြရင်း ...

“ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ နေရာယူပြီးသားသူ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား... လျှင်လိုက်တာ”

သူတို့နဲ့ပေါင်းမိပြီး သွက်လက် ဖျတ်လတ်လာသော မိုင်း
သည် ဘာမဆို လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိလာသလို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ အရာရာ
ကို ဝန်ခံတတ်သည်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်တတ်သည်။ မိုင်း
နုလုံးသားကို ချုပ်ကိုင်စိုးမိုးခဲ့သူသည် မိုင်း နှုတ်ဖျားက ခေါ်သည့်
‘ငါ့ကောင်မလေး’ ဟုသာ သူတို့သိထားခဲ့ကြသည်သာ။

* * *

အခန်း (၁၅)

တမ်းတတစ်ယောက် ယုံကြည်ချက်မပါပဲလည်း ရန်ကုန်မြို့
ဆဲလောက်တော့ သွားတတ်လာတတ်နေပါပြီ။ ဒါတွေအားလုံး
ယုံကြည်ချက်ရဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပါ။ ရက်ဘစ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း
အားရဲ့ အသင်အပြကောင်းမှုကြောင့် ဝတ်တာ၊ စားတာမှအစ မြို့ပုံ
အလုံး ပေါက်ခဲ့ပါပြီလေ။ ခုဆိုရင် ကျောင်းမှာ ကောင်မလေးအတော်
များများရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ...

“တကယ်တော့ တို့ကျောင်းမှာ ကင်းဘွဲ့ရသင့်တာက
တစ်တပဲနော်”

www.burmeseclassic.com

“အေးလေ ... တို့ကျောင်းမှာ ကင်းရွေးပြီးမှ သူက နောက် ကျရောက်လာတော့ ဒုတိယနေရာ မရသင့်ဘဲ ယူသွားရတာ”

“နမြောစရာလေး”

ဆိုတဲ့ အသံတွေက တိုးတိုးကျယ်ကျယ်။

တစ်ခဏ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းများများမထားခဲ့ပါ။ ရှားရှား ပါးပါး လွှမ်းအောင်ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သာ တွဲဖြစ်ခဲ့ သည်။ ယုံကြည်ချက်တို့နှင့်တွေ့မှသာ အပီကဲတတ်သူလေ။

ခုလည်း ယုံကြည်ချက်က သူ့အဖေအလုပ်ကိစ္စခိုင်း၍ ခဏ ထွက်သွားသည်။ ကျောင်းပိတ်ထားသည်မို့ ဟိုကောင်တွေကလည်း မလာတော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် တစ်ယောက်တည်းပဲ စွေစွေငေါ်ငေါ် ထွက်လာခဲ့သည်လေ။

ယုံကြည်ချက် မွေးနေ့တောင်နီးလာပြီ။ ဘာ လက်ဆောင် ပေးရကောင်းမလဲဟု စင်တာထဲမှာ တစ်လည်လည်။ ပစ္စည်းရှာနေ ခိုက် ...

“ ဝါဆိုဝသန်မိုးသည်ချိန် xxx အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါမယ် xxx မိဝသန်ရေ မင်းပြောခဲ့တယ်လေ xxx အတွေးမှာလေ ပြန်လည် ကြား ယောင် မိုးသည်းရင်ဖြင့် လွှမ်းတိုင်း မျက်ရည်ဝေ xxx စိမ်းကာ

သူ မိဝသန်ကြီးရေ xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်လျက်ပါပဲလေ xxx ။ တိုးသဲ့သဲ့သီချင်းသံကြောင့် နာရီတစ်လုံးကို ကိုင်လှဆဲဆဲ ဆက်သည် နာရီကိုမကိုင်ဖြစ်တော့ဘဲ ခါးလေးမတ်၊ ခေါင်းကလေး ထောင်သွားမိ၏။

မိုးဝသန်ကို ကာလများစွာ ကျော်လွန်နေပါလျက် ... နွေကို ခြုံရွှေပြုသြတွေ့ ဘယ်လောက်ပဲအသံချိုချိုနဲ့ လက်ယက်ခေါ်နေပါ

စိတ်တွေက အတိတ်က မိုးသည်းပူသည်တစ်နေ့တွင်သာ ချစ်ဖူးပျော်ဝင်နေခဲ့မိသည်။

ဒီသီချင်းလေးသည် သူ့နုလုံးသားဗဟိုတည့်တည့်၌ စိုက်ဝင် နေခဲ့သော မြားတစ်ချောင်းမို့ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော သီချင်းသံ ဆက်သို့ မျက်လုံးက ကပျာကသိလိုက်ကြည့်မိလေလျှင် ...

“ဟင်”

စင်တာထဲမှထွက်သွားသော ကောင်မလေးသုံးယောက်။ အောက်ကျောမှ မြင်နေရသည်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ လက် ဆွဲဖုန်းကို တစ်ယောက်ကလှနေသည်။ နောက်မှ မြင်ရသည့် မိသားစု မျက်နှာများကိုမမြင်ချ။

စိတ်ထဲမှာ ဝသန်များလားဟု ပြေးလိုက်သွားမိခိုက်။

“မလုပ်နဲ့ဟာ”

“ဒီသီချင်းကို တို့ရှေ့မှာ နားမထောင်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဒီသီချင်းက ငါ့အသည်းနှလုံးပဲဟာ”

“နားကြားပြင်းကတ်တယ် ပေး”

“မပေးဘူး”

ဖုန်းလေးတစ်လုံးကို သုံးယောက်လှနေသောမြင်ကွင်းက အလယ်ကတစ်ယောက်မျက်နှာလေး တစောင်းအနေအထားနှင့် မြင် မပြင် ပေါ်လာသည်တွင်။

ဝသန်မှ ဝသန်အစစ်ပါ။

မျက်စိများတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီမျက်နှာလေးက တမ်းတနှလုံးသားရဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုပဲလေ လျှင်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရတာနှင့် မှတ်မိစွာ မေ့မရနိုင်ခဲ့သည့် အသည်း ထဲက ပုံရိပ်လွှာ။

တမ်းတ ခြေလှမ်းတွေသွက်နေ၏။

“ဝသန်”

“မောင်တမ်းတ”

ကားပေါ်တက်တော့မည့် ဝသန်ကို အမိအရ လှမ်းခေါ်လိုက် သော်လည်း သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သူက ဒယ်ဒီ နှစ်ဆွေ ဦးမြင့်ဇော်။

ဦးမြင့်ဇော်ကို အလျင်စလို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်နောက်မှာပဲ ဝသန် ကားကလေးက လျှောခနဲထွက်သွားလေသဖြင့် နှမြောတသ ဖြစ်သွား သည်။

“သွားပါပြီကွာ”

“ဘာသွားတာလဲ မောင်တမ်းတ”

“ဪ... ဟို သူငယ်ချင်း”

“အန်ကယ်ကြောင့် လွဲသွားပြီ ထင်တယ် ... ဆော့ရီးနော်”

“အဟင်း”

သူ အားနာသလို ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ရပါတယ် အန်ကယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မောင်တမ်းတ လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ”

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”

ဦးမြင့်ဇော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့သော်လည်း

ကားကလေးက အစအနပင် မမြင်ရတော့ပေ။

၁၄၆ **ဝ** အလင်းဆန်

စိတ်ဓာတ်ကျစွာနဲ့ပဲ တမ်းတ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်
တော့၏။

ဪ... ဝသန်ရယ် ... နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ရေစက်က ဆုံခွင့်
တော့ဘူးတဲ့လား။

* * *

အခန်း (၁၆)

“ရေကို ကြည့်မောင်းစမ်းပါ ဝသန်ရား၊ တော်ကြာ ... သုံး
လောင်းပြိုင် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ပယ်ပါစေ”

ကားမောင်းရင်း နောက်သို့ နောက်ဆံတင်းနေသော ဝသန်
တို့ ချမ်းမြေ့က စိတ်မရှည်သလိုဆိုတော့ နင်းဦးဝေက ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်သွားသည်လေ။

“သေမှာကြောက်သလား၊ တရားမရှိလိုက်တာ”

“ဘာတရားရှိမှာလဲ”

“တို့အားလုံး အပုပ်ကောင် ရုပ်ဆောင်နေကြတာ”

“မိချမ်းနော် ... ကြောက်ပါတယ်ဆို”

“ဟီး ဟီး”

“တော်ကြစမ်းပါဟာ ... ဒီမှာညစ်နေရတဲ့အထဲ”

ကားမောင်းထွက်လာကတည်းက ဝသန် စိတ်တွေမကြည်လင်တော့။ သူမ နားကြားများများသလား။

ဝသန်လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံက အပီအပြင်ကြားလိုက်ရတာလေ။ သူမ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားတော့ နှင်းဦးနှင့် ချမ်းမြေ့က ဝသန်ကို ကားပေါ်သို့ တွန်းတင်ကာ ...

“စိတ်ထင်လို့ပါဟာ။ ငါတို့သုံးယောက် အတူလာတာ နှင်းကြားတာ။ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘာခေါ်သံမှ မကြားဘူး”

ချမ်းမြေ့ အဲလိုပြောသည်ကို နှင်းဦးက ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ဘူး။

“နှင်းဦး နားကန်းနေသလား။ ငါတို့ပဲ နားပါးနေသလားတော့”

မသိဘူး။ ခေါ်သံကို ငါလည်း ကြားမိသလိုလိုပဲ”

“နင် တကယ်ကြားတာလား နှင်းဦး”

“အင်း”

ဝသန်မျက်နှာတွင် ဆွေးရိပ်ကလေး သန်းသွားရ၏။

ကားမောင်းလာခဲ့သော်လည်း စိတ်တို့က ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်သာ။

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်အလင်းတန်းလေးက ခင်ထဲကို မီးမောင်းထိုးပြနေခဲ့သည်လေ။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွင်းလိုက်သူက နှင်းဦးဝေ။

“ဝသန်”

“အင်း”

“နှင်ပြောတော့ တမ်းတက တောသားဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ခု ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ တမ်းတရဲ့ခေါ်သံ ကြားရတယ်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အလုပ်လာလုပ်တာတို့ ကျောင်းလာတက်တာတို့ရော ...

ဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင်း ... နှင့်မှာလည်း ဒုက္ခပဲနော်”

ချမ်းမြေ့က ညည်းတွားလေသည်။

အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်းတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထား

တဲ့ စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုပဲလား တမ်းတရယ်။

၁၅၀ အလင်းစာပေ

အချိန်ကာလတွေသာ ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြစ်တစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့ရင်
အချစ်ဆိုတဲ့ စွမ်းအားတန်ဖိုးတွေနဲ့ ခုန်ကျော်ပြီး နင့်ဆီကို အရောက်
လာချင်လိုက်တာ။

ဝါဆိုလရယ် မြန်မြန်ရောက်ပါတော့။

ဝါဆိုလမှာ ငါ နင့်ဆီကို အရောက်ပြန်လာခဲ့မယ် တမ်းတာ။

* * *

အခန်း (၁၇)

နံနက်ခင်းရဲ့ နေပြည်နုနုအောက်မှာ စိမ်းပြနေသော မြက်ခင်း
ပြင်နဲ့ ရောင်စုံပန်းပွင့်ကလေးတွေက ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် တင့်
ဆယ်လို့နေသည်လေ။

ထိုပန်းချီကားထဲမှာ ပြီးပြည့်စုံသောကျောက်သရေနှင့် တည်
ကြည်ခန့်ညားစွာ ကူညီအားပြည့်နေသည်က ဆယ်ကျော်သက် လူရွယ်
နှစ်ယောက်။

တစ်ယောက်ကတစ်တာကို ပိုက်၍ မြက်ခင်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်
နေပြီး တစ်ယောက်က ပက်လက်အနေအထားမှ ကောင်းကင်ထိအလှ

ကို ခံစားနေသည်။

“မင်းမွေးနေ့တောင် နီးလာပြီနော်”

“အင်း... မင်း လက်ဆောင်ပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ခုထိ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ ခု စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာလဲ”

“ကောင်းကင်က မိုးတိမ်တွေကို ဖဲ့ယူပြီး ပါဆယ်ထုပ်ထွေး

ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ”

နှစ်ဦးသား ရယ်မိကြသည်။

“ငါက မိုးကို ချစ်တဲ့ကောင်”

“ငါက ဝသန်ကို ချစ်တာကွ”

“ဘုန်းကြီးနဲ့ဦးပုဉ်း နည်းနည်းပဲကွာတယ်”

တမ်းတ ပက်လက်ကနေ ယုံကြည်ချက်ဘက်သို့ စောင်း

လှည့်ကာ လက်တစ်ဖက်နှင့် မေးကိုထောက်ထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ယုံကြည်ချက်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မိုးကိုချစ်တာလဲ”

“ချစ်ချင်လို့ပေါ့ကွာ”

ယုံကြည်ချက်က ဂစ်တာကြိုးကို ဒင်ခနဲ ဆွဲလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်က ...

“ငါ့မွေးနေ့မှာ မင်း မလာရဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယုံကြည်ချက်က တမ်းတနာခေါင်းဖျားလေးကို ဆွဲလိမ်လိုက်၏ ...

“ငါ့ကောင်မလေး မင်းကိုမြင်ပြီး ကြိုက်သွားမှာစိုးလို့”

“ရှားပျံ”

“မင်းကို သီးသန့်ရှယ်စည်ခံပါ့မယ် မှိုင်းရာ”

“တော်တော် အူတိုတဲ့ကောင်၊ မင်းရည်းစားကို ငါက လှည့်လှည့်လား”

“သိနိုင်ဘူးလေ”

တမ်းတက ယုံကြည်ချက်လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် လှမ်းမြင်၏ ...

“ငါကတော့ လိုအပ်ရင် မင်းအတွက် ငါ့နှလုံးသားကို ပေးရဲ”

ယုံကြည်ချက်က မချိုမချင်ပြုံးသည်။ ဟုတ်ရဲ့လားခွီလေ။

www.burmeseclassic.com

“မယူရက်ပါဘူးကွာ။ မင်းရော ငါရော ကိုယ့်လိုင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ
ဟာ”

တမ်းတက ကိုယ်ကိုပြန်လှဲချ လက်ပိုက်၍ ကောင်းကင်ကို
ပြန်မော့ကြည့်ပြီး ...

“ငါ့အတွက် စိတ်ချ ရက်ဘစ်။ မင်းက ရက်ရက်ရောရောနဲ့
ရေစက်ချပြီး လှူတောင် မင်းကောင်မလေးကို ငါ စိတ်ဝင်စားမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဝသန်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာကွ”

“ဘာ”

“ဘာ” ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ယုံကြည်ချက် ခါးမတ်ပြီသော
ဖြစ်သွားလေ၏။ တမ်းတလည်း ထထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွ”

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းကောင်မလေးနာမည်
က ဘယ်သူ”

“ဝသန်မီးလေ”

ယုံကြည်ချက် မျက်နှာပေါ်တွင် အမည်မတပ်နိုင်သော

ဝေဒနာအခိုးအငွေ့လေးတွေ ခိုကပ်သွားလေ၏။

နာမည်တူတာပဲ ဖြစ်ပါစေ မှိုင်းရယ်။

ဝသန်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့နှလုံးသားတွေက အမြဲတမ်း

ဂယက်ထနေခဲ့တာမို့လို့ပါ။

ငါ နောက်ကျခဲ့ပြီလား။

“သားရေ”

ခေါ်သံကြောင့် ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင်...

“ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ခဏ။ ဖိုးယုံလေးပါ ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာပြီ ဒယ်ဒီ”

တမ်းတ ယုံကြည်ချက်ပန်းကိုဖက်၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြ
သည်။ ယုံကြည်ချက် မျက်နှာမသာမကြည် ဖြစ်သွားတာကို တမ်းတ
သတိထားမိသွားပြီး ...

ဘာကြောင့်လဲ ရက်ဘစ်ရယ်။

မင်းနဲ့ဝသန် ပတ်သက်မှုများ ရှိနေလို့လား။

နာမည်တူတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ။

ရက်ဘစ်နဲ့ဝသန် တစ်ပြိုင်တည်းသားတွေဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ချေ

ရှိသလား။ ကံစီမံရာပဲပေါ့လေ။

“သားတို့ ထိုင်ကြ”

ဦးရှိန်ဝါက ပြုံးပြုံးကြုံးဆိုသလို ဧည့်သည်ဆိုသည် ဦးမြင့်
ဇော်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်နေကာ
ပင်။

“သားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိပေါက်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”

ဦးမြင့်ဇော်က တမ်းတကို တစ်လှည့်၊ ယုံကြည်ချက်ကို
တစ်လှည့် ကြည့်ကာ ...

“အန်ကယ်က ပန်းစံပယ်ဒီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်ပါ။ ဒါရိုက်
တာလည်း ဦးပဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ခု အန်ကယ်ရိုက်မယ့်ကားမှာ မင်းသားအသစ် သုံးဆူ
တယ်။ မင်းသားနှစ်ယောက် အားပြိုင်ရမယ့် ကားလေးပေါ့။ အဲဒါ
အန်ကယ်က မောင်တမ်းတနဲ့ မောင်ယုံကြည်ချက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ကို ရုပ်ရော ခွပကာရော သဘောကျလို့ လာပြီး ကမ်းလှမ်းတာပေါ့။

တမ်းတမျက်နှာလေး ဝင်းထိန်သွားလေ၏။ ဝမ်းသာအား
နှင့် ယုံကြည်ချက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မထူးခြားသေး

ခပ်တည်တည်ပင်။

တမ်းတကတော့ အနုပညာကိုပါ ဝါသနာပါခဲ့သူမို့ ...

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ် အန်ကယ်”

ဦးမြင့်ဇော်က ယုံကြည်ချက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

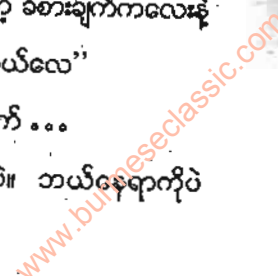
“မောင်ယုံကြည်ချက်ကရော”

“ကျွန်တော် ပရိသတ်ကို ဟန်ဆောင်လိမ့်ညားပြီး ဝိုပြလိုက်၊
ခုယ်ပြလိုက်၊ အိုက်တင်တွေ လုပ်ပြရတာ ဝါသနာမပါဘူး အန်ကယ်”
အမြဲတမ်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုတတ်သည့် ယုံကြည်ချက်၏
အဖြေ။

“လိမ့်ညားတာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မိုးယုံလေးရဲ့။ ပရိ
သတ်တွေရဲ့ ခံစားမှုလေးတွေကို ပရိသတ်ရင်ထဲ ကိုယ်က ပြန်ထည့်
အတားပဲ။ အချို့လူတွေရဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေဟာ မရည်ရွယ်
နဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကားနဲ့ ဆင်ဆင်တူသွားတယ်။ အဲဒီအခါမျိုး
အဲဒီလူက ဪ ဝါဘဝနဲ့ တူလိုက်တာဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကလေးနဲ့
အတိုက်အခံ ဖြေသိမ့်သွားနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်လေ”

ယုံကြည်ချက်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလျက် ...

“အဆိုးဆုံးက လွတ်လပ်မှုမရှိတာပဲ။ ဘယ်နေရာကိုပဲ

၁၅၈ အလင်းလင်

သွားသွား ပြေးလိုက်လာပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းကြမယ့် စာအုပ်တွေ
စာရွက်တွေကြားမှာ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တာ”

ဆန္ဒမပါသော ယုံကြည်ချက်ကို ဦးရိုနီဝါနှင့် ဦးမြင့်ဖော်
မတိုက်တွန်းတော့ပါ။ ဝါသနာပါသူကိုသာ လှေကားထောင်ပေးတော့
မည်လေ။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ လိုချင်သူအတွက်တော့ အဆင်သင့်
လက်တစ်ကမ်းအကွာကနေ စောင့်နေမှာပါလေ။

* * *

အခန်း (၁၈)

ယနေ့ ယုံကြည်ချက်၏ဓမ္မ၊နေ့။

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ သီးသန့်ရွေးဖိတ်ထားခဲ့
သည်လေ။

“ယုံကြည်ချက်ရေ”

“ဝုတ်-ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“မင်းအတွက် လက်ဆောင်ဟေ့”

မင်းယံက လက်ဆောင်ဟူသော အမွှေးဖွားဖွားရွှေရုပ်
ကလေးကို မြှောက်ပြတော့ ... ရွှေရုပ်ကလေးက တပုတ်ပုတ်နှင့်

ဟောင်နေသည်။

ဒါကို သဘောတကျ လက်ခုပ်ကလေးတီး၍ ရယ်သူက
ဝသန်။

ယုံကြည်ချက်ကတော့ ...

“ကလေးကလားနဲ့ကွာ။ ငါက ကလေးလား”

“အရုပ်ကလေးက ချစ်စရာလေးပါ ယုံကြည်ချက်ရဲ့”

“ဝသန် သဘောကျလို့လား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ်ယူလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ယုံကြည်ချက်က မင်းယံလက်ထဲမှ ခွေးရုပ်
ကလေးကို ဆက်စနဲ့ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ...

“ခဏစောင့်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေလျှင် မျိုးမြတ်
က ချမ်းမြေ့နားသို့ကပ်၍ ...

“ဝသန်သာ ခွေးရုပ်ကလေးကိုမချစ်ရင် ဒီကောင် မယူဘူး
လား မသိဘူးနော်”

“နင်တို့ကလည်း လက်ဆောင်ပေးစရာရှားလို့”

အားလုံး ယုံကြည်ချက် ဘာလုပ်လာမလဲဟု စောင့်နေကြ
သည်။ ယုံကြည်ချက်က သူများတွေထက် ထူးခြားအောင် အမြဲလုပ်
တဲ့သူလေ။ ခုလည်ကြည့် ... ဘာစိတ်ကူးပေါက်လည်း မသိဘူး။
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုသော မိုင်းကို သူ့မွေးနေ့ပွဲကို မတက်ရဟု
တားဆီးထားသည်။

တကယ်တော့ မင်းယံနှင့်မျိုးမြတ်က မိုင်းကို ပါလာစေချင်
တာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ပျော်ချင်တာ။

ခုတော့ ...

“ဟော ... ပြန်လာပြီ”

ယုံကြည်ချက်လက်ထဲတွင် စောစောက ခွေးမွေးပွဲရုပ်ကလေး
နှင့်အတူ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးပါ ပူးတွဲ၍ ပါလာ၏။

“ရှေ့ ... ဝသန်၊ ဝသန်အတွက် ကိုယ့်ရဲ့လက်ဆောင်”

“မဟုတ်တာ။ ဝသန်က မွေးနေ့ရင်ကို ပေးရမယ့်ဥစ္စာ”

“ဝသန်ဆီကလည်း ကိုယ်တောင်းမှာပါ”

ဝသန် တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို စိုက်
ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မထူးခြားတာမို့ ယူသင့်မယူသင့် စဉ်းစား
နေမိ၏။

ဝသန် မပေးနိုင်တဲ့အရာတစ်ခုကိုသာ သူတောင်းခဲ့ရင်...

“ယူပါ ဝသန်၊ ကိုယ် ဝသန်အတွက် တမင်ဝယ်ထားခဲ့ရတာ ပါ။ တန်ဖိုးကတော့ သိချင်ရင် ဝသန် သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ကြည့်လိုက် ပေါ့”

သူကလည်း အတင်းထိုးပေးနေသည်။ မယူဘဲ လှည့်ပြန် ရရင် လူမှုရေးခေါင်းပါးရာကျမလာ။ ယူလိုက်ပြန်ရင်လည်း လက် ဆောင်ပစ္စည်းရဲ့နောက်ကွယ်က ကပ်ပါလာမည့် တောင်းဆိုမှုတွေကို ဝသန် လိုက်လျောနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

“ယူလိုက်လေ ဝသန်”

ချမ်းမြေ့က ဝသန်လက်ကိုကိုင်၍ ယူစေသည်။ ဝသန်လက် ထဲသို့ အရုပ်ကလေးရောက်သည်နှင့် မတော်တဆပုံစံနှင့် ဝက်ဝံရုပ်က လေး၏ ရင်ဘတ်ကို ဖိချလိုက်တော့ ...

“I love you . . . I love you ”

“အဟင်း . . . ခစ် ခစ်”

ဝက်ဝံရုပ်ကလေးဆီမှ ထွက်လာသောအသံကြောင့် ချမ်းမြေ့ နှင့် နှင်းဦးဝေက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရယ်ကြလေသည်။

မင်းယံနှင့် မျိုးမြတ်ကတော့ ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာပေးနှင့်။ ဝသန်

ယုံကြည်ချက်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် ယုံကြည်ချက် က သူမကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီး တစ်ခုခုပြောရန် အစပြင်လိုက်ချိန်။

♫ ဝါဆိုဝသန်မိုးသည်းချိန် xxx အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်
xxx မိဝသန်ရေ မင်းပြောခဲ့တယ်လေ xxx အတွေးမှာလေ ပြန်လည်
ကြား ယောင် မိုးသည်းရင်ဖြင့် လွမ်းတိုင်း မျက်ရည်ဝေ xxx စိမ်းကား
သူ မိဝသန်ကြီးရေ xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်လျက်ပါပဲလေ xxx
ဝဠာရှစ်ခွင် တိမ်ညိုအံ့မှိုင်း xxx မိုးဝသန်ရောက်ချိန်တွေအား
ဆက်ကောင်းကင်ပျံတဲ့မိုးလို ကိုယ့်ချစ်ရင်ထဲ အလွမ်းမိုးသွန်းရွာနေ xxx
မိဝသန်ရေ မင်းတော့ မသိနိုင် xxx ဝါဆိုမိုးနဲ့ စောင့်မျှော်ပါပဲလေ
xxx ♫

“ဟင်”

ဝသန်ခေါင်းလေး နောက်ကြောင်းပြန်လည်သွားလေ၏။
ဘိုးညင်းသော သီချင်းသံကဝသန်ကို မှော်ဆရာတစ်ဦးလို ညှို့ယူ
ဆီဆောင်သွားလေသည်နယ်။

ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းဖို့ဟန်အပြင် . . .

“ဝသန်”

ဝသန်လက်ကောက်ဝတ်ကို ယုံကြည်ချက် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ဆွဲထားလိုက်၏။

“လွှတ်စမ်း... သီချင်းဆိုနေတာ တမ်းတမဟုတ်လားဟင် ဒါ... တမ်းတအသံ”

ယုံကြည်ချက် ကွက်ခနဲပျက်သွားသောမျက်နှာကို ပြန်ထိန်းရင်း သူ့လက်ကို အတင်းဖယ်ချနေသော ဝသန်လက်ကို ပို၍ တင်းကွပ်စွာ ဆုပ်ထားလိုက်၏။ သူ သဘောပေါက်ပါပြီ။

“ဝသန်”

“လွှတ်ပါဆို”

“မင်းထင်သလို ဘာတမ်းတမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဟိုကောင်မိုင်း... ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ထင်ရာစွပ်အော်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး... နင် ညာနေတာ”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို။ မယုံရင် မင်းယံနဲ့မျိုးမြတ်မေးကြည့်ကွာ”

ဝသန် မျှော်လင့်ခြင်း မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် မင်းယံနဲ့မျိုးမြတ်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့...

“ဟုတ်တယ် ဝသန်၊ မိုင်းသီချင်းဆိုနေတာ နင်ကလည်းဟာ

အဖွဲ့အလမ်းကြီးနေတယ်”

ဝသန်ထံမှ အငဲ့ခနဲ ရှိုက်သံလေးထွက်ပေါ်လာသည်။ စိတ်ဆော့ မကောင်းပါဘူး ဝသန်။ မင်းယံနဲ့မျိုးမြတ်လည်း မိုင်းနဲ့ စတွေ့တာတည်းက မိုင်းလို့ပဲ သိပြီး ခင်မင်ခဲ့ကြတာ။ မိုင်းရဲ့နာမည်အမှန်အစားတဆိုတာ သူတို့ လုံးဝမသိခဲ့ကြပါဘူး။ သူတို့ လိမ်ညာနေတာ မဟုတ်ဘူး။

အမှန်ကိုပြောနေကြတာ။ တမ်းတနဲ့စတွေ့ကတည်းက မိုင်းလို့ ပြောင်လှောင်ပြီး ခေါ်ခဲ့တာ။ ခုလို ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အားလုံး ရိုးသားနေကြပါလျက် မရိုးသားခဲ့သူက ငါပါ ဝသန်။ စတွေ့အားလုံး ငါ မရိုးသားခဲ့တာပါ။ အဲဒါ...

နင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ပါ ဝသန်ရယ်။

လူစိတ်ဆိုတာ ပြိုင်ဘက်ရှိရင် ပိုချစ်တတ်သတဲ့လား။

“နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် ဝသန်”

နည်းသား၏ဆန္ဒကို

ဦးနှောက်က မတားဆီးလိုက်နိုင်။

“ငါ ပြန်ပါရစေတော့ဟာ”

နှုတ်ဆက်ခြင်းတွေနှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သူ။ နင် တမ်းတင်
ဒီလောက်တောင်ပဲ ချစ်ရသလား။ နင် တမ်းတင်ချစ်သလို ငါက
လည်း နင့်ကို။

* * *

အခန်း (၁၉)

“ဟယ် ... ချောလိုက်တာဟယ်”

“အေးနော် ... စတိုင်လ်ကလည်း အရမ်းပိုက်တာပဲ”

“ရယ်နေတာလေးက ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟဲ့ ... သူက တို့ကျောင်းကို လာတတ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လို့လား”

ဝိုစတာစာရွက်တွေကို ဖြန့်ကြည့်လျက် ချီးကျူးသံတွေက
ပေါက်ပေါက်ဖောက်လို့ပင်။

“နာမည်က ဘယ်သူ”

“ပိုစတာအောက်ဘက်ကြည့်လေ ကျီးကန်းမရဲ့”

“အဟဲ့... နည်းနည်းပဲ အ,တာပါဟဲ့”

ပိုစတာဘက်က သရုပ်ဆောင်ဆိုသည့်နေရာသို့ မျက်လုံးကို ချကြည့်လိုက်တော့...

“တမ်းတတဲ့”

“နာမည်ကလည်း ချစ်စရာလေး”

သဲနဖြူက ပိုစတာစာရွက်တွေ ဝယ်လာသဖြင့် အားလုံး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိရာမှ ရှုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသောရောဂါ ပိုးတွေ။ သဲနဖြူက...

“သရုပ်ဆောင်သစ်ထွက်နေတယ်ဟဲ့ ကြည့်မလား။ အရမ်း ရောလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး ငါဝယ်လာတာ ငါးပုံတောင် အဟိ”

သဲနဖြူက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်နှင့်ဆိုသဖြင့် ရူးတာဟူသော အကြည့်နှင့် ပစ်ခတ်ပြီးမှ သရုပ်ဆောင်သစ်ဟူ၍ ယူကြည့်မိရာမှ မင်းသားကို မြင်လိုက်ရတော့ ‘ဟယ်’ ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ချမ်းမြေ့”

“ဘာလဲဟ”

“နာမည်က ဆင်တယ်နော်”

“ဘာလဲ”

“ဝသန်ရဲ့”

ချမ်းမြေ့ တွေခနဲစဉ်းစားပြီးမှ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဟိုက တောသားဟဲ့”

“ပြောလို့ရမလား။ ဒီနာမည်က ရှားပါးနာမည်။ ပြီးတော့?”

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လဲ”

နှင်းဦးက တံတွေးမျိုချနေခိုက် ချမ်းမြေ့က ဆက်မေးသည်။

“ဝသန် ဒီလောက်စွဲလမ်းနေတာ ခပ်ညံ့ညံ့တော့ မဖြစ်နိုင်

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဝသန်လာရင် ပြကြည့်ရအောင်”

သဲနဖြူ အပါအဝင် သုံးယောက်သား ဝသန်အလာကို မျှော်နေသည်။ ယခုဆိုရင် သူမတို့ ဒုတိယနှစ်ကို တက်နေရပြီလေ။

သုံးယောက်သား လည်ပင်းလေးဆန့်၍ မျှော်နေရှာ၏။ သဲနဖြူသည် ဒီနှစ် သူတို့နဲ့ပေါင်းမိသွားသလိုဖြစ်ကာ...

“သူ တမ်းတရှိတဲ့တောကိုများ သွားသလားမသိဘူး”

ခုမှ ချမ်းမြေ့က သတိတရဆိုသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဟ”

လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေသော သူတို့ကို အချို့ကောင်လေးတွေက ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်။ အချို့က ခပ်တိုးတိုး စသွားကြသည်မှာ ...

“တို့ကိုမျှော်နေတာလားမသိဘူး”

“နည်းနည်းနောက်ကျလို့ စိတ်များကောက်နေလားမသိဘူးနင်းဦးဝေက မျက်စောင်းလှည့်ထိုးရင်း ...

“သေနာကောင်တွေ”

“အပေါ်ကို ငမ်းကြောထူနေတုန်း အောက်က ခွေးချောင်းတက်နင်းမိပါစေတော်”

သဲနုဖြူက မေတ္တာပို့သည်။ ဒါကိုပင် တစ်ဖက်က မခံချင်အောင် ...

“စေတနာတွေ တောင်ပုံ ယာပုံပဲဟေ့”

“မျက်စိရှိတာပဲ ကြည့်ရှောင်တတ်ပါတယ်”
ချမ်းမြေ့က စိတ်ရှုပ်သလို သက်ပြင်းချ၏။

“တော်စမ်းပါဟယ် ... တုပြောမနေနဲ့”

ချမ်းမြေ့တားဆီးမှုကြောင့် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ နောက်

သဲနုဖြူက ရှုတ်တရက် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ချမ်းမြေ့က မော့ကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ သဲနု ... နင်မသွားနဲ့ဦး။ သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ပိုစတာတွေ ခဏထားခဲ့ဟာ။ ဝသန်လာရင် ပြချင်လို့”

“ဘယ်မှမသွားဘူး စိတ်ချ။ ဒီနစ် ငါ နင်တို့နဲ့ ပေါင်းမှာ”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထတာလဲ”

“ဖိနပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ ရှာမလို့”

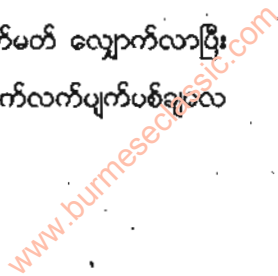
သဲနုက ပြောရင်း အောက်ကိုငုံ့ကြည့်တော့ ဖိနပ်တစ်ဖက်က စားပွဲနှင့် အတော်အလှမ်းဝေးနေသည်။ စောစောက ပုံတွေကြည့်ရင်း နင်းဦးခြေဦးနှင့်ထိုးမိပြီး လွင့်သွားခြင်းပါ။ သဲနုက ဖိနပ်ကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းလျှိုပြီးယူလိုက်စဉ် ...

“ဟယ် ... ဟိုမှာ”

မြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် ...

“ဝသန်လာပြီ”

ဝသန် သူမတို့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး အနားသို့ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပစ်ချလေလျှင် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“စိတ်ညစ်လို့”

“ဘယ်လို”

ဝသန်က မျက်နှာပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် နှုတ်တို့ကို သပ်တင်လိုက်ရင်း...

“ငါ ဟိုကိုသွားတာ”

သဘောပေါက်ကြပြီးသားပဲလေ။

“အလွမ်းမြေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“မပြေဘူး ဆို့လာတာ”

“အယ်”

နှင်းဦးဝေက ချမ်းမြေ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြသည်။
ဝသန်က ကော်ဖီဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ငေးရင်း ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့လေး ပြောလာသည်က ...

“သူမရှိတော့ဘူးဟ”

ဝသန်ပုံစံက ငိုချင်တာကို ထိန်းသိမ်းနေရသည့်ပုံပင်။ အသံလေးက တုန်လို့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သေသွားတာလား”

“နင့်အတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဝသန်ရယ်။ ငါတောင် ငိုချင်လာပြီ ... အဟင့်”

နှင်းဦးဝေက ပြောပြောဆိုဆို ငိုချလိုက်တော့ ဝသန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာပင် ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါပြောတာ အဲဒီသဘော သက်ရောက်သွားလို့လား”

“ဒါဆို”

“ငါပြောတာက သူ တောမှာမရှိတော့ဘူး။ မြို့က တို့ ရန်ကုန်က သူ့ဌေးတစ်ဦးက သူ့ကိုခေါ်ပြီး မွေးစားလိုက်တာ၊ အဲဒါကိုပြောတာ”

“ဟယ် ... တကယ်”

“တကယ် ... တကယ်”

ဝသန် ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်ဆိုတော့မှ စောစောက ညှိနေသည့်မျက်နှာတွေ ပြတီတီဖြစ်လာ၏။

ချမ်းမြေ့က မျက်စိစစ်ပြန်၍ ...

“ဒါ ... စိတ်ညစ်စရာလား”

“သူ့ကို မတွေ့ရတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့”

“ရန်ကုန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ပိုနီးသွားတာလေ”

“ဒါနဲ့ နင့်ရဲ့တမ်းတ ချောလား”

“ငါအရမ်းချစ်သွားတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နှင်းဦးနှင့်ချမ်းမြေ့က သဲနု ရှေ့က ပိုစတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သဲနုကိုမေးဆတ်ပြသည်။ သဲနုကလည်း ပါးပါးလေးမို့ ပိုစတာကို လက်လှမ်းပြီးသားဖြစ်သွားလေ ပြီး။

“ဝသန်”

“ပြော”

ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းကိုထုတ်၍ ဆိုခြင်းပါ။

“ဒီမှာ မင်းသားအသစ်ပုံဟာ ကြည့်မလား”

“မင်းသားတွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကြည့်ပဲကြည့်ပါဦး ဝသန်ရယ်။ နင့်လူကို အလွမ်းပြေလို ပြောငြားပေါ့”

“နီး... ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တော့ ဝသန် စိတ်ပြေသွားသလို ဖြစ် သွားသည်။ နီးဆိုပေမယ့် သူမ ရှေ့တည်တည်သို့ ပိုစတာထပ်ကြီးက

ကျလာပြန်တော့ တစ်ချက်တော့ ဝေ့ကြည့်မိသည်။ ပထမတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကြည့်မိပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာစိတ်ကြောင့် ဒုတိယမို့ ပြန်ကြည့်မိတော့...။

“ဟင်”

ကိုယ့်မျက်လုံး ကိုယ်မယ့်သလိုပင်။

နီးဆိုသည့် သူမပိုစတာတွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် အပြန်

အလှန်ကြည့်မဆုံးနိုင်တော့။

ပြီးမှ စိတ်လှုပ်ရှားသောအသံနှင့်။

“သူ... သူ”

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

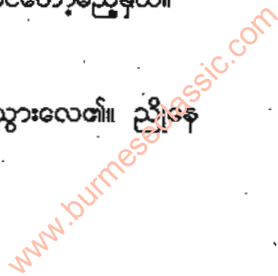
“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး သရုပ်ဆောင်နာမည်ကို ကြည့်လေ ထန်ရဲ့”

ဝသန်မျက်လုံးတွေက မာရသွန်ငြိုငြင်ပွဲဝင်တော့မည့်နှယ်။

“သရုပ်ဆောင် တမ်းတ ဆိုပါလား”

ဝသန် ထန်တော့မတတ် ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ညှို့ဖုန်

သော မျက်ဝန်းတွေမှာ တိမ်ကင်းစင်ပြီ။

တည်တင်းနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ လင်းဖြာနေသော
ရောင်စဉ်အချို့ လင်းလက်ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပြီ။

နောက်ကျိနေသော စိတ်တို့ ကြည့်လင်ခဲ့၏။

နှမ်းလျနေသော နှလုံးသားတို့ လန်းဆန်းလာခဲ့ပြီလေ။

အချစ်ဆိုတာ ရောင်စဉ်ရုပ်ဖြာနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ နေပြည်

နုနုလို နွေးထွေးစေသတဲ့လား။

“နင့်တမ်းတ ဟုတ်လား ဝသန်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ့နှလုံးသားကပုံရိပ်ကို ငါ မေ့ခဲ့တာ
မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ... နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ငါ သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာသိဖို့ဆိုတာ သိပ်
မခက်တာ”

မင်းသားတမ်းတဆိုတာ ဝသန် စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့တဲ့ တမ်းတ
ဆိုတာသိရတော့ အားလုံးက အားတက်သရော ကူညီဖို့ ကတိပေးကြ
သည်။

“နင်တို့ကျေးဇူးကို ငါ မမေ့ပါဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”

ပိုစတာလေးကို ရင်မှာပိုက်၍ လှိုက်ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံ
တွေက ရေတံခွန်တစ်ခု၏ ရေစီးသံလို။
လွမ်းလိုက်ရတာ တမ်းတရယ်။

* * *

နေရာတိုင်းမှာ သူပုံရိပ်တွေ၊ နှုတ်ဖျားတိုင်းမှာ သူ့နာမည်က ခိုတွယ်ငြိလို့။

တမ်းတဆိုရင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် နားမလည်တလည် ကလေးကစလို့ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားပါမကျန် ကြိုက်ကြပြီးသား။

ဘုရားပေးတဲ့ဆုလဒ်တွေပါ။

မေမေရယ် ...

လမိုက်သွားတဲ့ညတွေမှာ

ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး လမင်းကို တမ်းတခဲ့မိတယ်။

ကြယ်စင်တွေကလည်း ငိုက်မြည်းနေတဲ့အချိန်မှာ မီးအိမ် တစ်လုံး ကမ်းပေးလာသူက ဒယ်ဒီပါ။

ဒယ်ဒီရဲ့ကျော့ဖူးတွေကြောင့် သားဘဝဟာ အမှောင်သန်းရာ တနေ ရောင်ခြည်တွေနဲ့ လန်းခဲ့ပါပြီ။ တမလွန်ကနေ မေမေ ကျေနပ် နာပါ။

အဝေးတစ်မြေမှ ဖေဖေလည်း ကျေနပ် ဂုဏ်ယူနေနိုင်ပါစေ။

“တမ်းတ”

“ဗျား”

“ဗျာ” မဟုတ်သောအဖျားခတ် အမျှင်ရှည်။

အခန်း (၂၀)

စင်တာထဲဝင်ဖို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် သူ့ဘေးပတ်လည်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည့်စာအုပ်တွေက ပလူယုံလို့ပါ။

ဒါ ... ကိုယ့်ရဲ့အောင်မြင်မှုပဲလေ။

ကံကြမ္မာက သူ့ဘဝကို မမြင်ရက်လို့ လက်တွဲပြီး နယ်ယူ ခဲ့တာ။

တစ်ချိန်တုန်းက တစ်နေ့လုံး တစ်နာရီပြည့်အောင် အနား မယူနိုင်ပဲ ရွံ့နွံတွေကြားမှာ တလွှားလွှား ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့်ဘဝ။ ခုဆိုရင် ခေတ်ပေါ်မင်းသားလေးတမ်းတ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ဗျား” ဆိုသည် ထိုထူးသံလေးကိုပင် အချို့က ချစ်စို့
ကောင်းပြန်သတဲ့။ ယုံကြည်ချက်ကတော့ တမ်းတနှင့်လိုက်လာမိတာ
မှားပြီဟု သက်ပြင်းတချချ။

“ကြီးစားနေနော် ... ထာဝရအားပေးနေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တမ်းတ ... တို့တွေက တမ်းတရဲ့အမာခံပရိသတ်နော်
သူကရော မင်းသားအသစ်လား။ သူလည်း အရမ်းချောတာပဲ”

တမ်းတက ယုံကြည်ချက်ကို ဝဲ့ကြည့်၍ ပြုံးမိသည်။ ဘယ်လို
ဖြေရမလဲဟူသောသဘော။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က တမ်းတသူငယ်ချင်း”

ဖြေပုံက တိုတိုတုတ်တုတ်ပါ။

“မင်းလိုက်ခဲ့ ငါစောင့်နေမယ်”

ယုံကြည်ချက် လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်ခဲ့သည်။

ဟူး ...

သူ့အစား မောလိုက်တာ။

လူတွေကြားထဲမှာ ချွေးတွေပြန်လို့။

တမ်းတကတော့ အပြုံးအရယ်ကို လေလံတင်၍ လာသ

နိုင်ခံလက်မှတ်ထိုးပေးရတာကိုပင် ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ရှုန်းရှုန်းဝေလို့။
ကိုယ့်ကိုယ် ချစ်ခင်အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်ကို သူပြန်ပေးရ
သည် အရင်းအနှီးက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။

လူနည်းနည်းကျသွားတော့မှ စင်တာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်တွင်
ယုံကြည်ချက်ကို လိုက်ရှာလိုက်တော့ မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် စကား
ပြောနေသည်။

ခေါင်းငုံ့၍ရယ်နေသော ကောင်မလေး ခေါင်းမော့၍ သူ့ကို
မြင်သွားခိုက်။

“ဟင်”

ပါးစပ်ကလေးဟာ၍ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေ
သော ကောင်မလေးကို မြင်ရတော့ တမ်းတနှလုံးသားတစ်ခုလုံး
လိုက်ခုန်နှေးထွေးသွားလေ၏။

“ဝသန်”

“တမ်းတ”

“ဝသန်”

“တမ်းတ”

အသိတရားတို့ ကင်းမဲ့စွာ သတိဆိုသည်မှာလည်း ပုန်းခို

ကွယ်ပျောက်လျက် ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်လိုရွေ့သွားသည်မသိတော့ပေ။

“အဟင့်... ဟင့်”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား တင်း

ကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိကြလေသည်။

“တမ်းတရယ်”

ရှိက်သံတွေကြားမှ တိုးထွက်လာသော ချစ်သူအသံ။ ဝမ်းသာ

လွန်း၍ ကျလာသောမျက်ရည်ပူတွေ။

“လွမ်းလိုက်ရတာ ဝသန်ရယ်”

“ငါလည်း နင့်ထက် မပိုရင်တောင် မလျော့ပါဘူးဟယ်”

သတိလက်လွတ် ပွေ့ဖက်ထားမိကြရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

သတိရ၍ လူချင်းခွာလိုက်ကြပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ငိုရတာလဲ”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

“သူများတွေ ကြည့်နေတယ်”

“နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့မှာ အရှက်တရားတွေ တင်းမဲ့နေ

ပါပြီလား မသိပါဘူး တမ်းတရယ်”

“ဝသန်ရယ်”

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ်နေသူက နှင်းဦးဝေ။

ယုံကြည်ချက်ကတော့ ပျက်နေသောမျက်နှာကို အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေမိသည်။

“ဝသန်နဲ့ရက်ဘစ် သိနေတာလား”

“ဘယ်သူလဲ ရက်ဘစ်ဆိုတာ”

“ယုံကြည်ချက်ကို ပြောတာလေ”

“ဪ... သူငယ်ချင်းတွေလေး မေဂျာအတူတူ”

ဘေးကဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက သူတို့နှစ်ဦးကို အတော် ဝိုက်ဖက်သည့် စုံတွဲဟု မှတ်ချက်ချကာ ငေးသွားကြသည်သာ။

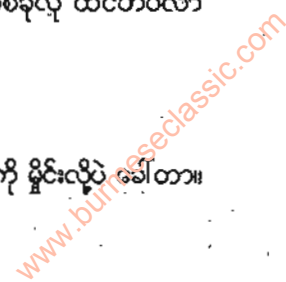
“ဒါနဲ့ တမ်းတရော ယုံကြည်ချက်နဲ့ သိနေတာလား”

“ခြံချင်းကပ်၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

တမ်းတ၏အဖြေကြောင့် ဝသန်မျက်ဝန်းထဲမှာ ယုံကြည်ချက် အနွေးနွေးက အဖြစ်အပျက်တွေ အနှေးပြကွက်တစ်ခုလို ထင်ဟပ်လာ သေးသည်။

“ဒါဆို မှိုင်းဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရက်ဘစ်က ကိုယ့်ကို မှိုင်းလို့ပဲ ခေါ်တာ။

မိုးရိပ်မြင်ရင် မျက်နှာက မှိုင်းနေလို့တဲ့”

ကြည့်စမ်း... ဒါ ယုံကြည်ချက် သက်သက်ယုတ်မာတာ။
မှိုင်းဟာ တမ်းတဆိုတာ သိနေလျက်နဲ့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တယ်။ နင်
ဒီလိုလုပ်လို့ ငါ့အချစ်ကို ရလိမ့်မယ်လို့မထင်နဲ့ ယုံကြည်ချက်။

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့ အလွမ်းသယ်လို့ ပြီး
မှာလား”

ဝသန် စူးခနဲ ယုံကြည်ချက်ကို ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ တမ်းတမျက်နှာကို တစ်နေ့လုံး ထိုင်ကြည့်
ပြီး အလွမ်းဖြေလိုက်ချင်တာ”

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

ဘာမှမသိရှာသော တမ်းတကတော့ ချစ်သူ၏အကဲပိုမူလေး
တွေကို တစ်စုံစီခွဲကြည့်နူးလျက် ဝသန်လက်ကလေးကို ဖွဖွဖျစ်ညှစ်
လိုက်၏။

“မှိုင်း”

“ဟင်”

“မင်းက မင်းသားနော်၊ နောက်ထပ်လူတွေရောက်လာရင်
ဒီစင်တာထဲက မထွက်နိုင်ဖြစ်နေမယ် သွားစို့”

“မင်း ဘာမှမဝယ်တော့ဘူးလား”

“မဝယ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို တမ်းတ လက်ကိုဆွဲ၍ခေါ်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ
မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ သူ တမ်းတနဲ့ဝသန်ကို ကြာကြာအတူ
မရှိစေချင်တာ တစ်ခုပဲသိသည်လေ။

သူ့ရှေ့မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလွမ်းသယ်နေကြ
တာကို သူ မရှုစိမ့်နိုင်ပါ။

သူသိတာက ဝသန်ဘေးနားမှာ ယုံကြည်ချက်ဆိုသည့် သူ
တစ်ယောက်သာရှိချင်သည်။ သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အခြားတစ်ယောက်
ကို အမြင်ကတ်လောက်အောင် ချစ်ပြ ကဲပြနေသော ဝသန်ကို သူ
မကျေနပ်ဘူးလေ။

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး ဝသန်။

ငါကလွဲပြီး နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး။ နင့်အချစ်တွေကို
သံကွန်ချာခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ထားနိုင်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်။

“တောက်”

ဝသန်မမျှမှာလည်း မကျေမနပ်နှင့် ‘တောက်’ ခေါက်ကျန်ခဲ့
ရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်။

၁၀၆ အလင်းစာပေ

ယုံကြည်ချက် တမင်သက်သက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲထုတ်
သွားတာ။

နှင်းဦးဝေ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိ၏။ တမ်းတနှင့်
ဝသန်က ချစ်သူတွေ။

ယုံကြည်ချက်က ဝသန်ကို အရှူးအမူး စွဲလန်းနေသူ။ ဝသန်
က တမ်းတမှတမ်းတ ဟူး။

“ယုံကြည်ချက် သနားပါတယ်နော်”
ဝသန်က ဆတ်ခနဲ နှင်းဦးကို လှည့်ကြည့်ကာ ...
“သနားရင် နင်ယူလိုက်”

* * *

အခန်း (၂၁)

ရောင်ခြည်လင်းသည့် နံနက်ခင်းသည်
ရင်ကိုပူလောင်စေ၏
လေပြည်ညင်း၏ထွေးပိုက်မှုသည်လည်း
စိတ်ကို မလန်းဆန်းစေခဲ့။
ငှက်ကလေးတွေ၏ တေးဆိုသံသည်လည်း
နားဝင်မချီခဲ့။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားကို တုံ့ပြန်လိုက်တဲ့
ထံကြမ္မာရဲ့ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်လား။

www.burmeseclassic.com

ဝသန်ရယ် ...

နင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိတဲ့

ငါ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာ မီးတွေလောင်ကျွမ်းနေသလိုပါပဲ။

ပူစမ်းပါစေ ဝသန်။ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်လိုက်ရအောင် နင့်ကို သေရာက ထချစ်နေမယ့်ကောင်ပါ။

“ရှုပ် ရှုပ် ရှုပ် ရှုပ်”

ခြေသံကိုကြား၍ ဦးခေါင်းကိုမော့လိုက်စဉ် ...

“ဝသန်”

သူ့ကိုကြည့်နေသော ဝသန်မျက်ဝန်းက ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားတော့မည့် မီးတောင်ကြီးတစ်ခုလို။

“နင် ရောက်လာပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောပါ ... နင်ကျေနပ်တဲ့အထိပြော။ ငါ ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ဟွန်း”

ဝသန် ဟွန်းခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“နင်သိပ်တော်တယ် ယုံကြည်ချက်။ တမ်းတကို နင်က

အညှာကိုင်ထားနိုင်တာကိုး”

“နင်မှားတယ် ဝသန်”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် ... တမ်းတကို နှိုင်းအဖြစ်နဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ

ပေးခဲ့တုန်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာကာလာမှ မရှိဘူး”

“ဒါဆို တမ်းတနဲ့ငါ ချစ်သူတွေမှန်းသိမှ နင် ကာလာပြောင်း

သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ယုံကြည်ချက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဝန်ခံရဲသားပဲ”

“ငါ ယောက်ျားပါ”

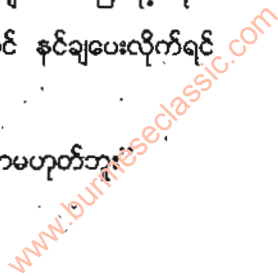
ဝသန် ဟန်ပါပါနှင့် လက်ပိုက်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“နင်ဆိုလိုက်တဲ့ကာလာက အနီရင့်ရောင်အဆင့်ပဲ ရှိသေး

တယ် ယုံကြည်ချက်။ တို့နှစ်ယောက်ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်က အပြာရင့်ရောင်ပဲ။ အပြာရင့်ရောင်နုလုံးသားကို အနီရင့်ရောင် နင်ချပေးလိုက်ရင်

နင်ပဲ ဘာလက်ခံဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ငါ ကြေကွဲနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင် ဘာဖြစ်လို့ ကန့်လန့်ကာတစ်ချပ် လုပ်တာလဲ”

“နင့်ကို ချစ်လို့”

“မချစ်ရဘူး”

ယုံကြည်ချက်က တုန်လှုပ်မှုကင်းမဲ့စွာ ဆိုလိုက်ပေမယ့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲသွား သူက ဝသန်။

“အချစ်ကို တားဆီးလို့ရကြေးဆိုရင် မင်းနန္ဒာကိုယ်တော် လေးဟာ ဝမ်းရိပ်ပါးစပ်ထဲကို ရောက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ခွင် မွေးနှုန်းလည်း ရင်ကွဲနာမကျဘူး ဝသန်။ အချစ်ကို တားဆီးနိုင်အောင် နင် အရင်ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပေါ့”

ဝသန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရဲ့မေတ္တာမျှတမှုကို နင် ခုတုံးမလုပ်နဲ့ ယုံကြည် ချက်၊ နင်သိပါတယ်။ ဒီသေရဲ့ဘဝ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းသွားတယ် ဆိုတာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ယုံကြည်ချက် ခေါင်းကိုမော့၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ဖော် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လည်စောင်းငဲ့ကြည့်ပုံက ထုချင် ရိုက်ချင်စရာ

“ဝသန် ဝသန် ... လောကမှာ တရားသောစစ်ပွဲဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးလို့လား။ နင်ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“တောက်”

“အဟင်း”

ဝသန် ချေပဖို့စကားလုံးကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေရ၏။

“နင် တမ်းတကို ပန်းတစ်ပွင့်လို တယုတယံ ပျိုးခဲ့တာ ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့လား”

“နင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

ယုံကြည်ချက်မျက်နှာ ညိုခနဲဖြစ်သွား၏။ ရင်ထဲမှာလည်း နှင့်သွားလေသည်။ သည်ဆိုမှတ်တစ်ခုမှာ သူနဲ့ တမ်းတရဲ့အချစ်တွေ ဆုံခဲ့ဘူးဆိုလျှင် တမ်းတဆိုတာ သူ့ဘဝအတွက် ဘေးလွယ်အိတ် အစ်လုံးပါပဲ။ သူ့ကို ဘေးနားမှာ အမြဲတမ်းလွယ်ထားချင်သည်။

“ပရိသတ်နဲ့မင်းသား ကန့်လန့်ကာခြားထားပေမယ့် မင်းသား အတွက်ကို စောင့်နေတဲ့ ပရိသတ်က ထွက်ချိန်တန်လို့ ထွက်မလာရင် ကန့်လန့်ကာကို ခန့်ပေါက်မှာပဲ ယုံကြည်ချက်”

“ခဲတစ်လုံးဟာ မြားတစ်ချောင်းမှမဟုတ်ဘဲ ဝသန်။ မြား

တစ်ချောင်းဖြစ်သွားရင်တောင် ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး။ ယုံကြည်ချက်က လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တယ်”

“နင် ငါ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှမရစေရဘူး”

“ငါ မရနိုင်ရင် တမ်းတကိုလည်း နင်ပေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“ဒါ ... ငါ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ပဲလေ”

ယုံကြည်ချက် ဝသန်မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။ ဝသန်ကလည်း တိုက်စစ်ဆင်သော မျက်ဝန်းနှင့် ...

“နင်က ဒဿရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကိုပဲ မြင်တတ်တာလား၊ ဝသန် မောင်ဖေငယ်နဲ့ ခိုင်းခင်ခင်ရဲ့ဘဝ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းသွားတယ်ဆိုတာ ရော နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“နင်”

ဝသန် နာကြည်းစက်ဆုပ်စွာ ယုံကြည်ချက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မပေးတာကိုမှ လိုချင်နေတဲ့သူ။ ထိုက်သင့်တဲ့ တံပြန်မှုကို သူမ ပေးသင့်ပါပြီ။

“လူယုတ်မာ”

“အချစ်မှာ ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

“ချစ် ... သေအောင်ချစ်၊ နင်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့အချစ်က”

ဝသန် လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားလေပြီ...။

“ဖြန်း”

ယုံကြည်ချက် ပါးတစ်ဖက်ပူသွားလေ၏။ နှလုံးသားကတော့ ကျွတ်ကျွတ်ဆူသွားသည်အထိပါပဲ။ စိတ်တို့သည် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း တင်းမဲ့ကာ လှုပ်ခါသွားလေပြီ။ အချစ်နှင့်ဒေါသ ပေါင်းဖက်ကာ အမောက်ကမဖြစ်သွားနိုင် ...

“လွတ် ... လွတ်စမ်း လူယုတ်မာ”

ဝသန် အပိုက်မိသွားကာ ယုံကြည်ချက်ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲ ဖြူကျသွားလေ၏။ ကြမ်းတမ်းသော အနမ်းပွင့်တွေက သူမမျက်နှာပေါ် သွင် ဆက်ကယ် ဆက်ကယ်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

ခေါင်းခါ၍ ရှောင်တိမ်းနေမိသည်က ငြင်းဆန်နေသည်နှင့် တူတဲ့ မျက်နှာအနွဲ့ အနမ်းခံရဖို့အတွက် ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်ပေး နေသည့်နှယ်။

“လွတ်”

သူမ ငြင်းဆန်နေသည်ကို မကြားနိုင်တော့ပြီလား။

“သိပ်ချစ်တယ် ဝသန်ရယ်”

www.burmeseclassic.com

မွတ်သိပ်နေသော အနမ်းမုန်တိုင်းကြားမှ ဝသန် ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ယုံကြည်ချက်၏သန်မာသောလက်တွေ့ကြားကာ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသည်မို့။ ထို့ကြောင့်....

“အား”

ယုံကြည်ချက် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ငုံ့၍ ကိုက်ဆွဲလိုက်သည်တွင် ...

“ဝသန်”

လုံးဝထင်မှတ်ထားသော အပြုအမူကြောင့် ယုံကြည်ချက် လက်တွေ့ လွတ်ထွက်သွားကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားလေ၏။ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတွင် နာကျင်မှုနှင့်အတူ သွေးများ ယိုစီးလာသည်နှင့်

“အဲဒါ ... နင်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုပဲ”

ဝသန် ချာခနဲပြေးထွက်သွားလေ၏။

ရက်စက်ပါ ဝသန်။

ရက်စက်မှုထူးချွန်ဆုတ် နင်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့နဲ့လုံ့လအား

အရပ်တစ်ခုအဖြစ် သွန်းဆစ်ပြီး နင်ယူလိုက်ပါ။

ယုံကြည်ချက် သူတို့တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်အထိ အဆုံး ကြည့်နေမိသူက တမ်းတပင်။

ဒီနေ့ ရှူတင်နားရက်မို့ ယုံကြည်ချက်တို့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ရာ မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းကြောင့် တမ်းတ နင်းဆီရုံဘေးမှာရပ်၍ တိုယ်ရှိန်သတ်နေခဲ့တာ။

“ငါ ဝသန်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဝသန်က မင်းမှမင်းပဲဖြစ်နေတာ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဝသန်ကိုငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီနေ့ဟာ ငါ့ဘဝ အဆုံးသတ်တဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မနေ့က ယုံကြည်ချက်ပြောခဲ့သောစကားသံတွေ။ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

သူကလည်း ကတိတွေပေးခဲ့သည်လေ။

“မင်းဘဝပျက်သွားမှာကို ငါမလိုလားဘူး ရက်ဘုန်း။ ချစ်တဲ့သူကို ရွှေလက်တွဲပြီး သူငယ်ချင်းရဲ့သောကကို နင်းလျှောက်ပြီး ဖြတ်သန်းရမယ့် အချစ်ခရီးကလည်း ငါ့အတွက် သာယာချမ်းမြေ့လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“အနုနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် အကြမ်းနည်းပဲသုံးသုံး ငါ့ဘဝ နိဂုံးချုပ်တဲ့ ဝသန်နဲ့ဇာတ်ပေါင်းခြင်းဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူးလို့ မင်းကိုငါ ကတိပေးပါတယ်။ မင်းသာ ဝသန်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားပါ”

အလင်းသစ်

စကားအဆုံးမှာ ရက်ဘစ်က သူ့ပခုံးကို ဝမ်းသာအားရဖက်
လို့ ...

“မင်း တံကယ်ပြောတာလား မှိုင်း”

“အလုပ်က သက်သေပြမှာပါ”

ဒီလို ကတိတွေပေးခဲ့တာ ဝသန်ကိုမချစ်လို့တော့ မဟုတ်ခဲ့
ပါဘူး ဝသန်။

ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်တွေ မပျက်စီး
စေချင်လို့ပါ။ ယုံကြည်ချက်က ကိုယ့်ကို ရေလောင်းပေါင်းသင်လုပ်စေ
ခဲ့တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်ပါ။ ဥယျာဉ်မှူးကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ပန်
ကလေးက လိပ်ပြာမလေးမနားနိုင်အောင် အယောင်ဆောင်ဆူးတွေ
ဝန်းရံခပြီး ခွမ်းလျနေရရင်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်လေ။

* * *

အခန်း (၂၂)

ဂစ်တာသံတိုးသဲ့သဲ့က ညဉ့်ဦးယံ၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်
ထွင်း၍ စိန်ခေါ်နေသည်။ ဆိုနေသည့်သီချင်းက အချစ်ဆိုသည်မှာ။
ခံစားမှုတစ်ခုကို သံစဉ်နှင့်တေးသွားကြားမှာ ရွက်လွင့်ထားသူက ယုံ
ကြည်ချက်ပင်။ သီချင်းတစ်ပုဒ် အဆုံးသတ်လိုက်ချိန်တွင် ...

“ယုံကြည်ချက်”

အသံဝါတစ်ခုကြောင့် ယုံကြည်ချက်လက်တွေ ရပ်တန့်သွား
လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

ယုံကြည်ချက် အံ့သြသွားရသည်။ ဒယ်ဒီ သူ့ကို ဒီလိုလေသံ မျိုးနှင့် တစ်ခါမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးပေ။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်ဝန်း အစုံနှင့် ခါးကြိုးထောက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေသည်မို့ ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ဘာကွ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မင်းလက်က နာရီကို ပြန်ခွဲကြည့်စမ်း”

သူ ယောင်ယမ်း၍ လက်ကနာရီကို ခွဲကြည့်တော့ အမှောင် ရပ်ကြောင့် ဘာမှ မမြင်ရ။ ရေးရေးသာမြင်ရသည်ကို အနီးကပ် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဒီကိုလာခွဲစမ်း”

ဂစ်တာကိုထမ်း၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်တော့မှ မီးရောင်ကြောင့် အမြင်က ပီပြင်ခဲ့သည်လေ။

“ကြည့်စမ်း ... ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်နာရီ သုံးဆယ့်ငါး”

“မင်းနာရီပတ်ထားပြီး အလှူကြည့်နေတာလား”

ဒယ်ဒီ ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ချက်သဘော

ပေါက်သွားပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ချလိုက်၏။

“ဒါ လူတွေအိပ်ချိန်ကွ။ လူကမွေးထားပြီး ခွေးလောက် တောင် အသိမရှိတဲ့ကောင်”

“အသိမရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ။ သား တိုးတိုးလေးပဲ ဆိုတာပါ”

“မင်း ဘယ်လောက်ပဲတိုးတိုး ဒီအချိန်ဆိုတာ အပ်ကျသံက စ ကျယ်လောင်တတ်တာ မင်းမသိဘူးလား”

“ဖေကြီး”

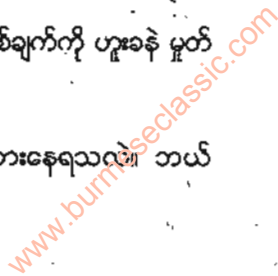
မာမိ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ဒယ်ဒီနှင့်သူကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်၏။ ပြီး ချောမောသောသား၏မျက်နှာပေါ်က ခံစားမှု အရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရပြီး ...

“ကလေးကို မဆူပါနဲ့ ဖေကြီးရယ်။ သူ ဒီလိုစည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဘယ်တုန်းက လုပ်ဖူးလို့လဲ”

ဦးငွေသော်။

တွေတွေကြီးရပ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ် ထုတ်လိုက်၏။

“ကဲ ပြော ... ငါ့သား ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။ ဘယ်

မိန်းကလေးကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဖြေလိုက်လေ သား”

ယုံကြည်ချက် ရင်ဖွင့်ချင်နေတာကြာပါပြီ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သိပ်သည်းနေသော ခံစားမှုထုထည်ကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်တော့မည်ဟု။

“ဝသန်မိုးပါ ဒယ်ဒီ။ သား သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ဦးငွေသော် မျက်နှာနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး ...

“ဒါများ သားရယ် ... ဒီလောက်ခံစားစရာလား။ ဖွင့်ပြော လိုက်ပေါ့”

“သူက သားကို ပြန်မချစ်နိုင်လို့ ခံစားနေရတာပေါ့ မာမီ ရယ်”

“ဟေ”

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားသူက ဦးငွေသော်။

“နေစမ်းပါဦး သားရဲ့။ ငါ့သားကို ငြင်းရအောင် အဲဒီမိန်း ကလေး စိတ်မှကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မာမီသား ဒီလောက်ချောပြီး ဒီလောက်ကြွယ် နေတာ။ ပညာလည်းတတ်၊ လိမ္မာတယ် ဒါကို ဘယ်လိုမိန်းကလေး

ငြင်းမှာလဲကွယ်”

“ငါ့သားကို လိုချင်သူတွေ ပေါမုပေါပဲဟာ”

ယုံကြည်ချက် လေးတွဲစွာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဝသန်က တခြားမိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ။ မာနကြီးတယ်”

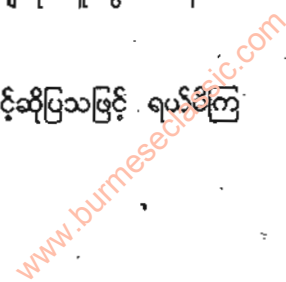
“ကြီးစမ်းပါစေသားရယ်၊ ခုခေတ်ထဲမှာ ငွေမမက်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ ပြော။ ဖေဖေတို့ လိုက်တောင်းပေးမယ်ကွာ။ မနက်ဖြန် လား သန်ဘက်ခါလားသာပြော”

“ဟုတ်တယ် သား။ လူကြီးချင်းတွေပြီး ရအောင် မာမီ တောင်းပေးမယ်။ သားလေး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် စည်းစိမ်ပြုတ်ရင် ပြုတ်သွားစမ်းပါစေ”

“သူကမှ သားကိုမချစ်တာ မာမီရဲ့”

“အမယ်လေး သားရယ် ... ဒါများ ဟို တုံတေးစိုးအောင် သီချင်းတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ဘာတဲ့ ခုနေမချစ်နိုင်ဘူးကွယ်။ နောက် တော့ ချစ်သွားမှာပါကွယ် ဆိုတာလေ”

ဒေါ်သစ်သစ်က ဟန်အမူအရာနှင့်ဆိုပြသဖြင့် ရယ်မိကြ သည်။

၂၀၂ အခင်းစာ

နောက်ကျိရုပ်ထွေးနေသော စိတ်တို့သည် တဒဂံအတွင်း၌
အဝေးသို့ လွင့်ပြယ်သွားလေ၏။ မေမေပြောသလိုသာ ဖြစ်ပါစေလို
ဆုတောင်းရင်း။

* * *

အခန်း (၂၃)

“တမ်းတ”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို အရင်လိုချစ်သေးရဲ့လား”

နောက်ကနေ ခါးကိုသိမ်းဖက်ပြီး မေးလာသော ချစ်သူ၏
တီတိတာတာအသံလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားပေမယ့် အပြုံး
တို့ အဆုံးထိအောင် ဗုံးတစ်လုံးအဖြစ် အသုံးပြုရမယ့်အဖြစ်ရယ်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“အရင်လို နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိလို့ပေါ့”

တမ်းတ ကိုယ်ကို သေနဲ့ဘက်သို့လှည့်၍ သေနဲ့ပခုံးလေးကို ဖွဖွဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ချစ်တာပေါ့ သေနဲ့ရယ်။ ဂရေဟစ်ရဲ့သီချင်းလိုပေါ့။ ရင်နာလေ ပိုချစ်လေ ဆိုတာလေ”

“ဟင် ... တမ်းတက ဘာကိုရင်နာလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ကိုမော့ကြည့်၍ မေးလာပုံက အပြစ်ကင်းစင်သည့်ကလေးငယ်လေးလို။ တမ်းတ လွန်သွားသောစကားကို အမိအရ ပြန်ထိန်းထားလိုက်၏။

“မရဘူး ... ပြောကွာ။ စကားကိုလွှဲမပစ်နဲ့”

“ဟ ... ကလေးဆိုးလေးပါလား”

“ဆိုးတယ် ... ဆိုးတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူမို့ဆိုတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ် ပြန်ဆိုးလိုက်ရမလား”

“ဆိုးပေါ့”

တမ်းတက သေနဲ့ဆံပင်လေးကို နားရွက်နောက်သို့ သိမ်းတင်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် စိတ်ဆိုးရင် ဘာလုပ်တတ်လဲ သိလား”

“ဟင်အင်း”

“သိချင်လား”

“အင်း”

တကယ် နားမလည်စွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာကြောင့် တမ်းတ အသည်းယားသွားသည်။

“ကိုယ်စိတ်ဆိုးရင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖက်နမ်းလိုက်မှာ”

“အို”

ရှက်သွားသောကြောင့် သေနဲ့ မျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြေး သွားလေသည်။ ငုံ့ကျသွားသော မျက်နှာလေးကိုပင် တမ်းတ အမိအရ လိုက်နမ်းမိတော့ ...

“ကို အရမ်းဆိုးတာပဲကွာ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“မသိဘူး”

“ပြန်ခေါ်စမ်းပါ နားဝင်ချိုလို့”

“ဟင်အင်း”

“ခေါ်ကွာ ... ဒီတစ်ခါ စိတ်ဆိုးရင် ပိုဆိုးမှာနော်”

“ကိုနော်”

ဝသန်ရယ်သံ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ကလေးကြားမှာ တမ်းတ မှားမှား သွားမတတ် ရင်ခုန်သံတို့ လှိုက်ခါနေသည်။ ကိုယ်ရင်ဆိုင်နေရမည့် အခြေအနေကိုလည်း မေ့လျော့သွား၏။

“သိပ်ချစ်တယ် ဝသန်ရယ်”

“ဝသန်လည်း ကိုထက် မလျော့ပါဘူးနော်”

တမ်းတ ဝသန်ကိုယ်လေးကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားပြီး ပါးချင်းဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

ချစ်သူဆီက နွေးထွေးသောအကြင်နာတွေကို ရယူခြင်းဟာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါပဲ။ နောက်များမှာတော့။

“ကို”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို ဝသန် စိတ်မချဘူး သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုက နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားဆိုလို့ပေါ့”

“မင်းသားမှာလည်း နှလုံးသားနဲ့ပါဗျာ”

“နှလုံးသားနဲ့ဆိုလို့ ပြောနေရတာပေါ့။ ကိုဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာ၊ တော်ကြာ ... ဝသန်ကို မေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဝသန်ရယ်”

နှစ်ဦးသား ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ တမ်းတ ဝသန် ခေါင်းမှ ဆံနွယ်စလေးတွေကို တဖြတ်တနိုး နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး။

ဒါ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်အနမ်းပွင့်တွေပါ ဝသန်။

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ မမှေးစက်သွားပါ။

ဒီနေ့ မဟုတ်တော့တဲ့နောက်နေ့တွေမှာ မင်း ခိုလှုံရမယ့် ရင်ခွင်ဟာ ကိုယ့်ရင်ခွင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိခဲ့ရင်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဝသန်ရယ်။

အချစ်ဆိုတာ

ဝမ်းသာကြည်နူးမှုဆိုတဲ့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းပေါ်မှာ ကြေကွဲ လှမ်းဆွတ်ခြင်း မျဉ်းတစ်ကြောင်းကို ဖြတ်ချလိုက်တဲ့ မရေရာတဲ့ အပေါင်း လက္ခဏာတစ်ခုပါ။

“ကို”

“အင်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်... ဝသန်ပြောတာ မကြိုက်လို့လား”

တမ်းတ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်၍ သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းချလိုက်သည်။ ပြီး တစ်ဖွဲ့စ နှစ်ဖွဲ့စ ကျလာသော မိုးဖွဲ့လေးတွေကို ငေးကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ဝသန်ရယ်။ မိုးတွေရွာတိုင်း မျက်ရည်ပိုင်းရမယ့်အဖြစ်ကို တွေးမိသွားလို့ပါ”

“ကိုကလည်း စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးနေပြန်ပြီ။ မိုးတွေ ရွာတိုင်း မျက်ရည်မပိုင်းချင်ရင် ဝသန်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ”

လက်ထပ်မယ်တဲ့လား ဝသန်ရယ်။ မင်း လက်ထပ်ရမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့သတို့သားဟာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး ဝသန်။ ယုံကြည်ချက်ဆိုတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအတွက် ကမ်းလှမ်းမယ့် ကိုယ့်ရဲ့လက်ကို ကိုယ် ရုပ်သိမ်းပေးရတော့မယ်။

မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။

အပြစ်မဲ့တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကို ကိုယ် အနိုင်ယူရက်လို့မိမင်းကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရရင် သူ ရူးသွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က ဘယ်ဘဝကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အသားကျအောင် နေတတ်ခဲ့ပါတယ်။

သူကတော့ ...

“ဝသန်ပြောတာ ကြားရဲ့လား ကို”

“ကြားပါတယ်၊ ကိုယ် ကြိုးစားမယ်လေ”

“တကယ်နော်”

တမ်းတ ခေါင်းအညှိတ်တွင် မိုးဖွဲ့တွေက လှောင်ရယ်သလို ထက်ခုတ်တီးသလို တဖျောက်ဖျောက် ခုန်ဆင်းလာ၏။

“မိုးရွာလာပြီ ပြန်ကြရအောင်နော်”

ဝသန်က အသင့်ပါလာသော ခေါက်ထီးလေးကို ဖွင့်၍ သွက်ဆောင်းပေးလေသည်။

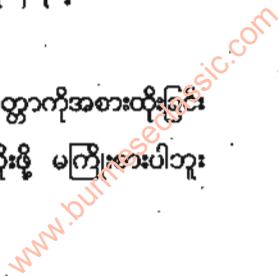
“ဝသန် ဆောင်းလေ”

“အတူတူပေါ့ ကိုရဲ့”

ထီးကလေးတစ်ချောင်းအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ရှိနေခြင်းသည် လမ်းခွဲခြင်း မှတ်တိုင်တစ်ခုပါပဲလား။

တစ်ဖိုးအောက်မှာ အတူနှစ်ယောက်ရှိနေရတဲ့ ကာလလေးမှာ သစ္စာကိုတိုင်တည်လိုက်ပါရစေ ဝသန်။

ချစ်သူနဲ့ပေါင်းခွင့်မကြုံခဲ့တဲ့ဘဝမှာ မေတ္တာကိုအစားထိုးခြင်း ဘယ်သောအခါမှ မင်းနေရာကို အစားထိုးဖို့ မကြိုးစားပါဘူး

ဝသန်ရယ်။

တစ်နေ့ကုန် နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လည်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်တော့လည်း ရင်ဝမှာ စိုက်ဝင်လာတဲ့ မြားတစ်ချောင်းတူ တစ်လက်က ထပ်ထုလိုက်သည့်နည်း။

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူ့ရှေ့မှာ မားမားရင်ရင် သူက ရက်ဘစ်ရယ်ပါ။ မိုးရေထဲမှာ ဆောင်းစရာမပါဘဲ ရင်နေပုံက မဟာဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနယ်။

“မင်းပြန်လာပြီလား တမ်းတ”

“ဟ ... ဆောင်းစရာမပါ။ ဘာမပါခဲ့ပါလား ရက်ဘစ် တော်ကြာ အအေးမိနေဦးမယ်”

“မင်း ငါ့ကို ရက်ဘစ်လို့မခေါ်နဲ့”

အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်ပုံက စစ်သူကြီးတစ်ယောက် သူငယ်သားများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည့်နည်း။ တမ်းတ လှမ်း ပြေးလိုက်မိပြီး ...

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မမေးနဲ့ ... မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ရက်ဘစ်နဲ့ပိုင်ဆိုတာ တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို တမ်းတက ယုံကြည်ချက်ပန်းကို လှမ်းဖက် လိုက်ရာ ယုံကြည်ချက်က အဖက်မခံဘဲ တမ်းတလက်ကို ပုတ်ထုတ် လိုက်၏။

“ရက်ဘစ်”

“မခေါ်နဲ့ ... မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ပြတ်ပြီ”

“ဘာတွေလဲကွာ”

“ခုမှ မသိရင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ မင်းက ကြောင်သူတော် ကြက်သူနို့ပဲ”

“ဟာ ... ရက်ဘစ်”

တမ်းတ ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်တော့ပေ။

“မင်းက ကတိတစ်လုံးကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ကောင်။ ငါ့ကို တော့ ဝသန်နဲ့ မပတ်သက်တော့ပါဘူးလို့ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေး ခြင်း ကွယ်ရာရောက်တော့ ငါ့နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ငင်း ရက်စက်တယ် တမ်းတ”

“ဟာ”

ရက်ဘစ်စကားတွေကြောင့် တမ်းတ အခြေအနေကို နား မည်လိုက်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ပျာပျာသလဲပင် ...

“မဟုတ်ဘူး ရက်ဘစ် ... မင်း မှားနေပြီ။ ငါ ရှင်းပြ”

“တော်တော့ ... ဘာမှရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ မင်းက အပေါ်

ယံ ဖြူပြီး အတွင်းစိတ်မည်းနေတဲ့ ဗျိုင်းလိုကောင်မျိုးပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ မင်းက ငါ့နောက်ကျောကို တားနဲ့ ထိုးတဲ့ ကောင်။ မင်းကို ငါ အရမ်းရှုံ့စာယ် ... ထို့”

“ရက်ဘစ် မင်း မှားနေပြီနော်။ ငါ ဝသန်ကို သွားတွေ့တယ် ဆိုတာ မင်းအတွက်”

ယုံကြည်ချက်ပုံစံက တမ်းတကို ဝါးစားတော့မယ့် ဘီလူးတစ်ကောင်လို ခက်ထန်နေသည်။

“ငါ့အတွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“အဲဒါ ငါ့ကို ညာချင်ဦး”

တမ်းတမျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော လက်သီးချက်များကြောင့် ကားဘေးတွင် ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။

“သား ... သား ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးရှိန်ဝါ အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာပြီး တမ်းတကို ပွေ့ထူလိုက်ပြီး ...

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ဖိုးယုံလေးရယ်”

“အန်ကယ့်သား ယုတ်မာလို့ ဆုံးမလိုက်တာ။ သိချင်ရင် သူ့ကို မေးကြည့်”

ယုံကြည်ချက် ဒါပဲပြောခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဦးရှိန်ဝါ သားကို ဆွဲထူ၍ သား နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော

သွေးများကို သုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ သားရယ်”

တမ်းတ ရီဝေသောမျက်ဝန်းတို့နှင့် ယုံကြည်ချက် နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“နုလုံးသားအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကြတာပါ ဒယ်ဒီ”

“သားရယ်”

ဦးရှိန်ဝါ အားလုံးသိထားခဲ့ပါသည်။

လက္ခဏာမင်းသားလို လေးတော်ကို တင်နိုင်ပါလျက် တစ်ဖက်ကိုင်၍ လေးတော်ကို ချစ်ခဲ့သော သား၏နှလုံးသားပိုင်ယာ ရိမှာ “ရင်ခုန်ဖူးတဲ့ မိုးရာသီ” ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

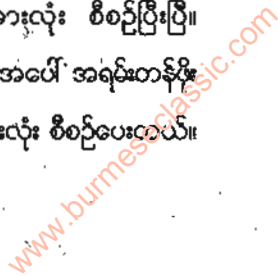
* * *

အခန်း (၂၄)

“သမီး သဘောမတူဘူး။ မေမေတို့ သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ အဟင့် ... ဒီး ဟီး ဟီး”

ဝသန် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တဟီးဟီးနှင့် အော်ငို လေတော့သည်။ ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြော ဆာတာကိုးလေ။

“သဘောမတူလို့မရဘူး သမီး။ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ အောင်လေးရော ကောင်လေးမိတတွေရော သမီးအပေါ် အရမ်းတန်ဖိုး မှားကြတာ။ မေမေတို့စိတ်ကြိုက်ကိုလည်း အားလုံး စီစဉ်ပေးလှယ်။

ငြင်းစရာ ဘာတစ်ခုမှမလိုဘူး”

“သမီး သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

“ဘာ”

“.....”

“အချစ်ဆိုတာ ကာရံတွေဝမ်းမြောက်အောင် ဒေါက်ထောက်ပေးတဲ့ စကားလုံးတစ်ခုပါ သမီးရယ်။ တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်တော့မယ်ဆိုရင် ကဗျာတွေ သံစဉ်တွေဟာ ဘာအတွက် ဘာများ အာမခံချက်ပေးနိုင်လို့လဲ”

ဝသန်ကတော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဘုရားတစ်ဆူလိုက်ကိုးကွယ်ချင်သူမို့ မေမေ့စကားကို လက်မခံနိုင်ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ယုံကြည်ချက်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါ။

ယုံကြည်ချက်။

တော်တော် အကြံပက်စက်တဲ့ကောင်။ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူကို လှယူတဲ့ကောင်။

လူစိတ်မရှိ၊ စာနာမှုကင်းခဲ့ပြီး အတ္တကြီးတဲ့လူ။

“သမီး ယုံကြည်ချက်ကို လက်မထပ်ဘူး မေမေ”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူ၏အသံက ကျယ်လောင်သွားလေသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ကာ ဝသန်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေပုံက လိုအပ်ရင် ထရိုက်မယ့်ပုံပါပဲ။

“သမီး တမ်းတကိုပဲ ချစ်တယ်”

“ဝသန်ကလည်း ပြတ်သားသည်။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလေ။

“ဒီမှာ မိဝသန်”

“ဝသန် ရဲဝံ့စွာ မိခင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ညည်း... မိဘကို အာခံတာလား”

“နုလုံးသားက ငြင်းဆန်နေတာပါ မေမေ”

“မိဝသန် ညည်းက ပြာပုံတိုးချင်တဲ့ခွေးပဲ”

“ပြောပါ... ဒါနဲ့ သမီးမေးပါရစေဦး။ တမ်းတကရော မေမေ

တို့ မနှစ်သက်ရလောက်အောင် ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ မေမေရဲ့”

ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆုံလည်တစ်ခုလို ဝသန်ဘက်သို့ လည်လာချေ၏။

ပြီးမှ ...

“နာမည်ကျော် မော်ဒယ်လ်မင်းသားတစ်လက် ဖြစ်နေတာ

မေမေ အပြစ်တစ်ခုလို့ပဲ မြင်တယ် သမီး”

“အဲဒါ မေမေ မတရားတာပဲ”

“ဘာအော့”

“ဟုတ်တယ်... သူ့လို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လူတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရလို့လား မေမေရဲ့”

“အို... ဒါမျိုးဖြစ်ခွင့်မရချင်နေပါစေ သရုပ်ဆောင်ပြတာဆိုပေမယ့် ရင်ခွင်ထဲကို မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆွဲထည့်နေတာ။ ကျောက်စိုင်ကျောက်သားများတောင် တိုက်ပါများရင် နဲ့သတဲ့။ ညည်းရဲ့ကောင်က ဘာသားနဲ့ထုထားတာမှတ်လို့ ရဟန္တာမဟုတ်ဘူးအော့။ တစ်နေ့ညည်း စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာစိုးလို့ ငါက ပြောနေတာ သိရဲ့လား”

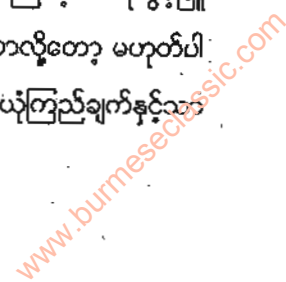
ဒါလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည်။ တိဗီ မဖွင့်လိုက်နဲ့ ဖွင့်လိုက်လို့ ကြော်ငြာလာတာနဲ့ သူ့ပုံရိပ်တွေကသာ ပေါ်ပေါ်လာသည်။ မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထည့်လဲ တွဲပြနေတာ ကိုယ်မဟုတ်သော ကောင်မလေးတွေနှင့် ရယ်မြူးပြီး ပျော်နေတာ မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေနှင့် အောင်သက်သက်ဖြစ်ခဲ့ရပေါင်း မနည်းတော့။

ဒါပေမဲ့... တမ်းတကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ ထိုခံစားမှုတွေကို အားလုံး ချေဖျက်ကာ သဘောထားကြီးစွာ နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ သူမ အတော်ကြိုးစားခဲ့ရသည်လေ။

“ပြောစမ်းပါဦး... တမ်းတက ကျွန်မချစ်သူပါလို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်တံဆိပ်တုံးနဲ့ ညည်း ရိုက်နှိပ်ထားနိုင်သလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိန်းကလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဖုန်းဆက်တာ။ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာ၊ အဲဒါတွေထဲမှာ ညည်းထက် အဆပေါင်းများစွာသာတဲ့ မိန်းမ မပါနိုင်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်မလား။ ညည်းကိုပဲ ချစ်ရမယ်လို့ တမ်းတကို ဘယ်သူကမှ အမိန့်ချပြီး ဥပဒေပုဒ်မတွေ တပ်ပေးလို့မရဘူး။ ဒါတွေကို ညည်းက ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ နားလည်ကျေနပ်ပေးနိုင်တောင် ငါက သမီးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှစ်မိနစ်မနေနိုင်ဘူး ဝသန်ရဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူ့ကို သမီး သိပ်ချစ်တယ် မေမေရယ်”

တိုးလျှော့ဆိုလာသော ဝသန်လေသံကြောင့် ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူ၊ စိတ်ပြေသလိုလို ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ်ချင်းမစာလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးလေးကို ငုံထားမတတ် ချစ်ရှာသည့် ယုံကြည်ချက်နှင့် သမီးလေးကို လက်ထပ်စေချင်သည်။

တမ်းတကို လက်ထပ်ခဲ့ရင် သမီးလေး စိတ်မချမ်းသာမှာနီး
သည်လေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်နုသူလေးမို့ ကိုယ့်ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ
မှာ ကိုယ်မဟုတ်သော အခြားမိန်းမတွေကို ထွေးပိုက်ထားမှာ သမီး
လေး ရေရှည်သည်းခံနိုင်ပါ့မလား။ ဒါကို တွေးမိလို့ပါ။

“သမီး”

“ရှင်”

“ယုံကြည်ချက်ဟာ သမီးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး လူတစ်ယောက်
ပါကွယ်။ သမီး သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ပါ”

“ဟင့်အင်း... မေမေ သမီးကိုမရက်စက်ပါနဲ့။ သမီး တမ်းတ
ကိုပဲ ချစ်တယ်။ တမ်းတကိုပဲ လက်ထပ်ပါရစေ”

ဝသန် မေမေရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ခြေသလုံးဖက်၍
တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေရာပေမယ့်...

“မရဘူး ဝသန်။ ဖိတ်စာတွေတောင် ရိုက်ပြီးပြီ။ ညည်း
ယုံကြည်ချက်ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်။ ဒါ... ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“မေမေ”

ဒေါ်မိုးပွင့်ဖြူ ဝသန်ဖက်ထားသော လက်တွင်းမှ ခြေထောက်
ကိုရှုန်း၍ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။

“မေမေ မတရားဘူး။ သမီးကို ရက်စက်ကြတယ်။ မုန်းတယ်
... မုန်းတယ်။ အားလုံးကိုမုန်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်း
တယ်။ အဟင့်... ဟီး”

ဝသန် မျက်နှာကို လက်ပါးနှင့်အုပ်၍ အားရပါးရ ငိုလေ
တော့သည်သာ။

တကယ်ပဲ ဝေးကြတော့မှာလား။

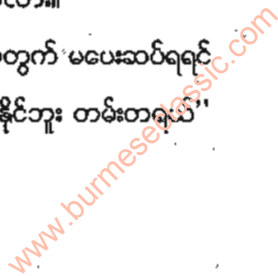
“တမ်းတ... ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ တမ်းတရယ်”

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်သည်နှင့် ပူနွေးသောမျက်ရည်စက်
တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် တွန်းထိုးလိမ့်ဆင်းလာကြလေ
တော့၏။

ဝသန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းနေ
အောင် ဆုပ်ထားမိပြီး...

ငါ့အဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး တမ်းတရယ်။ နင့်ကိုချစ်ခဲ့မိတဲ့
ငါ့နလုံးသားတွေ ကျိန်စာများသင့်ခဲ့လေရောသလား။

“ငါ့အချစ်၊ ငါ့နလုံးသားတွေကို နင့်အတွက် မပေးဆပ်ရရင်
ဆယ်သူ့အတွက်မှ အားနာပါးနာတောင် မပေးနိုင်ဘူး တမ်းတရယ်”
ယုံကြည်ချက်။

သူက သိပ်အတ္တကြီးတဲ့သူ။ သူ့ရဲ့အတ္တတွေနဲ့ သူ့ကိုပြန်ပြီး တုပ်နှောင်ရမယ်။ နင် ငါ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး။ နင် အတွက် ငါ တုံ့ပြန်လာမယ့် ငါ့ရဲ့အတ္တမာနလက်နက်တွေကို နင် ဘယ်လို သံချပ်ကာအင်္ကျီမျိုးနဲ့ ကာကွယ်နိုင်မလဲ။ လှလှပပကြီးသာ ခံဖို့ ပြင်ပေတော့ ယုံကြည်ချက်ရေ။

* * *

အခန်း (၂၅)

“အချစ်ဆိုတာ ချစ်စရာတော့ ပင်ယံထက်မှာ ဥသြလေးတွေ တွန်သလို နားဝင်ချိုလှပါတယ်။ ကြာလာတော့လည်း သန်းခေါင်ယံ ညဉ့်အနက်မှာ ကျိုးကန်းတွေ ထအာလိုက်သလိုပါပဲ နားဝင်လည်း ဆိုး အမြင်လည်း မတိုးတော့ဘူး”

ဧဝသီလာသော မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စိစိုကို ချစ်သူမမြင်စေ ရန် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ်ကာ ထိန်းသိမ်း ထားလိုက်၏။

“နင် ... ငါ့ကို တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ဖြုတ်လိုက်ပြီလား။

www.burmeseclassic.com

တမ်းတရယ်”

“ဟုတ်တယ်... အချစ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝအတွက်တော့ လေပြေ အတိုက်မှာ ကြွေလွင့်လိုက်ပါသွားတတ်တဲ့ ပန်းဝတ်မှုန်လေးတွေလိုပဲ။ တောင်လေတိုက်ရင် မြောက်ကိုလွှင့်မယ်။ မြောက်လေတိုက်ရင် တောင်ကိုလွှင့်မယ်။ ငါ့နှလုံးသားက ပန်းရံဆရာတွေနဲ့ အခိုင်အမာ အင်တေ ကိုင်ထားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ”

“ပြောရက်လိုက်တာ တမ်းတရယ်။ ငါ့မှာတော့ နင့်ကို ချစ်လိုက်ရတာ။ ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး နင့်ကိုချစ်ခဲ့ရတာ ခုတော့ဟာ”

ဆို့နှင့်ကြေကွဲမှုတို့ကြောင့် အသံက တုန်ယင်နေသည်။

“နင် ငါ့ကို မေ့လိုက်ပါ”

“တမ်းတ”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပြောမည့်စကားကို မနည်းတွန်းထုတ်နှိုးဆွလိုက်ရ၏။

“မချစ်မနှစ်သက်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငါ့ကို ဒီအတိုင်းထားတော့မှာလား။ နင်ပြောတော့ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆို။ ငါ့ကို သူတို့ဝေးရာကို ခေါ်သွားဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးလား... ဟာ”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိုက်ကြိုက် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ချလိုက်ကာ တမ်းတနှလုံးသားနှင့် ဆန့်ကျင်သော စကားများကို ပြောလိုက်ရသည်မှာ ...

“နင် သူနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ နင်က သူနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်။ နင် သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါ။ ငါ ဒါပဲပြောပါရစေ”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် တမ်းတ ချက်နာကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသော သူမကို ပြန်လည်၍ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်း ကိုယ့်ကိုမုန်းလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း မင်းမရှိတော့ဘူး။ မင်းအတွက် ကိုယ့်မှာထပ်ပေးစရာ အချစ်တွေမရှိတော့ဘူး။ ခု မင်းဆီကို ကိုယ်လာခဲ့တာ နှုတ်ဆက်ဖို့ပါပဲ”

“ဒါ ဒါ... နင့်ရင်ထဲကလာတဲ့ ခံစားချက်အစစ် မဟုတ်ဘူး။ နင် ငါ့ကိုချစ်နေတာ ငါသိတယ်။ နင်က သူငယ်ချင်းမျက်နှာကိုငဲ့ပြီး ငါ့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

တမ်းတအသံက နူးညံ့မှုတွေပျောက်ကွယ်ပြီး စိမ်းကားခွာ ခေါ်သရိပ်တို့ စွက်ဖက်လာသည်။

“မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်။ အရင်တုန်းက ငါက မနူးမနပ် ခပ်ရိုးရိုးကောင်လေးမို့ အမြင်ဆန်းတဲ့မင်းကို သဘော ကျခဲ့တာ။ ခု ငါက မင်းထက်ဆန်းတဲ့ ခေတ်သစ်မော်ဒယ်လ်မင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့ဘေးနားမှာ မင်းထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ။ ငါ့အတွက် အချစ်ဆိုတာ လမ်းဘေးချောက်ထဲမှာ ကန် စွန်းညွှန်သွားရူးသလို အချိန်မရွေး ရနိုင်နေပြီ အဲဒါ မင်းသိလား။ အချစ်ကို ကြိုးချည်ပြီး တသမတ်တည်းကိုးကွယ်တာ ခပ်တုံးတုံး ယောက်ျားတွေရဲ့ ယူဆချက်။ ငါက မတုံးဘူးကွ”

“တမ်းတ ... ရှင်က နာမည်ကျော်မင်းသားပီပီ တော်တော် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာပဲ။ ရတယ်လေ ကျွန်မကလည်း ရှင့်ရဲ့ပရိ သတ်တွေလိုပဲ အလိမ်ခံခဲ့ရတာပဲ။ ရှင့်ရဲ့ပရိသတ်တွေက ရှင့်ရဲ့ ဟန် ဆောင်လီမိညာပြီး သရုပ်ဆောင်ပြမှုတွေကို လက်ခုပ်တီးအားပေးနိုင် ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အသည်းကွဲ အကယ်ဒမီ ဆုကိုပဲ ပေးလိုက်မယ် ... ရော့”

“ဖြန်း”

တမ်းတ ပါးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်စမ်းရင်း ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်စဉ် ...

“ကဒ်”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ... နှစ်ယောက်စလုံး ပီပြင်တယ်ကွာ။ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ သရုပ်ဆောင်သွားတာ”

ဒါရိုက်တာနှင့် ထုတ်လုပ်သူ၏အသံက အားလုံးထက် ပို ကျယ်လေ၏။ တမ်းတနှင့် မင်းသမီးစောနဒီဝင့်၏ သရုပ်ဆောင်မှုအပေါ် အလွန်ကျေနပ်စွာဆိုလိုက်ခြင်းပင်။ ထုတ်လုပ်သူ ဦးမြင့်ဇော်က တမ်းတ ဗန်းကို ဝမ်းသာအားရဖက်ကာ ...

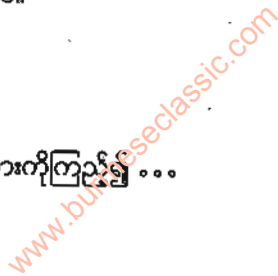
“မင်း တကယ်တော်တယ် မောင်တမ်းတရာ။ အန်ကယ် တင်တဲ့မင်းသားက ဒီလောက်တော်နေတာ အန်ကယ် ဂုဏ်ယူတယ် ကွာ”

တမ်းတ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးပွင့်ကလေးတွေက အစီ အရံ။ မျက်ဝန်းမှာတော့ စောစောက ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရ၍လားမသိ မျက်ရည်တစ်ပွင့်က လွင့်ခနဲ ကြွေကျခဲ့သည်လေ။

“သား”

“ဒယ်ဒီ”

ဦးရှိန်ဝါ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဟန်နှင့် သားကိုကြည့်၍ ...

“ဒယ်ဒီသား တကယ်တော်တယ်ကွာ”

“သား နောက်ထပ် ဒီထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားမှာပါ”

သားရယ်... သား ဟန်လုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်တာမဟုတ်ဘဲ တကယ်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟသွားတယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီ သိပါတယ်။ ခုဆိုရင် ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဝသန်မိုး လက်ထပ်ကြတော့ မယ်လေ။

“ကိုတမ်း”

“ဪ... မောင်မျိုး၊ ဘာကိုစွဲလဲ”

“ညှိသည်တစ်ယောက် ကိုတမ်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

မောင်မျိုး လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဝသန်ကားကိုမှီ၍ ရပ်နေပုံက ရွှေယမင်းရုပ်ကလေးနယ်။ တမ်းတ ဒယ်ဒီ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒယ်ဒီက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သား ဒယ်ဒီ သွားရှင်းပြရမလား”

“နေပါစေ ဒယ်ဒီ၊ သား ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်။ စောစော”

သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အမူအရာနဲ့ စကားလုံးတွေက ဝသန်ကိုပြောဖို့ ကြိုးပြီးလေ့ကျင့်တာပါ”

“ကောင်မလေးသနားပါတယ် သားရယ်။ သူ သားကို တကယ်ချစ်ရှာတာ”

“ကျန်စစ်သားရဲ့သစ္စာနဲ့ မေတ္တာတရားကို အရိန္ဒမာလုံက အသိဆုံးပါ ဒယ်ဒီရယ်။ ယုံကြည်ချက် ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ဝသန်ဘဝ လေး ချမ်းမြေ့စေဖို့အတွက် သားရဲ့နှလုံးသားကို စတေးလိုက်ရရင် တန်ပါတယ်”

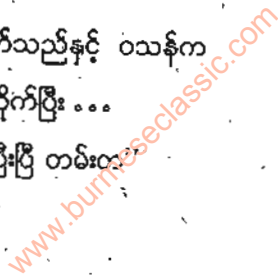
“သားရယ်”

တမ်းတ ဝသန်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စိတ်ကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးတင်းထားရသည်လေ။ ဝသန်စကားလုံးတွေကြားမှာ သူ အရည်ပျော်သွားခဲ့ရင် သူရမယ့်ဆုလဒ်က ယုံကြည်ချက်ဆီက အမှန်း ထကွထော။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဝသန်ရယ်။

“ဝသန်”

တမ်းတ ဝသန်ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်နှင့် ဝသန်က သူမမျက်ဝန်းပေါ်က နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး...

“နင်ပြောမယ့်စကားတွေကို ငါကြားပြီးပြီ တမ်းတ”

တမ်းတ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ ...

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ အမှားလုပ်ထားတဲ့သူတွေရဲ့ လက်သုံးစကားပါ။ နှင် မမှားဘူး။ ငါ့ကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ တမ်းတရယ်။

တကယ်တမ်းမှားခဲ့တာက ယုံကြည်ချက်ပါ”

တမ်းတ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်မိ၏။

“ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားရီတာကို အပြစ်လို့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ဝသန်”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ သူ့ကိုချစ်လို့မရဘူး”

“မေတ္တာဆိုတာ မှန်တစ်ချပ်လိုပဲ ဝသန်ရယ်။ တစ်နေ့ နှင် သူ့ကိုချစ်သွားမှာပါ”

ဝသန် မှဲပြုံးတစ်ချက်ကို ဟင့်ခနဲ ပြုံးလိုက်၏။

“နှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတ္တသမားတွေပဲ”

“လူတိုင်းဟာ အတ္တကိုယ်စီရှိကြတာပဲလေ”

“မှန်ပါတယ်၊ ငါ့မှာလည်း အတ္တရှိတယ်။ နှင်သိလား။ ငါ့

အတ္တတွေက နှင်တို့အတွက် အဆိပ်ဖြစ်စေရမယ် တမ်းတ”

နှင် ဦးတည်လာတဲ့စကားလမ်းကြောင်းကို ငါ ပိတ်ဆို့ထား

လိုက်ပြီ တမ်းတ။ စောစောက နှင် သရုပ်ဆောင်သွားတာကို ငါ ကြည့်ပြီးပြီ။ နှင် ငါ့ကို အဲဒီစကားမျိုးတွေပြောပြီး နှင်ကိုမုန်းသွားစေချင်တာ မဟုတ်လား။

“နှင့်ကိုငါ ဘယ်တော့မှ မမုန်းဘူး တမ်းတ”

ခဲလေသမျှ သဲရေကျဆိုသလို ပြောဖို့စကားတွေ အလံထူလာသမျှ ရုတော့ ထိုစကားတွေကို ပြောခွင့်မကြံ့ရပြီပဲ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ လူကြမ်းကြီးလုပ်ရမုန်း တမ်းတ မသိတော့ပေ။

“ရှေ့ ... တမ်းတ။ ဒါ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဝသန်ပိုးရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာ”

တမ်းတ တုန်ယင်သောလက်အစုံနှင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“နှင် လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ”

ဝသန် ပြောပြီး ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။ နှင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ပက်ပက်စက်စက် မပြောခဲ့တာလဲ ဝသန်ရယ်။ ဪ အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်ခြင်းရဲ့ လမ်းစတစ်ဖက်က မီးမှန်တိုင်းကြီးပါလား။

အခန်း (၂၆)

မနက်ဖြန်ဆို ဝသန်နဲ့သူ လက်ထပ်ရတော့မည်။ ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ကြတော့မှာလေ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ့်အချိန်မှာ သူ ဘာဖြစ်လို့ မပျော် နိုင်တာလဲ။

“မင်းပျော်မယ်ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ရက်ဘစ်ရယ်။ မင်းအတွက် ငါဟာ အဖြည့်ခံလူသားတစ်ယောက်လို့ သူများတွေ လက်ညှိုးထိုးမေးဝေနေလည်း ငါ့ခေါင်းကို အမြဲတမ်း မြေလွှာပဲ့ မိတ်ဖွဲ့ထားရင်ထားရပါစေ ငါ လက္ခဏာလို အချစ်ပုန်းသမားဘဝနဲ့

ဆက်လက်ရှင်သန်နေပါရစေ”

“မိုင်း”

မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ရှေ့မှာရပ်၍ ပြောနေသော မိုင်း။ သူ နောင်တကြီးစွာနှင့် နှစ်သိမ့်ဖို့ ထရပ်လိုက်တော့ မိုင်းက မရှိတော့။

“မိုင်း... မိုင်း”

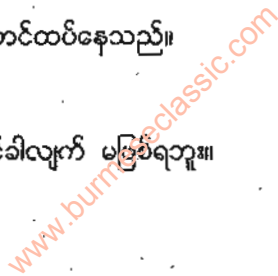
မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်စဉ် နောင်တ ခြုံပဝါအောက်မှ မျက်ရည်ပွင့်တို့ တိုးထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုင်းရဲ့ သနား သဖွယ် ညှိုးငယ်ချိပ်တွေ ပေါ်လာလိုက်၊ ဝသန်ရဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုပုံတွေ ပေါ်လာလိုက်။

“နင် သူတစ်ပါးချစ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲတာ။ တစ်နေ့ နင် ဝဋ်လှည့် လိမ့်မယ်။ ငါ့အချစ်ကို နင် ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး ယုံကြည်ချက်။ တို့နှစ်ယောက် ခံစားရသလို နင်ပြန်ခံစားစေရမယ်။ နင့်အလှည့်ရောက် မှ အားရအောင်ငိုဖို့ နင့်မျက်ရည်တွေကို စုထား။ နင့်မျက်ရည်တွေကို စုထား။ နင့်မျက်ရည်တွေကို စုထား”

ဝသန်ဒေါသသံတွေက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

ယုံကြည်ချက် ဦးခေါင်းကို သွင်သွင်ခါလျက် မဖြစ်ရဘူး။

ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ငါ မငိုဘူး မငိုပါရစေနဲ့ ဝသန်ရယ်။

“တစ်လောကလုံးက ငါ့ကို စိမ်းကားချင်စိမ်းကားကြပါစေ ငါ ခံနိုင်ပါတယ်။ မင်း ငါ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ဆက်ဆံတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းပူနေသလိုပဲ။ မင်း ငါ့ကိုကြိုက်သလောက် အနိုင်ယူပါ။ မင်းဆန္ဒမှန်သမျှ ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ ငါ့ကိုတော့ မစိမ်းကားပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်နော်။ ငါ မနေတတ်လို့ပါ။”

မှိုင်း ... မှိုင်းရယ် ငါ ငါ မှားပါတယ်ကွာ။ ငါ မင်းကို တမင်အနိုင်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ ဝသန်ကို သိပ်ချစ်လို့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ခုလိုလုပ်မိတာပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်း ရယ်။ ချစ်သူချင်း ပေါင်းဆုံချင်တာ လူတိုင်းရဲ့စိတ်ပဲလေ။ ငါမှားပြီ။ ငါ အရမ်းမှားသွားပြီ။ ဝသန်ကို ငါလက်ထပ်လိုက်တော့ရော သူ့အချစ်ကို ငါ မျှော်လင့်လို့မှမရတာ။ အချစ်ကို အတ္တနဲ့သိမ်းပိုက်သူအဖြစ်နဲ့ ငါ့ကို ဝသန် တစ်သက်လုံးမှန်းနေမှာ။

မမှန်းပါနဲ့ ဝသန်ရယ်။ နင် ငါ့ကို မမှန်းပါနဲ့။ ငါ တောင်းပန် ပါတယ်။ နင်မှန်းတာကို ငါမခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ကို နှလုံးသားနဲ့ထဲ ပြီး ခင်ခွဲတဲ့မှိုင်းလို သူငယ်ချင်းမျိုးကို ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဖြစ်ချင်တာဖြစ်တော့၊ မင်္ဂလာပွဲပျက်အောင်ပဲ သူ လုပ်ရ တော့မည်။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ သားကို ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့ဗျာ။ ချစ်ကြသူ တွေ ဆုံစည်းကြဖို့အတွက် သား နှလုံးသားကိုပဲ စတေးပါရစေတော့။

ယုံကြည်ချက် တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဝရန်တာပေါ်တွင် ဂစ်တာတစ်လက်ကို ပိုက်၍ အဝေးသို့ ငေးမျှော်ကာ မှိုင်းနေသော မှိုင်း။

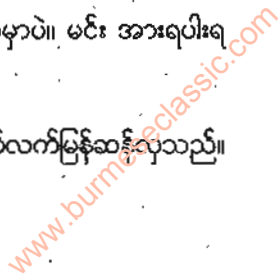
“ရင်ခုန်ဖူးတဲ့ မိုးရာသီ” သီချင်းကို မင်းမဆိုတော့ဘူးလား မှိုင်း။ မင်းဆိုလိုက်ပါ ငါ့ခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီကွာ။

ယုံကြည်ချက် တစ်ဖက်ခြံသို့ အပြေးအလွှားကူးခဲ့သည်။ မှိုင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ဖို့ပါလေ။

“မှိုင်း”

သူ အသံကိုမြှင့်၍ ခေါ်လိုက်တော့ မှိုင်းက သူ့ကို ငိုကြည့် သည်။ သူ ပြုံးပြလိုက်တော့ မှိုင်းက သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြလေ၏။ မှိုင်း အပြုံးက ယဲ့ယဲ့မျှသာ။ သူ သိပ်ခံစားနေရရှာမှာပဲ။ မင်း အားရပါးရ ရယ်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။

ယုံကြည်ချက် ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်မြန်ဆန်လာသည်။

မှိုင်းရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အားရပါးရ ခေါ်လိုက်၏။

“မှိုင်း”

“လာလေ ... ရက်ဘစ်၊ ဘာလဲ ... ငါ့ကောင်ကြီးပြေးလာ ပုံထောက်တော့ ငါ့ကို သတိသွားအရံ လုပ်ခိုင်းဦးမလို့လား”

ဆီးကြိုလိုက်သောစကားသံက ရင်ထဲကို အောင့်တက်သွား စေသည်။ သူ ခေါင်းကို ခါရမ်းလျက် ...

“မဟုတ်ဘူး ... မင်းကို ဝမ်းသာစရာပြောမလို့”

“ဘာလဲ ... ဝသန့် မင်းကို ချစ်သွားပြီလို့ ပြောမှာမို့လား”

အဲဒီလို ငါ့မှာ မျှော်လင့်ခွင့်ရခဲ့လို့လား မှိုင်းရယ်။

“ငါ ဝသန့်ကို လက်မထပ်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ... လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ငါ့ဘက်က ဖျက်သိမ်းလိုက် ပြီ”

တမ်းတ ပြုန်းခနဲ ထရပ်ကာ မယုံနိုင် အံ့သြခြင်းတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ သူ တမ်းတပရုံးကိုဖက်လိုက်ကာ ...

“အချစ်ဆိုတာ နယ်မြေတစ်ခုကို စစ်တိုက်ယူသလို ယူလို့ မရဘူးဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ မှိုင်း။ တကယ်တော့

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဆုံစည်းသင့်တာပါ။ ငါ မှားသွား တယ် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မှိုင်းရယ်”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

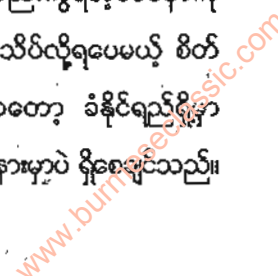
တမ်းတအသံက မာကြောပြတ်သားနေ၏။

“မင်း ရူးနေသလား ရက်ဘစ်။ မင်္ဂလာကိစ္စကို ကလေး ကစားသလို ခုလုပ်လုပ်၊ ခုဖျက်ဖျက် လုပ်လို့မရဘူးကွ”

“ငါလိုချင်တာ ဝသန့်ရဲ့ခန္ဓာမဟုတ်ဘူး မှိုင်း။ အချစ်ကိုပဲ လိုချင်တာ။ ခု ငါလိုချင်တာ မရနိုင်ဘူး”

“ရက်ဘစ် ... မင်းလုပ်ချင်တာ စွတ်မလုပ်နဲ့နော်။ တစ်ဖက် က မိန်းကလေးရဲ့အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထည့်တွက်ဦး ပြီးတော့”

တမ်းတ စကားစကိုဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုငဲ့ပြီး ရက်ဘစ် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရသည် ပဲလေ။ အချစ်ရဲ့ ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်မှုဖက်ကို ယုံကြည်ချက် ခံစားနိုင်မှာ ဟုတ်တာလည်း သိနေသည်။ သူ့သာ အသည်းကွဲရတဲ့ဝေဒနာကို ဂူတင်ရှုထောင့်တစ်နေရာမှာ အသုံးချပြီး ဖြေသိပ်လို့ရပေမယ့် စိတ် ဆတ်သလောက် အသည်းနုတဲ့ ရက်ဘစ်ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ ဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရက်ဘစ်ကို သူ့အနားမှာပဲ ရှိစေချင်သည်။

ဝသန့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် ရက်ဘစ်သာ ပျော်ရွှင်နေမယ်ဆိုရင် သူ ရင်ကွဲရကျိုးနပ်မှာပါ။

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လဲမိုင်း”

“မင်း ရင်ကွဲခံပြီး ဝသန့်ကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲထိုးထည့်လို့ ငါ လက်ခံမယ်လို့ မင်းထင်သလား။ လုံးဝပဲ သူငယ်ချင်း။ အချစ်ဆိုတာ ငါ့အတွက်တော့ ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံတစ်လုံးလုံးပဲ။ အောင် စာရင်းထွက်လို့ ကိုယ့်နာမည်ပါလာရင် ဟိုနှစ်ကထိုင်ခုံတဲခဲကို စွန့်ခဲ့ပြီး ဒီနှစ် ထိုင်ရမယ့် ခုံသစ်တစ်လုံးကိုပဲ မြတ်နိုးတွယ်တာနေမှာ။ ငါ ဝသန့်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မင်း ညာနေတာ”

တမ်းတ ကျွတ်ခနဲလုပ်ကာ ယုံကြည်ချက်ကို ကျောခိုင်းလိုက် ဖြစ်၏။

“ငါ့ နဒီနဲ့လက်ထပ်တော့မယ်။ ငါနဲ့ အများဆုံး ကားတွေ တွဲရိုက်နေတဲ့ မော်ဒယ်လ်သရုပ်ဆောင် စောနဒီဝင့်လေ”

“လက်မထပ်ရဘူး။ မင်းကို အဲဒီလိုလုပ်ခွင့် ငါ မပေးဘူး”

မာနကို ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်ခဲ့သောယုံကြည်ချက် ဝသန့်နဲ့ မှိုင်းကြားမှာ အရည်ပျော်ခဲ့ပါပြီ။ ပြင်မရနိုင်သော အမှာ

တစ်ခုအတွက် မျက်ရည်နဲ့ လက်ယှက်နေရပြီလေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိုယ်ကျနေသော မျက်ရည်ကို သူမမြင်စေလို။ သူကလည်း သူ့မျက် ရည်စက်ကို ကိုယ်မြင်မှာစိုး၍ အံ့ကြိတ်၍ ဖုံးဖိနေကြသည်တွင်။

“ဒါ... မင်း တားခွင့်မရှိဘူး”

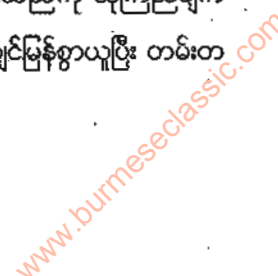
“ရှိုတယ်... မင်း နဒီကို လက်မထပ်ရဘူး။ ငါ့အသက်နဲ့ လဲပြီး မင်း ဘယ်လောက်ပဲညာညာ၊ မင်းမျက်နှာနားတွေထဲမှာ အပြေလွှာ ရှိနေတယ်။ မင်း ဝသန့်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလို့ ကျိတ်ငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည် တွေကို ငါ မြင်နေရတယ်။ မင်းမငြင်းပါနဲ့။ ငါ ခုပဲ ဝသန့်ဆီကို သွားမယ်။ အားလုံး ရှင်းပြပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ငါ့ဘက်က ဖျက်သိမ်းပစ် မယ်။ ဒါ... ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ယုံကြည်ချက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့...

“ရက်ဘစ်”

တမ်းတ အော်လိုက်ပေမယ့် မရတော့။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ် ချင်းတွေမို့ တမ်းတရဲ့ကားသော့ ဘယ်မှာထားသည်ကို ယုံကြည်ချက် သိနေသည်လေ။ တမ်းတရဲ့ ကားသော့ကို လျင်မြန်စွာယူပြီး တမ်းတ အသော့ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ရက်ဘစ်”

တမ်းတ အပြေးလိုက်ခဲ့ပေမယ့် မမိတော့ပေ။

မဖြစ်ဘူး ဒီကောင်နောက်ကို မိအောင်လိုက်ပြီး တားမှဖြစ်
မယ်။ မဟုတ်ရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။

“မောင်မျိုး... မောင်မျိုး”

“ဗျာ... လာပြီ ကိုတမ်း”

တမ်းတ အော်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် မောင်မျိုး သုတ်သီးသုတ်
ဗျာ ပြေးထွက်လာလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုတမ်း”

“အရေးကြီးလို့ မင်း ဒယ်ဒီကားအနားကစောင့်နေ၊ ငါ
ခုလာခဲ့မယ် ဒယ်ဒီရော”

“ရှိ... ရှိ”

မောင်မျိုးစကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့။ တမ်းတ
လက်ထဲက ဂစ်တာကို မောင်မျိုးလက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ဒယ်ဒီကို
အပြေးအလွှား ရှာနေရလေသည်။ ဒယ်ဒီဆီက ကားသော့ယူပြီး
ဒယ်ဒီကားနှင့် အမြန်လိုက်မှ။

မောင်မျိုးသည်လည်း ဂစ်တာကြီးကို ယောင်ချာချာကိုင်၍
ကားဆီသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

သိပ်မကြာလိုက် တမ်းတ ကားဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်
လာ၏။

“မောင်မျိုး... တက်”

“ဟုတ်”

မောင်မျိုး ကားပေါ်တက်ကာနီးမှ လက်ထဲကဂစ်တာကြီးကို
သတိရမိပြီး...

“ဟာ... ကိုတမ်း၊ ဂစ်တာကြီးပါလာပြီ။ ကျွန်တော်

သွားထားလိုက်ဦးမယ်”

“အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ ထားမနေနဲ့ ယူခွဲ”

မောင်မျိုး ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသည်နှင့် ကားလေးက
လျှောခနဲ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွဲ့”

“ကျွန်တော် ဝသန်သူငယ်ချင်းပါ။ ဝသန်ရှိလား မသိဘူး”

“မရှိဘူးကွဲ့။ မင်္ဂလာဝတ်စုံချုပ်ထားတာ သွားယူမလို့ဆို

ထား”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

တမ်းတ ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂၇)

တမ်းတ ကားကိုရပ်၍ ခြံကြီးထဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ လှုပ်ရှားမှုဆိုလို့ ဘာမှမရှိ ခြံများမှားနေသလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ဝသန်တို့ခြံအစစ်ပဲ။ သူ့ အလွတ်ရနေသည်ဟာ။

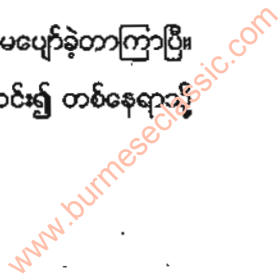
“တိတိ . . . တိတိ”

ကားဟွန်းတီး၍ ခေါ်လိုက်တော့ လူကြီးတစ်ယောက် ခြေထွက်လာသည်။

“ဦးလေး . . . ဒါ ဝသန်မိုးတို့ခြံ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဝသန်ကို တွေ့လိုဖောနှင့် အရာအားလုံးကိုမေ့ထား၍လား။ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေသည့် မျက်ရည်တွေကြောင့်လား အမြင်က ဆွဲဝါးနေသည်။ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် ဘားကို လမ်းဘေးသို့ချ၍ ရပ်လိုက်၏။

သူ့ အတွေးတွေများပြီး ည ဘက် အိပ်မပျော်ခဲ့တာကြာပြီ။ အိပ်ရေးပျက်လို့ ခေါင်းမူးတာများလား။ စိတ်ကိုတင်း၍ တစ်နေရာသို့ ခြည်လိုက်မိချိန်။

“ဟင်...ဝသန်”

ယုံကြည်ချက် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ချိန်တွင် ဝသန်က လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားလေ၏။ သူ အပြန်လိုက်မှ။

“ဝသန်”

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဝသန်က ကြားဟန်ဖြင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လေလျှင်...

“ဝသန်”

ခေါ်လည်းခေါ် လူကလည်း ဝသန်နောက်သို့ အစီလိုက်စီ စိတ်တစ်ခုပဲ ကြီးစိုးနေသည်တွင်။

“မလာနဲ့... မလာနဲ့”

ဝသန် သူ့ကိုမလာခဲ့ဖို့ အော်ဟစ်တားခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူ ခြေလှမ်းတွေက အရှိန်လွန်၍ လမ်းကိုဖြတ်အကူး ရိပ်ခနဲအနားယူရောက်လာသော ကားတစ်စီးကို ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ...

“ဝသန်”

“ဒုန်း”

“အား”

“ယုံကြည်ချက်”

နာကျင်မှုများနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပြောက်တက်သွားချိန် ဝသန်၏ ‘ယုံကြည်ချက်’ ဆိုသော ခေါ်သံစူးစူးလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြားပြီးနောက် လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်တို့ ဖုံးလွှမ်းပိတ်မှောင်သွားလေတော့သည်။

သူ အတွေ့ချင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို တင်းတင်းတတ်တတ် ခေါ်လိုက်မိသည်။

“လူနာ သတိရလာပြီ”

ဒါက ယောက်ျားသံ။ မှိုင်းလား။ မဟုတ်ဘူး ဒါ မှိုင်းအသံ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဒုတိယအကြိမ်မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ လူရိပ်တွေ။ အမြင်တွေ ဝေဝါးနေတာကြောင့် ဘယ်သူတွေမှန်း သူမသိ။

“မောင် ယုံကြည်ချက် သတိရပြီလား”

မေးလိုက်သံက ဩဇာသံအပြည့်နှင့် အမြင်ထဲမှာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ပေါ်လာသည်ပုံကို ခန့်မှန်းကြည့်တော့ သူ့ကိုကုနေသည့် ဒေါက်တာတွေပဲ ဖြစ်မည်။ ခံစားနေရသော နာကျင်မှုဝေဒနာတွေက အတွင်းအထိပ်သို့ ရောက်နေ၏။ သူ အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူးဆိုတာ အလိုလိုသိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်တာ”

“ပြောပါ ... ဘာပြောချင်လို့လဲ မောင်ယုံကြည်ချက်”

သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အချစ်ဆုံးသူနှစ်ဦးထံမှ လက်

အခန်း (၂၈)

တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လို့မရအောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကလည်း ရောမတင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ထုထားသလို စိမ့်ညက်ညက် ကြေနေသည့်အလား ဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစားနေသည့်အချိန်မှာ ရှိသမျှ ခွန်အားလေးနှင့် ကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟော ... လှုပ် လှုပ်လာပြီ”

သူ မကြားဖူးသော အသံတစ်သံ။ လေးလံနေသော မျက်နှာတွေကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖွင့်လို့မရ။

“မှိုင်း ... မှိုင်း”

ဆောင်များကို သူ တမလွန်အထိ အမှတ်တရ ယူဆောင်သွားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ခေါ် ခေါ် ပေး ပါ”

ဆရာဝန်ကြီး အခြေအနေအားလုံးကို သုံးသပ်ပြီးသားမို့

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ပေးရမလဲ ကလေး”

အတွေ့ချင်ဆုံးလူနှစ်ဦး၏ နာမည်တွေကို ရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် နှုတ်ဖျားက ထွက်မလာတော့။ ရင်ထဲမှာသာ။

“ဆရာမ သူ့ကိုတွေ့ချင်တဲ့သူတွေ အပြင်မှာစောင့်နေကြတယ်။ ငါးယောက်လောက်အထိ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီထက်တော့ မပိုပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

သူနာပြုဆရာမလေးထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်။ ခြေသံ ရှိက်သံ၊ ငိုသံတွေက သူ့နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

“သား”

တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်သားကို မြင်လိုက်ရပြီး ဒေါ်သစ်သစ် ရင်ထဲဆိုကာ ပုံလျက်လဲကျသွားလေတော့သည်လေ။

“သစ်သစ်”

သားမျက်နှာကိုမြင်ကာနီးမှ လဲကျသွားသောဇနီးကို ပွေ့ယူ၍ ဦးငွေသော် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

တမ်းတနှင့်ဝသန်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ယုံကြည်ချက်ဆီသို့သာ။

“ရက်ဘစ်”

“ယုံကြည်ချက်”

တမ်းတ ရက်ဘစ်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ငါ ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ယုံကြည်ချက်ရယ်”

ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဝသန်။

ဝသန်မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မိသွားကတည်းက ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာကို ပန်းတစ်ပွင့်လိုပန်ဆင်ထားခဲ့သူပါ။

“ရက်ဘစ်”

အကြည့်ကို မှိုင်းဆီသို့ရွှေ့လိုက်တော့ မှိုင်း ငိုနေပါလား။ မငိုပါနဲ့မှိုင်း။ မင်းမငိုပါနဲ့ မှိုင်းရယ်။ ငါက မင်းအပေါ် အနိုင်ယူခဲ့ဖူးပါ။ မင်း ငါ့ကိုခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး။ မင်းရဲ့အနစ်နာခံတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့

ငါက မထိုက်တန်တဲ့သူပါ။ ငါလိုကောင်အတွက် မင်း ဝမ်းနည်းမနေနဲ့။
မင်း မျက်ရည်တွေကို ငါမမြင်ပါရစေနဲ့ မှိုင်းရယ်။

“မှိုင်း”

“ရက်ဘစ် ... မင်း စကားမပြောပါနဲ့”

သူ့အသံက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံသာ။

စကားမပြောပါနဲ့တဲ့လား သူငယ်ချင်းရယ်။

ပြောပါရစေ။ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ စကားတွေ အများကြီး
ပြောချင်ပေမယ့် ငါ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိသမျှခွန်အားနဲ့
မင်းတို့ဆီက လက်ဆောင်တစ်ခုဆီတော့ ငါတောင်းပါရစေ။ တမလွန်
မှ ဒီလက်ဆောင်တွေနဲ့ ငါ မင်းတို့ကို စောင့်ကြည့်နေပါရစေ။

“လက် ... လက်ဆောင် တစ်ခု စီ ငါ့ ငါ့ကို ပေးကြပါ”

“ယုံကြည်ချက်”

“ဝ သန့်”

“ပြော ... ပြောပါ ယုံကြည်ချက်။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နောက် ... နောက်ဆုံးလက်ဆောင်”

နာကျင်မှုဝေဒနာကို မခံမရပ်နိုင်စွာ တစ်ချက်ညည်းတွားရင်း

“နှင့် နှင့်ဆီက အနမ်း တစ်ပွင့်နဲ့။ မှိုင်း ဆီက ဆို ဆိုနေတာ

သီချင်း”

ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ ဝသန်ရော တမ်းတပါ သဘော
ပေါက်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး တမ်းတ
ဂစ်တာကို မောင်းနှင်ယူလာတာ သတိရပြီး ကားဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။
ကားပေါ်မှာ ဂစ်တာလေးက စောင့်ကြိုလျက်ပဲလေ။

ဒီဂစ်တာလေးက သူတို့ရဲ့ကံကြမ္မာကို ကြိုသိနေသည်လား
ကွယ်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဂီတာကို ကမန်းကတန်းဆွဲချခဲ့ပြီး
ရက်ဘစ်ဆီ အပြေးသော့ခဲ့ရပြန်၏။

“ရက်ဘစ် ... နားထောင်နော်”

ခေါင်းမညိတ်နိုင်တော့၍ မျက်လုံးနှင့်သာ အင်းခတ်ခဲ့၏။
ဂစ်တာသံလေး ထွက်ပေါ်လာတော့ ဝသန် မျက်ရည်အိုင်ထဲမှာ နစ်ခဲ့
ရပြီပေါ့။

♫ ဝါဆိုဝသန်မိုးသည်းချိန် xxx အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်
xxx မိဝသန်ရေ မင်းပြောခဲ့တယ်လေ xxx အတွေးမှာလေ ပြန်လည်
ကြား ယောင် မိုးသည်းရင်ဖြင့် လွမ်းတိုင်း မျက်ရည်ဝေ xxx ♫

မှိုင်း သီချင်းသံလေးက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ နောက်
ဆုံးအကြိမ် နားထောင်ရခြင်းပါ။ သီချင်းသံသည် တိုးသွားလိုက်

ကျယ်လာလိုက်။ သူ့အာရုံထဲမှာ မိုးတွေရွာနေသည်။ မိုးရွာထဲမှာ ဘယ်သူတွေမှန်းမသိတဲ့သူတွေ သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေကြသည်။

ခဏနေကြပါဦး။

သီချင်းလေးဆုံးမှ လိုက်ခဲ့ပါရစေ။

အချိန်စေ့နေပြီ လာလိုက်ခဲ့တော့။

သူ ရွန်းကန်ငြင်းဆန်နေသော်လည်း မရတော့။ သူ့ကို ခေါ်နေကြပြီ။

ဝသန် ယုံကြည်ချက်ပါးပြင်ကို ဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။ ပူဈေးသောပါးပြင်က အတွေ့အထိကို သူသိနေသေးသည်လေ။ ကျေနပ်ပါတယ် ဝသန်။

ငါသွားတော့မယ် ငါသွားပါရစေတော့။

နောက်ဆုံး လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့်။

“ယုံကြည်ချက်”

ရှိုက်သံတွေ ပလုံးပထွေးနှင့် ဝသန်ခေါ်သံလေးကြောင့် ဂစ်တာကြိုးပေါ်က တမ်းတလက်တွေ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။ မဟုတ်ပါစေနှင့်လို့ ဆုတောင်းရင်း ရက်ဘစ်ရင်ဝဆီသို့ ခေါင်းကို တိုင်းတိုင်းကြည့်လိုက်တော့ လောကကြီး ကျွမ်းပြန်သွားပြီလား။

“ရက်ဘစ်”

“ယုံကြည်ချက်”

“ရက်ဘစ်ရယ်”

တမ်းတ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ၍ ရှိုက်လျက် ရှိုက်၍သာ။

* * *

အခန်း (၂၉)

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ သူ ဘယ်
နေရာကို ရောက်နေမှန်းမသိတော့။ ကျယ်ပြန့်တဲ့လွင်ပြင်တစ်ခုမှာ သူ
ရောက်နေသည်။ သူ့လိုလူမျိုးတွေလည်း ဟိုမှ သည်သို့ သွားလာ
နေကြသည်လေ။

အချို့တွေဆို အဝတ်အစား မလုံမခြုံတွေ တွေ့ရတတ်
သေးတာ။ သူ အိမ်ပြန်တော့လည်း သူ့ကို ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြား
မာမီက ငိုနေသည်။ ဒယ်ဒီက မာမို့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေလို့။ မာမို့
ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ။

“မာမို့”

လို့ခေါ်ပြီး သူ့ပြေးဖက်တော့ ဖက်လို့မရပါ။ ဘာကြောင့်လဲ။
အတားအဆီးမရှိဘဲ ဖက်လို့မရ။ သူ့ခေါ်တော့လည်း မကြားကြ။ သူ
ခေါ်သကြီးပြီး တွေ့ရာပစ္စည်းတွေကို လွှင့်ပစ်တော့ အချို့ပစ္စည်းတွေက
ကိုင်လို့မရ။

ကိုင်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလွှင့်ပစ်တော့ တစ်အိမ် သားလုံး
တိုပြေး ဒီပြေး ဖြစ်နေကြတာ ဘာသတော့လဲ။ သူ့ကို အဖက်မတန်
သလို လုပ်နေကြတာ။

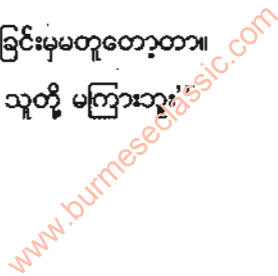
သူ ပေါက်ကွဲနေတာမြင်တော့ အသားမည်းမည်း၊ ဗလ
ကောင်းကောင်းနဲ့လူကြီးက သူ့ကိုလာခေါ်သည်လေ။

“ဟဲ့ကောင်လေး... လာ ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူး... ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်မသိဘူး။ ဘာလို့
ဆိုက်ရမှာလဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်မိဘတွေက ကျုပ်ကိုမခေါ်ကြတော့လို့ စိတ်
ညစ်ရတဲ့အထဲ”

“ခေါ်မလားကွ။ သူတို့နဲ့မင်းက ဘဝခြင်းမှမတူတော့တာ။
မင်းကို သူတို့မမြင်ရဘူး။ မင်းခေါ်သံကိုလည်း သူတို့ မကြားဘူး”

“ဗျာ”

သူ အရမ်းအံ့ဩသွားရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တော့ အရင်ပုံစံနှင့် ဘာကွာနေမှန်းမသိ။

“ကောင်လေး... မင်း ကားတိုက်ခံရလို့ သေဆုံးပြီပေါ့။ ခု ရပ်တည်နေတဲ့ မင်းခန္ဓာက ဝိညာဉ်ကွ။ လူမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကိုလာခေါ်တာ။ မင်း ဒီအိမ်မှာ နေလို့မရတော့ဘူး”

သူ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို တရေးရေပြန်မြင်လာပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ချုံးပွဲချ၍ ဝိုကြွေးမိသည်။

“ကောင်လေး”

သူ မထူးမိ။

“ဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်အောင်နေပါ ကောင်လေးရာ။ မင်းငိုနေလို့လည်း လူ့ဘဝကို ပြန်သွားလို့မရဘူး။ ကဲ... ထ”

လူကြီးက သူ့ကိုဆွဲထူပြီး...

“မင်းအုတ်ဂူရှေ့မှာ တမ်းတနဲ့ဝသန် ရှိတယ်။ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦး။ သူတို့ တောကိုပြန်ကြတော့မလို့တဲ့။ မင်း သူတို့ထွက်သွားမှ လိုက်သွားလို့မရဘူး။ တို့နယ်ကိုကျော်သွားရင် မင်း မလိုက်ရဘူး။ နယ်ကျော်လိုက်ရင် အရိုက်ခံရမှာကွ။ ထ ထ... အချိန်ရှိတုန်း သွားရအောင်”

သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ အိမ်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေး ထွက်ခဲ့သည်။

မိုးဖွဲတွေက တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့်မှ အပွင့်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်လာ၏။

ဟော... တွေ့ပြီ။

မောင်ယုံကြည်ချက်၊ အသက် (၂၀) နှစ်တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ ဒါ... ငါ့အလောင်းကို အုတ်ဂူလုပ်ထားတာ။

အုတ်ဂူရှေ့မှာ မှိုင်းနဲ့ဝသန်။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်တွေနဲ့။

ပို၍ သည်းထန်စွာဝိုကြွေးနေသူက မှိုင်း။

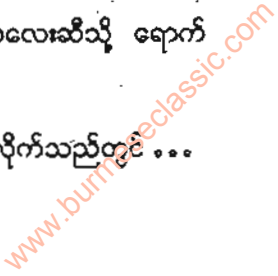
မငိုနဲ့ မင်းမငိုပါနဲ့ မှိုင်းရယ်။

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

မိုးက သည်းထန်စွာရွာသွန်းလာသည်။ ဟာ ဒုက္ခပါပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးမိပြီးဖျားကုန်တော့မှာပဲ။

သူ့မျက်လုံးက ဝသန်ဘေးမှ ထီးကလေးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

သူ ထီးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူ၍ ဖွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်”

ဝသန် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားရ၏။ ကြည့်စမ်း သူမ ရှုထား
သော ထီးလေးက သူ့အလိုလို ပွင့်သွားတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

လက်စနှင့် ထီးကိုကောက်ယူပြီး တမ်းတကို မိုးပေးလိုက်
သည်။

“ယုံကြည်ချက်ရယ်”

ဝသန်နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်သံကို သူ ကြားနေရသည်။ သူ
ဝသန်ရင်ခွင်ထဲမှာ သူပေးထားခဲ့သော ဝက်ဝံရုပ်ကလေး၏ခိုက်ကို
လှမ်းပုတ်လိုက်တော့ ...

“I love you”

“I love you”

“I love you”

ဝက်ဝံရုပ်ကလေးက အဆက်မပြတ် အော်နေတော့၏။

“အဟင့် ဟင့်”

ဝသန်နှင့်တမ်းတ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ မျက်ရည်တွေက အပြိုင်။

လေကြမ်းတစ်ချက် တိုးဝင်လာသဖြင့် မှိုင်းမျက်နှာပေါ်သို့

မှိုင်းပွင့်တွေက ကျီစယ်သွားသည်။ သူ မှိုင်းကို မိုးပက်မှာမိုး၍ သူ့အင်္ကျီကို
ဖြန့်၍ ကာကွယ်ထားလိုက်၏။

တမ်းတစိတ်ထဲတွင် သူ့ရှေ့တွင် တစ်စုံတစ်ဦး ရပ်နေသလို
ခံစားချေပြီး ဒီလောက်မိုးပက်နေသည့်ကြားထဲမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့
မိုးပေါက်တွေ လာမထိတော့တာကို သတိထားမိကာ ...

“မင်း ဒီအနားမှာရှိနေတယ်ဆိုရင် ငါ ခဏလောက် ကြည့်ပါ
ရစေ ရက်ဘစ်ရယ်”

တမ်းတ၏ စကားသံအဆုံးတွင် သူ့ရှေ့တွင် ရိပ်ခဲပေါ်လာ
သော ရက်ဘစ်။ သွားတက်ကလေးများပေါ်အောင်ပင် ရယ်နေသလို
လို့။ အမြင်က မဝီပြင်ပေမယ့် သူ့ကို လက်ပြန်နှုတ်ဆက်ကာ ခဏနှင့်
ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ရက်ဘစ်”

“ယုံကြည်ချက်”

ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာ ခေါ်နေကြသော အသံတွေ။ သွားကြပါ
တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားကြပါတော့။

အမှန်းတံတိုင်းကြီးခြားလို ဝေးကြတာမဟုတ်ပေမယ့် မတူညီ
ကြတဲ့ ဘဝနှစ်ခုမှာ ငါက တိမ်တွေကြားမှာ လွင့်ပျော့နေရမယ့်

မိုးစက်ပွင့်လေးတစ်ပွင့်ပါ။ မင်းတို့တွေ ငိုနေလည်း မျက်ရည်တွေသာ
ခမ်းခြောက်သွားမယ် မင်းတို့အနားမှာ ငါ နေခွင့်မရတော့ဘူး။

ငါ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရစေ။

“ကောင်လေး ပြန်ခဲ့တော့”

* * *

အခန်း (၃၀)

“တမ်းတ”

တမ်းတ မျက်ရည်တွေကြားမှ ဝသန်ကိုကြည့်လိုက်သည်။
ကြင်နာသော ချစ်ခြင်းဖွဲ့လက်တစ်စုံနှင့် ဝသန်က သူ့လက်ကို တင်း
ဆင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ...

“တို့ သွားကြရအောင်နော်”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ရှိုက်သံကို ညာသံပေးကာ အဆုံး
သတ်လိုက်ရ၏။

“ရက်ဘစ် ... မင်း ငါ့အနားမှာရှိနေသေးလားကွ။ မင်းကို

ငါ ကတိပေးပါတယ်။ ငါ့နှလုံးသားတွေ ရှင်သန်နေသရွေ့ မင်းကို ငါ သတိရနေမှာပါ”

“မိုးကောင်းကင်ရဲ့အောက်မှာ မြေလွှာဆိုတာရှိနေသရွေ့ နင့်ကို သတိတရ ရှိနေမှာပါ ယုံကြည်ချက်ရယ်”

ကြားလိုက်ရသော စကားသံတွေကြောင့် ကျောခိုင်းသွား နေရာမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မှိုင်းနဲ့ဝသန်။ ငါ့ကို စက္ကန့်တိုင်းမှာ သတိရမနေနိုင်တောင် တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ ရှိတဲ့အခါ သတိတရ ဖြစ်ရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။

ယုံကြည်ချက် အချစ်ဆုံးသူနှစ်ယောက်ကို အပြီးအပိုင် ကျေနပ် ခိုင်းလိုက်တော့သည်။

ဝသန် ထီးကလေးကို တစ်ဖက်ကမိုးထားရင်း တမ်းတပန်း ဆီကို ခေါင်းကလေး မှိန့်လိုက်ကာ ...

“ဒီလို မိုးရာသီတိုင်းမှာ ယုံကြည်ချက်အတွက် လွမ်းဆွတ် တမ်းတ ကြော့ခြင်းဆိုတဲ့ နှလုံးသား တစ်စိတ်တစ်ဒေသနဲ့ တမ်းတပတ် သက်ပြီး ကျန်တဲ့နှလုံးသား အစိတ်အပိုင်းအားလုံး မိုးရာသီတိုင်း မှာ ရင်ခုန်ကြည့်နူးနေမိမှာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ယုံကြည်ချက်ရယ်”

“ဝသန်”

ဝသန်က တမ်းတမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ချစ်နိုင်တာလဲ ဟင်”

“နှလုံးသားဆိုတာ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေနဲ့ ချိန်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့မှ မရဘဲကိုရယ်”

“ကို ဝသန်အချစ်ကို လေးစားပါတယ် ဝသန်။ ဒါကြောင့် ယုံကြည်ချက်ရဲ့ကိုယ်စား တမ်းတရဲ့နှလုံးသားနဲ့ အချစ်နှစ်ခုပေါင်းပြီး ဝသန်ကို ကိုယ်တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်သွားပါ့မယ်”

ဝမ်းနည်းခြင်းမျက်ရည်က တစ်ဘက်၊ ဝမ်းသာခြင်းများက တစ်ဘက်နှင့် ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးလိုက်တာက တစ်ဝက်နှင့်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရယ်”

“သွားကြရအောင်နော်”

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ထာဝရနိုင်မြဲသော လက်တို့နှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်လျက် ယုံကြည်ချက်၏ အုတ်ဂူလေးရှေ့မှ ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။ တမ်းတဆိုတဲ့ မော်ဒယ်မင်းသားလေး သူ့ကို ချစ်တဲ့ ဗရိသတ်ကို အခိုက်အတန့်လေးတော့ ခွဲခွာရဦးမည်။

မွှေးရပ်ဇာတ်မှာ သူ့နှလုံးသားတွေကို တည်ငြိမ်အောင်

www.burmeseclassic.com

၂၆၄ အလင်းသစ်

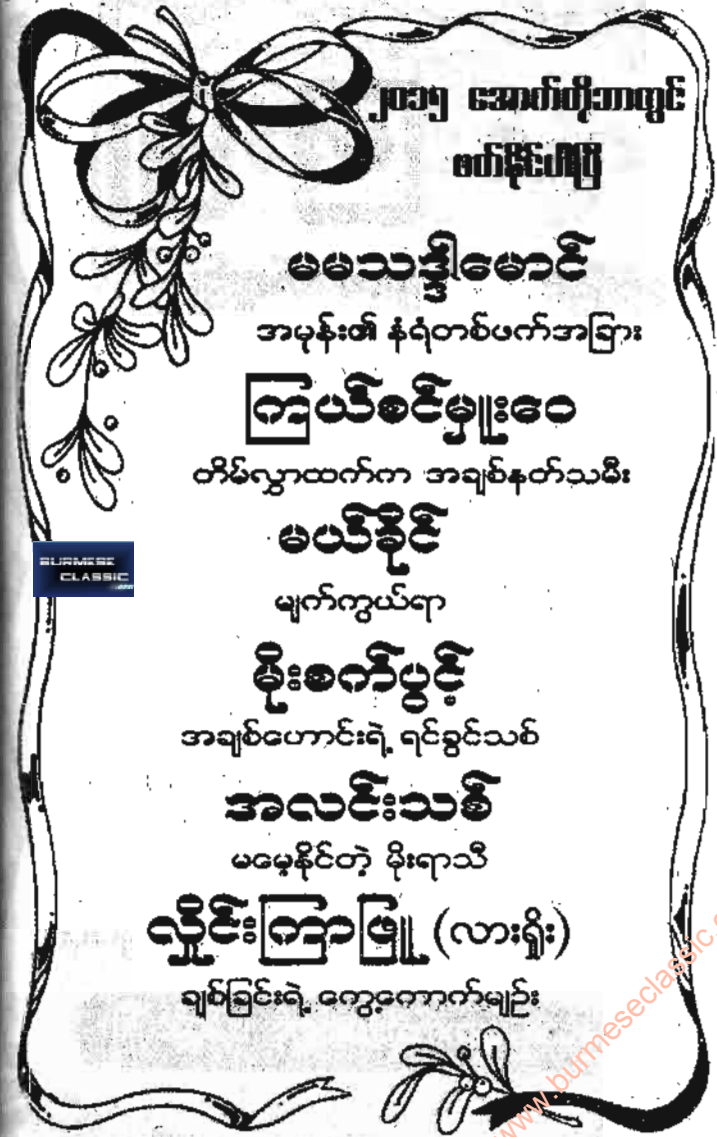
ကြိုးစားနေထိုင်ပြီး ယုံကြည်ချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြေကွဲခြင်းလှိုင်း
ဂယက်တွေ တည်ငြိမ်သွားတဲ့နေ့။

ပရိသတ်ရင်ထဲကို ပြန်လာခဲ့မှာပါ။

လောလောဆယ် မွေးရပ်ဇာတိကို ထွက်ခွာ၍ စိတ်ဖြေမည်
ဟု နှုတ်မှဆိုသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်ထဲမှာ ဘယ်အခါမှများ
ယုံကြည်ချက်ဆိုသော ကောင်လေး၏ ရွပ်ပုံလွှာတွေ ကွယ်ပျောက်
သွားမည်မဟုတ်တာကို သူတို့သာ အသိဆုံးပါလေ။

နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာမှာလည်း သူတို့၏ နှလုံးသားမှာ
အချိန်တိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် လုံးဝမေ့သွားလို့ မရမှာ ယုံကြည်ချက် ဆိုတဲ့
ကောင်လေးရဲ့ ပုံရိပ်တွေသာ။

ဆန္ဒနှင့်ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျနိုင်ကြပါစေ
အလင်းသစ်

၂၀၁၅ အောက်တိုဘာလတွင်
စက်တင်ဘာလ

မမသန္တီမောင်

အမုန်း၏ နံရံတစ်ပက်အခြား

ကြယ်စင်မှူးဝေ

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး

မပိဒိုင်း

မျက်ကွယ်ရာ

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ဟောင်းရဲ့ ရင်ခွင်သစ်

အလင်းသစ်

မမေ့နိုင်တဲ့ မိုးရာသီ

လှိုင်းကြောဖြူ (လားရှိုး)

ချစ်ခြင်းရဲ့ ကွေ့ကောက်မျဉ်း

